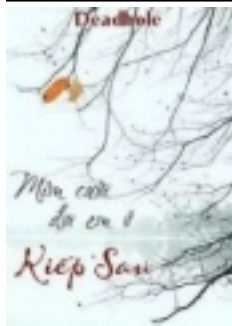

Mỉm Cười Đợi Em Ở Kiếp Sau

Contents

Mỉm Cười Đợi Em Ở Kiếp Sau	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	51
20. Chương 20	54
21. Chương 21	56
22. Chương 22	61
23. Chương 23	65
24. Chương 24	68
25. Chương 25	72
26. Chương 26	76
27. Chương 27	80
28. Chương 28	82
29. Chương 29	85
30. Chương 30	87
31. Chương 31	90
32. Chương 32	93
33. Chương 33	96
34. Chương 34	99
35. Chương 35	104
36. Chương 36	107

Mỉm Cười Đợi Em Ở Kiếp Sau

Giới thiệu

Tám năm trước, tôi yêu cô ấy. Tôi không có tiền, không thể lo cho em. Vì vậy cô gái thực dụng ấy đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mim-cuoi-doi-em-o-kiep-sau>

1. Chương 1

Vừa đi thanh toán tiền hàng trở về, chợt Như Quỳnh thấy trước cửa tiệm của mình ồn ào. Lại là lũ đầu trâu mặt ngựa đến xin dấu. Tháng nào cũng đã đưa không cho chúng chục triệu mà vẫn chưa yên ổn, chẳng qua là chó cạy cần nhà, gà cạy gần chuồng, ý có bọn đàn anh đỡ đầu nên mấy thằng oắt con này mới hay đến quấy phá.

Năm năm trước, cô mở một cửa hàng kinh doanh vật liệu xây dựng, lợi nhuận cũng có thể coi là tạm ổn nếu không có hết lũ đầu gấu lại đến trên quận, trên phường xuống thăm hỏi. Một người phụ nữ trẻ tuổi thân cô thế cô làm chủ cũng chẳng dễ dàng gì, vì vậy Như Quỳnh luôn cố “dĩ hòa vi quý”, nộp cho họ một ít để rảnh nợ. Nếu cửa tiệm này bị dẹp, cô cũng chẳng biết đi đâu.

Bên trong nhà thấy chú Năm cùng cái Hiền đang lép vế trước bọn nhãi ranh, không có cô ở đây, họ không biết xử trí ra sao, không muốn đưa nhưng cũng không dám thẳng thừng từ chối. Cô bình tĩnh đi vào, lạnh tanh hỏi:

- Có việc gì vậy? Ngày nay rảnh quá hay sao mà mấy chú lại ghé thăm thế này?

Một thằng ôn tóc nhuộm đỏ, lỗ mũi xỏ khuyên vàng, đang nhai nhai kẹo cao su bỗng dừng nhỏ bã xuống. Mặt hấn cổ tỏ ra bặm trợn, xem chừng là kẻ cầm đầu đám vô lại này.

- Bà chị, thằng già này bắt bọn tôi đợi hơi lâu đấy. – Hấn lườm về phía ông Năm – Cũng chẳng có gì, chỉ là thấy chị làm ăn khấm khá, anh Hưng Sẹo bảo bọn này đến xin ít lộc về lấy may thôi.

Như Quỳnh trong đầu thầm thấy nực cười. Bọn này tuy cũng trực thuộc mấy băng nhỏ của Hưng Sẹo, nhưng cỡ tụi này làm sao có thể nhìn tận mặt hấn, đừng nói là được hấn trực tiếp sai bảo. Rõ ràng chỉ là mượn danh dọa người.

Mà Hưng Sẹo là ai cô biết rất rõ. Năm năm về trước hấn từng quỳ rụp dưới chân Tấn Khang, một cách hèn hạ không khác gì loài súc vật, chỉ để xin anh tha cho hấn một con đường làm ăn. Thời thế thay đổi, vật đổi sao dời, ngày hôm nay đến lũ ranh vặt vẳng dưới trướng hấn cũng dám đến làm khó dễ cô.

Nhìn đồng hồ sắp đến giờ hẹn với khách, Như Quỳnh nín nhịn móc trong ví ra một xấp năm trăm ngàn đồng, chừa hai ba chục tờ gì đó đưa cho chúng. Thằng cầm đầu phẩy phẩy tập tiền, lắc đầu nói:

- Chỗ này chỉ đủ quạt lò thôi bà chị!

Nghe vậy, chú Năm còn tức giận thay cô. Cảm thấy không thể nhịn nhục lâu hơn, ông định bước ra đòi co với chúng nhưng cái Hiền liền hiểu ý giữ ông lại. Như Quỳnh vẫn lạnh lùng, cô coi như hôm nay gặp hạn, định móc ra thêm hơn chục tờ nữa thì đột nhiên nghe thấy tiếng xe mô tô đồ xịch trước cửa. Hai người đàn ông đeo kính râm, đáng người vạm vỡ nhảy từ chiếc Megelli 175 xuống.

Như Quỳnh vẫn đang quay đầu về phía đó, trong lòng sinh ra cảm giác ngờ ngợ nhưng cũng không chắc chắn. Người đàn ông mặc áo phong đen tháo mắt kính, vui vẻ gọi:

- Chị hai, cuối cùng cũng tìm được chị!

- Ồ chị hai, chị thay đổi nhiều quá, chút nữa là em không nhận ra rồi. – Người đàn ông mặc áo ba lỗ liền vô tư nói.

Lúc này mới nhận ra họ, Như Quỳnh khẽ mỉm cười đáp lại:

- Đúng là lâu quá rồi.

Hai người đàn ông này, người mặc áo đen là Thành Cọp, người còn lại gọi là Dũng Đen, tất cả đều từng là đàn em đi theo Tần Khang. Họ hơn anh dăm ba tuổi nhưng nhất nhất tôn anh làm đại ca. Sau khi anh xảy ra chuyện, đàn em mỗi người đi một phương. Ngoài này không làm ăn được, Thành Cọp và Dũng Đen vào trong Nam, dựa dẫm vào một số mối quan hệ khác.

Thấy hai người họ bệ vệ bước vào, đám nhãi ranh kia bèn giương mắt lên đề phòng. Bấy giờ Thành Cọp mới đảo mắt qua một lượt, nhận ra tình thế bèn đứng trước mặt chúng nói:

- Máy người này là sao vậy?

Bọn kia tưởng là Như Quỳnh gọi người tới nên lập tức muốn đụng tay đụng chân, song nhìn lại thấy khắp người Thành Cọp và Dũng Đen đang tỏa ra một luồng khí rét buốt, phỏng đoán họ không phải tay vừa, đành đành chỉ động tác, có chút dè chừng nói:

- Bọn bay ở đâu tới, có biết đây là địa bàn của bọn này?

Thành Cọp cười khẩy còn Dũng Đen nhổ xuống một bãi nước bọt, quay sang nhìn Như Quỳnh nói một câu “em xin phép” rồi chớp nhoáng vung một cú đấm, đánh văng thẳng nhãi xỏ khuyên mũi.

- Con mẹ mày, lúc ông đây lăn lộn trên giang hồ thì mày còn chưa mọc răng cửa đâu con.

Tên kia bưng lấy mặt chảy máu, lén nhìn lại Dũng Đen cùng Thành Cọp một lần nữa. Rõ ràng hai người này không phải hạng đầu đường xó chợ tầm thường, cái khí chất của họ chỉ có thể thấy ở dân anh chị cỡ Hưng Sẹo. Hôm nay không tiện dây vào, nhưng chí ít có thể đem chuyện này mách với Hưng Sẹo lập công, rằng có kẻ lạ xâm nhập địa bàn, rằng con mụ sỏ sè ở cửa hàng vật liệu xây dựng đã kết giao với tụi chúng... Ngay sau đó, hắn ra lệnh cho đồng bọn cấp mông đi thẳng.

Chú Năm cùng cô gái trẻ tên Hiền được một phen hoàn hồn, Như Quỳnh bảo họ hôm nay có thể về sớm. Cô thoải mái nhìn hai người kia, còn buông lời bông đùa:

- Sao hai người nhìn tôi mãi thế? Tôi bây giờ trông xấu lắm sao...

- Đúng là có hơi...

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – Chương 2

2. Chương 2

Dũng Đen không suy nghĩ gì liền nói nhưng bị Thành Cọp thụi vào bụng nên đành cười hề hề, hiểu ý ra liền nói lại:

- Không, chị hai lúc nào cũng xinh đẹp trẻ trung như vậy. Nhìn chị vẫn như gái mười tám ỹ.

- Cái mồm của anh đúng là nói dối thật tệ. – Như Quỳnh bật cười, cô không để tâm gì, sự thật vốn là như vậy. – Lâu lắm mới gặp lại hai người, chẳng có chuẩn bị gì. Thế này đi, gần đây có một quán nhậu rất được, tôi mời hai người nhé!

- Chị hai, tiếc quá, thằng Dũng này nó mới bị gút nên không ăn được đâu, chị có trà mời bọn em là được rồi. – Thành Cọp bèn nói. – Nhưng mà để sau đi, bọn em muốn thăm đại ca...

Gương mặt Như Quỳnh thoáng đổi sắc, lát sau cô tự mình khôi phục lại bình tĩnh, mỉm cười nói:

- Anh ấy thích gọn nhẹ, cũng không thích người ở lại chay cỡ thờ cúng gì. Tro cốt đã rắc xuống sông, trong nhà cũng không có bàn thờ...

- Chị hai, bọn em biết anh ấy còn sống. – Dũng Đen bèn nói – Đừng giấu bọn em, anh ấy giờ đang ở đâu?

Như Quỳnh tỏ ra hoàn toàn ngây ngốc, lắc đầu nói:

- Hai người nói gì vậy, chẳng phải anh ấy đã mất năm năm rồi sao? Chuyện này đối với tôi rất đau lòng, thà rằng chẳng nhắc lại quá nhiều...

- Chị hai, chẳng nhẽ chị không nhìn ra bọn em là người như thế nào sao? – Thành Cọp khổ tâm thở dài – Năm năm nay bọn em bốn ba tứ phương đều không thể tìm ra người lãnh đạo nào như anh ấy. Trước đây nghĩ chị có chuyện khổ tâm nên mới lặng lẽ ra đi, bọn em cũng không gượng ép chị. Nhưng bọn em vẫn luôn không tin rằng anh ấy đã chết, nhất định chị có manh mối của anh ấy.

- Nếu anh ấy còn sống, liệu tôi có thể khổ sở như này sao? – Như Quỳnh tỏ ra ảm đạm khẽ cười. – Hai người cũng thấy rồi đấy... từ lúc anh ấy ra đi, tôi sống cũng không ra hình người nữa...

Cô một mực chối, hai người họ không thu thập được thông tin gì nên đành bỏ về. Như Quỳnh biết, có thể họ là người tốt thật, có thể họ một lòng trung thành với anh... nhưng cô không cho phép mình khinh suất. Anh tại sao lại bị như vậy, chắc chắn là vì một hai kẻ trong số những người mà anh tin tưởng nhất phản bội... Đến bây giờ, danh tính mấy kẻ đó còn chưa xác định rõ, làm sao cô có thể cho họ biết tung tích của anh.

...

...

Đợi qua mấy ngày an ổn Như Quỳnh mới dám vào bệnh viện. Cũng may đây là bệnh viện tư nhân, chủ bệnh viện là bạn thân của Như Quỳnh nên cô mới có thể đem giấu anh tại khu điều trị khép kín đặc biệt. Thực tế thì tất cả mọi người đều nghĩ rằng anh đã chết, không hiểu sao mấy ngày trước bọn Thành Cọp lại đến tìm.

Mẹ Như Quỳnh mấy năm nay mắc bệnh thấp khớp nên thường xuyên phải nằm viện, nhờ đó mỗi khi cô vào viện, ai cũng nghĩ cô đến thăm mẹ hoặc trao đổi với bác sĩ về tình trạng của mẹ mà thôi.

Trên đời này ngoài cô, em gái của Tấn Khang và bác sĩ Anthony ra thì không một ai biết được chuyện này. Hồ sơ, tên họ bệnh nhân cũng được thay đổi, Anthony nhận Tấn Khang là người nhà anh ta. Mọi việc Như Quỳnh cũng đã lo chu đáo, ngay cả việc làm một đám tang giả đầy đủ thủ tục cho anh...

Chỉ có điều, người mà cô yêu thương nhất, Hoàng Tấn Khang hiện tại sống cũng như chết. Anh đã sống như người thực vật suốt năm năm nay, Anthony còn nhiều lần khuyên Như Quỳnh nên từ bỏ, để anh có thể ra đi nhẹ nhàng nhưng cô kiên quyết phải giữ lại sinh mệnh như mảnh treo chuông của anh. Khả năng hồi phục của Tấn Khang là con số không, sau hàng chục cuộc phẫu thuật mới có thể giữ lại đời sống thực vật tạm ổn định này, nhưng cũng không thể nói trước được điều gì.

Mỗi khi vào bệnh viện, Như Quỳnh đều chải chuốt một chút, mặc dù cô biết Tấn Khang không thể nhìn. Mà nếu anh có thể nhìn thì chắc anh cũng không còn nhận ra cô. Năm năm qua cô thay đổi nhiều quá, tất cả cũng vì cuộc sống bươn chải và nơm nớp lo sợ này. Từ một nữ sinh có vẻ ngoài xinh đẹp thanh tú, Như Quỳnh giờ đây không khác nào một con mụ đầu đường xó chợ. Để thích nghi với cuộc sống buôn bán, để người ta không nảy sinh ý đồ bắt nạt hay trêu ghẹo mình, cô xăm mắt, xăm môi, biến mình già đi năm bảy tuổi, hình thể cũng mặc kệ, để dáng dấp ngày một sỗ sè ra. Tuy mới hai sáu tuổi nhưng Như Quỳnh chẳng khác nào một người đàn bà ngoài ba mươi tuổi đã có chồng và một đám con.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ ba mươi sáu của Tấn Khang, cũng như mọi lần, Như Quỳnh đều chuẩn bị bánh ngọt và tự tay cắt bánh. Cô không khóc, bởi lẽ những gì anh đã dạy cô đủ để cô tiếp tục gồng mình và trở nên mạnh mẽ. Chỉ còn một tia hi vọng, nhất định cô cũng sẽ không buông tay.

Mặc dù đôi lúc Như Quỳnh tủi thân nghĩ, cô có thể gắng gượng đến bao giờ? Nếu anh có thể hồi phục, mọi khó khăn hiện tại sẽ chẳng còn là gì to tát. Nhưng nếu suốt đời anh nằm đó? Nhưng nếu một ngày nào đó anh đột ngột ra đi?

“Chỉ cần em còn sống là anh cũng đang sống...”

Đó là câu cuối cùng anh nói cho cô nghe. Nhưng anh sẽ không ra đi và chỉ sống trong tâm tưởng của cô, cô nhất định nín giữ anh ở lại trần thế, suốt đời suốt kiếp. Dù là Diêm Vương hay Thượng Đế, cô cũng không để họ giành lấy anh.

Tự tay dùng khăn mặt lau rửa chân tay cho anh rồi chầm lên những ngọn nến lấp lánh, cô hát cho anh bài Chúc mừng sinh nhật. Hôm nay cô còn mang đến đàn violon, cô biết anh luôn thích nghe cô chơi bản Passacaglia. Anh nói rằng khi nghe bản nhạc đó, anh liên tưởng đến hết mọi thăng trầm trong cuộc đời mình.

Bản nhạc đó, cô cũng chơi trong lần đầu tiên cô gặp anh tám năm trước...

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 3

3. Chương 3

Hơn tám năm về trước, cô là học sinh của Nhạc viện, chuyên ngành violon. Ba mẹ cô đều là những nghệ sĩ nghèo, sau khi ba Như Quỳnh bị tai nạn giao thông mất khi cô mới hai tuổi thì gia cảnh càng khó khăn. Mẹ cô liên miên đau ốm, hai mẹ con phải chuyển đến sống cùng bác ruột, tức chị gái của mẹ và nhờ cậy gia đình họ. Cuộc sống sẽ tạm yên ổn nếu không có một ngày bác trai và anh họ sa vào lô đề, cá độ rồi ngập trong những khoản vay nặng lãi.

Trong nhà còn cái gì giá trị đều phải đem đi cầm cố hết, căn nhà rộng rãi cũng phải bán đi, cả thầy sáu người dọn về một căn hộ lụp xụp không quá ba mươi mét vuông. Xe đạp mini của Như Quỳnh cũng phải đem cầm cố, mỗi ngày cô phải đi bộ gần năm cây số đến trường.

Tuy có vất vả hơn nhưng Như Quỳnh không bao giờ mở miệng oán than, ước mơ của cô là được chọn đi tham dự cuộc thi biểu diễn violon quốc tế trong năm tới. Chỉ không ngờ rằng một buổi sáng thức dậy, cây đàn violon quý do cha cô để lại đã không cánh mà bay. Như Quỳnh lập tức chạy đi hỏi bác trai, thấy ông ta đang uống rượu ở đầu ngõ.

- Đàn của mày á? – Giọng ông ta léo nhéo – Bán rồi, được có mười triệu thôi... Con ranh này, mày đang nhìn tao với ánh mắt gì vậy?

Nói rồi cúi đầu Như Quỳnh xuống đất, tiếp tục mắng chửi:

- Mày quên là mười mấy năm qua mẹ con mày ăn bám vào ai à? Không có bọn tao thì mày chết đói ngoài đường lâu rồi... Mày đúng là đứa vong ơn bạc nghĩa, lại còn không biết điều. Con nhà lính tính nhà quan, mày nghĩ mày là tiểu thư nhà giàu sao mà đòi theo học nhạc viện?

Như Quỳnh cắn chặt răng không kêu la một lời, hai tay ôm chặt đầu, đợi cho ông đánh chửi chán rồi bỏ đi. Bà chủ quán rượu ban nãy muốn chạy ra can nhưng lại không dám dây vào người đàn ông tính tình chí phèo, sau khi ông ta loạng choạng đi rồi mới bước đến đỡ Như Quỳnh dậy. Phải quần phải áo cho cô, bà ta có phần thương cảm nói:

- Lúc này thấy lão ta nhờ thằng Phương xe ôm chở đi bán cây đàn, cháu thử đến hỏi nó xem, biết địa chỉ rồi thì tìm cách từ từ chuộc lại...

...

...

Đi chợ cơm nước cho cả nhà xong, Như Quỳnh lại đến trường. Tuy hôm nay không có đàn để luyện tập nhưng cô vẫn muốn nghe giảng, không muốn bỏ lỡ một buổi học nào. Buổi chiều trời đổ mưa lớn, Như Quỳnh vẫn không ngần ngại giương chiếc dù cũ lên đi bộ, định không quay về nhà mà tìm đến địa chỉ của người đã mua cây đàn.

Mới bước khỏi cổng trường chừng trăm mét, phía sau có một người thanh niên lao xe đạp đuổi theo cô, gọi lớn:

- Quỳnh! Đợi đã, anh chờ em về!

Cô quay đầu lại, nhận ra đó là anh hàng xóm cũ của mình, Quang Triệu. Hắn dừng xe, nhấc lên vạt sau của chiếc áo mưa dài rộng, ý bảo cô chui vào. Song Như Quỳnh vẫn không nhúc nhích, cô nhìn hắn mấy giây rồi lắc đầu, bình tĩnh từ chối:

- Thôi, em còn phải ghé qua chỗ này đã. Anh mau về đi, không phải buổi tối anh còn phải đi dạy thêm à?

Gương mặt anh tuấn điểm chút ngây ngô của Quang Triệu chợt hiện lên chút vẻ thất vọng. Hắn tháo kính mắt bị nước mưa hắt ướt xuống, vuốt mặt kính qua loa rồi lại đeo lên, vẫn mỉm cười nói:

- Em đi đâu, anh đưa em đi. Nay trời mưa, bọn học sinh lại xin nghỉ hết cho xem!

Quang Triệu quen cô đã mười lăm năm. Hồi nhỏ, trong đám trẻ con cùng khu phố thì cô chơi thân với hắn nhất, nhưng từ khi hắn đi học đại học còn cô cũng chuyển nhà thì không còn cơ hội gặp gỡ như trước. Biết cô phải đi bộ đến trường, Quang Triệu nhiều lần không quản việc trèo qua cổng kí túc xá từ sớm, đi ngược mười cây số đến nhà cô chờ cô đi học rồi mới quay lại trường mình. Chỉ tiếc là cô đã sớm thẳng thừng từ chối vì không muốn phiền hà cho hắn.

Hắn kéo tay cô lại, định trùm áo mưa lên cho cô nhưng cô lại né tránh. Cô biết Quang Triệu đang nói dối, dù không dạy thêm nhưng chắc chắn buổi tối hắn vẫn còn nhận hàng đồng vỏ hộp về gấp để kiếm thêm thu nhập. Gia cảnh của Quang Triệu cũng không khá lắm, cha hắn tái hôn với người khác, hắn ngoài có một đứa em ruột ra thì còn có hai đứa em cùng cha khác mẹ.

- Như Quỳnh, em còn muốn giằng co với anh đến bao giờ thế? – Quang Triệu có phần buồn bực nói.

- Anh về đi, hôm nay em thực sự có việc riêng, anh cùng đi sẽ không tiện... – Cô nhìn anh gần như khẩn cầu, trên đời này cô sợ nhất là hàm ơn người khác, nếu không phải vì hoàn cảnh khó khăn cùng bệnh tình của mẹ cần có người để mắt tới thì không đời nào cô muốn ăn nhờ ở đậu nhà bác.

Nói rồi cô nhanh chân rảo bước dưới mưa, mặc cho hắn đầy thất vọng hụt hẫng đứng đó nhìn theo bóng cô.

Hắn cảm thấy Như Quỳnh càng ngày càng xa lánh mình...

...

...

Chiều tối.

Mưa ngớt cũng là lúc Như Quỳnh tìm đến địa chỉ được người xe ôm mách cho. Cô nhìn lên tấm biển lớn có chữ Lavender, phỏng đoán nơi này dường như là một quán bar? Không dám bước chân vào nhưng nghĩ đến việc phải tìm lại cây đàn cha để lại, cô đánh liều đi vào. Nghe nói người mua cây violon là một phụ nữ làm việc ở đây, có tên Thanh Nguyệt.

Quán bar này không quá mức ồn ào và nhộn nhạo như trong tưởng tượng của cô, không có nhạc vũ trường xập xình, không có tiếng reo hò loạn lạc. Trái lại nó dường như có quy củ riêng, sảnh ngoài tương đối yên ắng, dưới ánh đèn mờ ảo, có một vài nhóm người đang uống rượu cùng nhau trên những lô ghế riêng, cũng không có tiếp viên nữ ăn mặc hở hang hầu hạ. Có lẽ nơi này chỉ giống như chỗ để người ta trao đổi làm ăn một cách kín đáo.

Thanh Nguyệt là quản lý ở đây, hóa ra chị ta đã mua cây violon với giá bốn mươi triệu, trong đó ba mươi triệu là trừ vào khoản nợ của bác trai cô. Số tiền lớn như vậy, Như Quỳnh không có cách nào xoay sở. Thanh Nguyệt thấy cô cũng có nỗi khổ tâm, bèn gợi ý cho Như Quỳnh công việc làm thêm ở đây, bằng chính cây violon của cha mình để trừ nợ...

Như vậy mỗi ngày trừ chủ nhật, buổi tối từ bảy giờ đến mười giờ, nhiệm vụ của Như Quỳnh là chơi violon cùng với dàn nhạc sống, đôi khi chơi theo yêu cầu của khách. Chỗ này xuất hiện rất nhiều kiểu người, từ doanh nhân bình thường cho đến giới hắc đạo, tuy nhiên không một ai khiếm nhã sỗ sàng với cô.

Đây cũng là quy định riêng cho chủ nhân quán bar này lập nên, nghe nói ông ta muốn một nơi tương đối yên tĩnh sạch sẽ, ít nhất là không ngửi thấy mùi sắc dục thối nát như ở các nơi khác. Mọi người đến đây đều tôn trọng quy định đó, bởi lẽ họ nể chính ông chủ của quán bar này.

Như Quỳnh lại nghe đồn, ông chủ cũng là người làm ăn lớn trong giới xã hội đen, nhưng là một người vô cùng có nguyên tắc. Ông ta từ khi hai mươi lăm tuổi đã thu phục được phân nửa các bang phái hắc đạo, được kẻ kẻ suy tôn làm đại ca.

Cô dĩ nhiên cũng tò mò muốn biết ông chủ mà bao người phải dè chừng đó trông như thế nào, liệu có giống như liên tưởng của cô, là một ông bác mặt lạnh tanh đeo kính râm như mafia Hàn Quốc? Như Quỳnh nhắm tính rằng khoảng hơn nửa năm sẽ trả hết nợ, ông ta thỉnh thoảng vài ba tháng lại ghé qua đây một lần, chắc là cũng có cơ hội để thấy mặt “nhân vật truyền thuyết” này...

...

...

Làm việc được một tuần, đột nhiên thấy Quang Triệu xuất hiện ở chỗ cô, thì ra anh vẫn kiên quyết theo đuổi cô. Anh đã nghỉ dạy thêm, đến đây học pha chế. Như Quỳnh một mực khuyên anh trở về, nhưng Quang Triệu đã biết mọi chuyện, anh muốn chung sức cùng cô trả nợ và quan trọng hơn là anh lo lắng cho cô, muốn bảo vệ cô...

Như Quỳnh từng rất cảm động, tuy nhiên cô không nghĩ đó là tình cảm nam nữ, trong lòng cô, Quang Triệu giống như một người anh trai tốt bụng chất phác vậy...

Rồi khi người ấy xuất hiện, cô càng không có cơ hội đem tình yêu đáp trả anh. Và cũng vì nhiều chuyện xảy đến, cuộc đời của họ buộc phải rẽ theo những hướng khác.

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 4

4. Chương 4

Như Quỳnh chậm rãi nhìn Tấn Khang, mang theo lưu luyến rồi khỏi căn phòng điều trị đặc biệt. Phía ngoài hành lang có một bóng người đứng đó, từ phía xa dõi theo cô.

Anthony Nguyễn, bác sĩ người lai có hai dòng máu Pháp – Việt đồng thời là viện trưởng của bệnh viện tư nhân này. Trên gương mặt điển trai của anh cũng lộ rõ vẻ ưu phiền, mãi một lát sau anh mới tự điều chỉnh thái độ sao cho bình thản, từng bước đi đến bên cô, giống như không có chuyện gì, vô tư nói:

- Như Quỳnh, tôi vừa làm kiểm tra ẹ cô, tình trạng của bà chuyển biến rất tốt...
- Cảm ơn anh, Anthony. – Cô mỉm cười – Tôi đi thăm mẹ đây...

Mẹ Như Quỳnh cũng được sắp xếp vào một phòng bệnh riêng, các y bác sĩ đều dãi ngộ với bà rất tốt. Lúc này bà đang chậm chậm thưởng thức cháo hải sản do con gái mang tới còn cô lẳng lặng ngắm nhìn bà. Được một lúc, về mặt bà lại bất chợt hiện lên sầu não.

- Thôi được rồi Quỳnh... mẹ cũng nghĩ nhiều rồi nên hôm nay nhất định phải nói chuyện với con. – Bà quay sang nhìn cô, âm điệu rõ ràng là không vui – Con đang nghĩ gì vậy, cứ định sống như vậy sao? Con nhìn con đi, từ năm năm trước không ngừng hủy hoại bản thân mình.

Lúc trước con xinh xắn thanh tú, đi đâu cũng là niềm tự hào của mẹ, bây giờ con thật khác quá... Tại sao làm cho bản thân mình trở nên thô thiển như vậy, mau đi xóa xăm mắt xăm môi đi, nhìn gương mặt của con làm mẹ chán chường. Còn nữa, không cần ôm cái cửa hàng vật liệu xây dựng đó làm gì. Con cần kiếm

nhiều tiền làm gì chứ? Mở một cửa hàng tạp hóa nhỏ là đủ rồi... Thời gian rồi thì chạy bộ đi, vóc dáng con thực sự tệ đấy.

- Xinh đẹp để làm gì hả mẹ? – Cô lãnh đạm nói – Con đâu cần ai nhìn mình, cũng không cần ai ái mộ. Chỉ là về bề ngoài thôi mà...

Mẹ cô đặt cạp lồng cháo xuống, bà nói bằng giọng mệt mỏi bất lực:

- Trước đây con giao du với xã hội đen mẹ đã cố gắng ngăn cấm, thôi thì thằng đó chết rồi, con rời xa chốn bụi bặm đó mẹ không nhắc lại làm gì. Nhưng con điên sao mà cứ lưu luyến người chết? Con đã hai mươi sáu tuổi rồi, mẹ không muốn con cứ như vậy. Làm theo lời mẹ nói đi, mẹ cũng nhờ mấy người quen giới thiệu mấy mối tốt, cuối tháng thì đi xem mặt...

Thấy thái độ của mẹ quá gay gắt, Như Quỳnh đành yên lặng, gật đầu cho có lệ. Cô và Tấn Khang từng có ước hẹn ba năm, nhưng đến nay đã trễ hai năm, lời hứa của anh vẫn chưa thành hiện thực...

Khi ấy anh là đại ca đứng giữa mưa tanh gió máu còn cô chỉ là một nữ sinh thuần khiết không vướng bụi trần. Hiểu được tâm tư luôn lo sợ của cô, anh đã hứa với cô, nói cô hãy đợi anh ba năm để anh thu xếp ổn thỏa mọi việc rồi giao lại cho người khác. Sau đó anh sẽ mang cô đi xa, đầu tư làm ăn lương thiện đáng hoàng, đem cho cô một cuộc sống an nhàn thanh thản như mong ước...

Anh đã không kịp thực hiện điều đó...

...

...

Buổi chiều hoàng hôn, trên sân thượng một tòa trung tâm thương mại cao tầng.

Trên cao, gió thu lồng lộng thổi. Ánh tà dương chênh chếch chiếu lên thân ảnh một người đàn ông cao lớn, tạo ra một chiếc bóng cô tịch trải dài trên nền gạch.

Hắn ta mặc bộ vest đen, khắp người tỏa ra một thứ khí thế lạnh lẽo nguy hiểm, đặc biệt là từ đôi mắt dài và sắc kia. Vóc dáng hay gương mặt hắn nhìn thoát qua rất nam tính cuốn hút với những đường nét tỉ mỉ như được tạc khắc, nhưng tuyệt nhiên không mang lại cảm giác dễ gần.

Người này là một trong những đại ca đứng đầu giới hắc đạo hiện nay – Trần Quang Triệu. Nói ra thật khó tin, người này chỉ mới ba mươi tuổi nhưng đã nắm trong tay một tập đoàn mang tên Phi Ảnh, hầu như mọi lĩnh vực dù trắng hay đen đều nhúng tay vào từ bất động sản, tài chính ngân hàng, khách sạn, du lịch cho đến kinh doanh vũ trường, casino, cho vay nặng lãi, bảo kê và buôn bán ngầm thuốc súng, vũ khí...

Sự nghiệp của hắn lớn như vậy, người trong giới hắc đạo vẫn thường sau lưng hắn so sánh với một đại ca năm xưa – Hoàng Tấn Khang. Người đó cũng có uy danh hiển hách khi tuổi đời còn rất trẻ, thậm chí còn khiến kẻ khác phải kiêng nể khi anh ta mới bước chân ra giang hồ không lâu thì đã thu phục được phân nửa số băng đảng. Nhiều kẻ cho rằng nếu năm xưa Hoàng Tấn Khang không gặp nạn thì Trần Quang Triệu ngày nay làm gì có cơ phát lên. Họ cũng so sánh phong thái làm việc và hành xử của hai người.

Hoàng Tấn Khang cứng rắn nhưng không quá tàn độc, anh ta có cái uy riêng của mình, đủ để khiến kẻ khác dè chừng và quy phục. Đối với đàn em, anh ta luôn dùng nghĩa khí để giữ chân họ và khiến họ tận tụy đi theo mình. Còn Trần Quang Triệu thì ngược lại, hắn từ khi xuất hiện đã thâm hiểm, lúc rắn lúc mềm nhưng chung quy đã đi nước cờ nào thì ngoan độc nước đó, một khi đã tuyệt tình liền ra tay rất nhẫn tâm, không chừa cho đối phương một đường sống. Dù với đàn em hay những người hợp tác với mình, có lợi ích thì hắn ta sử dụng, không thích giữ lại những kẻ vô dụng dư thừa.

Tuy nhiên, cái gì cũng có hệ quả của nó. Có người cho rằng Hoàng Tấn Khang kia quá nghĩa hiệp nên mới đẩy mình vào thảm cảnh bị đâm lén sau lưng, còn kẻ máu lạnh như Trần Quang Triệu mới thích hợp để tồn tại lâu dài trong cái thế giới vấy bẩn này...

Trần Quang Triệu lặng lẽ ngắm hoàng hôn, trong đáy mắt xuất hiện một chút lơ đãng. Cho đến lúc chuông điện thoại của hắn reo, hắn mới có phản ứng nhấc rút ra nghe. Nhìn thấy dãy số trên màn hình, hắn hơi nhíu mày, dường như mọi chuyện đều trong dự liệu.

“Đại ca, đã tóm được thằng Hưng Sẹo rồi, anh bảo nên xử lý nó như thế nào?”

“Mang nó lên đây.” – Hắc thần nhiên nói rồi cúp máy.

Đầu ngón tay của hắc khê gõ vào lan can bằng sắt, khoe môi vẫn lưu lại nụ cười khinh bạc. Hưng Sẹo, một tên rác rưởi thiếu não, Quang Triệu hắc chỉ vừa mới không thèm để mắt đến mà kẻ đó đã ôm mộng làm loạn. Hôm nay hắc muốn quảng kẻ đó xuống đất như quảng một con lợn sề.

Không đầy mười phút sau, cánh cửa nổi đến sân thượng mở ra, một người đàn ông mập mạp thô kệch bị bốn gã vạm vỡ lôi kéo xềnh xệch. Trên người ông ta đầy những vết bầm dập lớn nhỏ, mũi miệng còn đang chảy máu be bét.

Ông ta bị ném xuống trước mặt Quang Triệu, vì hai tay bị còng phía sau lưng lên không thể phản kháng, chỉ có thể ngược mắt nhìn lại người đàn ông độc tài đang từ trên cao nhìn mình một cách trào phúng.

- Triệu, mày là thằng khốn, mày giăng bẫy tao! Mày hôm nay dồn tao vào đường cùng thì sau này nhất định cũng không được chết tử tế!

- Diêm Vương tao cũng ghé thăm rồi, mày không cần lo. – Hắc khoanh tay trước ngực, vô cùng điềm nhiên nói – Nhưng hôm nay tao sẽ dọn đường ày xuống đó ở trước...

Nói rồi hắc lấy chân đạp lên đầu Hưng Sẹo, ấn mạnh xuống đất trong vòng vài phút rồi lại thu chân về một cách tao nhã, thâm độc cười:

- Hưng Sẹo, tao không dồn mày đến đường cùng đâu, vẫn để ày đến bốn sự lựa chọn. Thứ nhất, tự mày làm khinh khí cầu lao từ trên này xuống. Thứ hai, ngồi tù bóc lịch chung thân. Thứ ba, để cho bọn đàn em của tao đánh đến chết... còn lại là... – Lúc này ánh mắt của Quang Triệu càng tàn nhẫn giễu cợt – Con gái mày đang học cấp ba phải không, mang đến đây cho bọn em của tao vui chơi một tối, đổi lấy ày cả tự do và mạng sống...

Hưng Sẹo phẫn nộ, không kìm nén nổi rít lên hai chữ “Súc sinh”. Quang Triệu cười càng lớn, dù sao hai chữ này nghe nhiều cũng thành quen. Thắng làm vua, thua làm giặc, chỉ có kẻ thất thế mới cùng đường chửi bới can loạn.

Nhìn vào gương mặt âm hiểm của Quang Triệu, sau một hồi lâu Hưng Sẹo cũng nhận thức được hoàn cảnh tuyệt vọng của mình. Ông ta chật vật đứng lên, đi về phía lan can trèo ra ngoài. Quang Triệu chỉ nhìn sang một gã đàn em mà nói:

- Mọi việc phía sau thu xếp cho gọn gàng. Tuần tới cắt cử quân đến thế chỗ người của Hưng Sẹo. Gửi tin cho các anh em, nói buổi tối nhóm họp lại để anh phân công người quản lý sản nghiệp thu được của lão ta...

...

...

Đêm muộn hắc mới trở về sau khi họp với chân tay của mình và điều động một gã hữu dụng nhận việc quản lý địa bàn của Hưng Sẹo. Chưa đến biệt thự thì điện thoại lại reo vang. Là lão quản gia gọi tới, giọng điệu đầy gấp gáp lo ngại:

- Ông chủ, xảy ra chuyện không hay rồi. Cô Minh Thư tự ý đến đây gây rối, còn đánh chửi cô Tú Anh. Nếu ngài không mau trở về, e rằng cô Minh Thư sẽ rạch mặt cô Tú Anh mất.

Quang Triệu chỉ hừ một tiếng rồi cúp máy. Tú Anh hiện là tình nhân mà hắc bao dưỡng, còn ả Minh Thư kia thì có thể nói là “vị hôn thê” của hắc. Mấy tháng trước hắc có liên kết làm ăn với một lão đại kết tiếng khác trong giới hắc đạo, trong lúc cao hứng hắc ta nói muốn gả con gái cho hắc. Quang Triệu vì chuyện làm ăn trước mắt, không muốn mất hòa khí nên không thẳng thừng từ chối mặc dù không thấy hứng thú. Song con gái của lão ta từ ngày đó thì không ngừng bám riết lấy hắc, mặc nhiên ình là vị hôn thê của hắc.

Về đến cổng đã thấy âm ỉ, một cô ả diêm dúa đánh đá đang kéo tóc một thiếu nữ mỏng manh yếu đuối, còn không ngừng dúm đầu cô gái có vẻ tội nghiệp kia xuống đất. Đám người giúp việc cho đến vệ sĩ không ai dám xông vào can, chỉ có thể bất lực nhìn Tú Anh dưới nền đất gằng gượng chịu đựng sự chà đạp của Minh Thư. Cô ả không chỉ dùng vũ lực mà còn ngừng miệt thị đối phương là tiện nhân, là gái điếm này nọ.

- Đủ rồi Minh Thư. Đến cổng nhà tôi làm loạn như vậy khiến cô hứng thú sao? – Quang Triệu xuất hiện với một giọng nói lạnh lùng.

Minh Thư thấy vậy vô cùng kinh ngạc. Ắ vội buông tay khỏi Tú Anh, chỉnh trang lại tư dung, sau đó chuyển sang bộ dáng cho đoan trang, đon đả đến ôm cánh tay Quang Triệu:

- Anh, ngay cả một con ô sin mà cũng dám nhìn em bằng ánh mắt kiêu kì như vậy, em chỉ thay anh dạy dỗ lại cô ta!

Hắn nhìn qua bộ dạng nhếch nhác của Tú Anh, cô gái lúc này mới đứng lên, khắp người đầy những vết thương, khoe mắt dường như vương lệ nhưng có vẻ kiên cường không bật ra tiếng khóc. Tú Anh vốn không phải người giúp việc mà là tình nhân của hắn, hắn tin rằng Minh Thư cũng biết nhưng vẫn cố tình làm vậy.

Cũng giống như những người tình trước đây được Quang Triệu lựa chọn, kiểu hình của Tú Anh cũng không ngoại lệ: dịu dàng tinh tế, thanh tú thuần khiết. Có người bảo Quang Triệu có sở thích biến thái, bởi người tình của hắn đều mang vẻ ngoài non nớt ngây thơ. Cứ chán một người là hắn lại đổi một người nhưng vẫn là kiểu mẫu cũ, Tú Anh này đã được hắn bao dưỡng sáu tháng, thời gian lâu nhất so với những cô gái trước đó. Có lẽ là do cô nàng khá biết điều, cũng không nhõng nhẽo khiến hắn thấy phiền.

Quang Triệu khẽ gạt Minh Thư ra, hắn hơi nhìn về phía Tú Anh. Cô nàng bên lên nép về sau lưng hắn. Minh Thư lúc đấy càng phát điên lên, ánh mắt của cô ta dường như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống đối thủ. Mà Tú Anh kia càng gây cho cô ả sốc hơn khi phía sau lưng Quang Triệu, gương mặt ủy mị đã đánh lại, thậm chí còn vui vẻ mỉm cười trêu tức Minh Thư. Kể thiếu năng mới là ả ta, tự mình thất thố trước mặt Quang Triệu.

Nông nổi như Minh Thư còn lâu mới là đối thủ của Tú Anh. Cô ta biết Quang Triệu thích gì, ghét gì nên dù nhịn nhục một chút thì chung cuộc vẫn về vantage...

- Quang Triệu, anh bệnh cô ta? Anh mau nhìn xem cô ta là loại người gì? – Minh Thư căm phẫn nói lớn.

- Tiểu thư, để tôi bảo lái xe hộ tống cô về. – Quang Triệu lãnh đạm nói.

Lúc anh quay ra sau liếc nhìn Tú Anh, cô gái cúi mặt xuống, rất ủy khuất nhưng không khóc than.

- Quang Triệu, anh dám đối xử với tôi như thế sao? – Minh Thư hét lên khi thấy vệ sĩ của hắn ép cô lên xe

- Không có cha tôi liệu anh có ngày hôm nay không?

- Minh Thư, cô nhớ cho, tôi và cha cô làm ăn sòng phẳng, tôi chưa bao giờ ngửa tay xin cha cô. – Ngữ điệu của hắn hóa thành rét buốt.

Sau đó không quan tâm đến cô ả kia la ó, Quang Triệu xoay người đi vào nhà trước. Tú Anh lủi thủi đi theo, vào đến sảnh thì hắn quay đầu, có phần ôn hòa nói:

- Bảo thám Lý giúp em bôi thuốc đi. Nếu cần thì bảo tài xế đưa đi bệnh viện.

- Em không sao... – Tú Anh hơi cúi đầu nói – Chỉ là vết thương ngoài da, em tự xử lý được...

Quang Triệu chỉ ừm một tiếng rồi lên lầu. Tú Anh trong lòng hơi hụt hẫng, cho dù hiện tại bên anh cô đang có vị trí cao nhất, nhưng bao giờ cô mới thực sự chiếm được lòng anh? Bằng bất cứ cách nào, cô nhất định phải khiến người đàn ông này thực tâm yêu thích mình.

Đêm đó, dường như trong lòng Quang Triệu có ưu phiền, trong lúc ân ái hắn không hề dịu dàng chú ý đến cảm nhận của cô mà chỉ tận lực phát tiết dục vọng. Dẫu sao, sự mạnh mẽ đòi hỏi của hắn vẫn dễ dàng đưa Tú Anh lên cao trào. Trong lúc phấn khích, Tú Anh la hét, cong người lên định ôm chặt hắn nhưng lại bị hắn đẩy xuống giường. Gương mặt Quang Triệu tỏ rõ chán ghét, hắn cầm lấy chiếc gối che lên mặt cô. Tú Anh cảm thấy hơi ngột ngạt nhưng người bên trên ấn chiếc gối rất chặt làm cô ta không cách nào giẫy dụa ra.

Mồ hôi từ trên trán rớt xuống làm hai mắt Quang Triệu mờ đi. Trong đầu hắn sinh ra một thứ ảo giác đi kèm với nỗi khao khát: bên dưới này không phải là Tú Anh hay bất cứ ai có diện mạo tương tự người con gái ấy mà chính là Như Quỳnh. Trong đầu hắn tự liên tưởng ra cảnh người mà hắn yêu hận khắc cốt ghi tâm kia đang thở dốc, yêu kiều bất lực ôm lấy hắn, thừa nhận sự xâm chiếm của hắn...

Nghĩ vậy, Quang Triệu lại càng cử động điên cuồng hơn, như một con thú hoang vồ vập chìm đắm trong dục vọng.

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 5

5. Chương 5

Buổi sáng, nắng sớm tràn vào phòng. Quang Triệu mở mắt thấy có phụ nữ nằm bên cạnh liền hơi ngạc nhiên. Hắn lập tức rời giường, đi thẳng dậy vào phòng tắm. Bình thường mỗi lần phục vụ hắn xong Tú Anh đều phải trở về phòng riêng nhưng đêm qua hắn có phần hưng hăng thô lỗ quá mức khiến cô ta ngất đi. Sau khi thỏa mãn, hắn cũng mệt mỏi ngủ ngay, không quan tâm đến điều gì nữa.

Quang Triệu bước ra với một chiếc áo khoác tắm thắt dây quanh hông, phía trên vạt áo trễ nải hơi mở ra, làm lộ vùng ngực săn chắc với nước da hơi sạm. Trước đây hắn chỉ là một gã bạch diện thư sinh cao gầy, hoàn toàn không giống bây giờ.

Trên giường, Tú Anh còn cuộn mình trong chăn vô tư ngủ. Không hiểu sao trong lòng hắn sinh ra một tia chán ghét, không hẳn là chán ghét tình nhân của mình mà là tự chán ghét bản thân.

Đôi lúc hắn nghĩ mình thật mê muội. Đối với một người con gái không những không yêu hắn mà còn từng đem đến cho hắn nỗi oán hận và sự đau đớn chết đi sống lại thì việc tiếp tục tơ tưởng đến cô ta là điều không đáng. Hắn cũng từng tự nhủ sẽ gạt hình bóng của cô ấy ra khỏi tâm trí, không còn yêu thương, cũng không bận tâm đến oán hận nữa, vĩnh viễn quên đi.

Nhưng hắn không làm được, không thật tâm yêu một người phụ nữ khác. Trong vô thức, hắn vẫn chọn những người con gái có phong thái tương tự cô ấy...

Bề ngoài hắn có vẻ rất ổn, nhưng trong thâm tâm thì hắn phát điên rồi.

Xuống lầu dùng điểm tâm qua loa, sau cùng Quang Triệu cầm một tách cà phê đi ra vườn. Hắn ngồi xuống chiếc xích đu trắng, chậm chậm thưởng thức vị đắng của cà phê...

Hắn gặp Như Quỳnh khi cô còn rất nhỏ. Lần đầu tiên xuất hiện trước mặt hắn, cô là một cục bông xinh xắn tròn trĩnh, luôn thích leo lên lưng hắn.

Năm sáu tuổi cô ấy mặc váy búp bê. Lũ trẻ trong xóm chơi trò rước dâu, Như Quỳnh làm cô dâu, hắn phải đầu lỏ cò với ba đứa bé trai khác để tranh làm chú rể. Lúc công Như Quỳnh về, hắn nói sau này lớn cũng sẽ cưới cô làm vợ. Lúc ấy cô bé vui vẻ gật đầu, còn cùng hắn ngoắc tay.

Khi hắn đang học lớp sáu còn cô học lớp hai, mùa hè hay bị cắt điện. Cô thường sang nhà hắn, trải chiếu ngủ trên sân thượng cho thoáng mát, cùng nhau ngắm sao trời chuyện...

Cứ như vậy cô và hắn lớn lên cùng nhau, mọi người đều nói cô và hắn là thanh mai trúc mã, hai đứa hòa hợp cả về tính cách lẫn ngày tháng năm sinh, nếu sau này trở thành một đôi thì rất tốt, hắn cũng luôn tin như thế.

Hoàn cảnh gia đình cô sa sút đi, hắn lại học đại học xa nhà nên không thể gần gũi cô như trước. Nhưng hắn luôn tự nhủ bản thân phải cố gắng lấy thành tích tốt, kiếm được công việc làm ổn định để cho cô một cuộc sống hạnh phúc. Hắn nhớ ngày hắn chuẩn bị nhập học trường kiến trúc, khi ấy cô còn học lớp chín. Cô vẫn vui vẻ sang nhà hắn chúc mừng hắn, cả hai lại đứng trên sân thượng trò chuyện.

Hắn hỏi cô “em thích một căn nhà như thế nào?”

Như Quỳnh trả lời: “em mơ ước có một căn nhà gỗ màu trắng, cửa sổ màu hạt dẻ, bên ngoài có khoảng sân rộng, vườn hoa và xích đu...”

Vậy đấy, căn biệt thự hắn đang ở đây, toàn bộ mặt ngoài đều ốp gỗ sơn trắng, tất cả khung cửa làm bằng gỗ sưa sơn màu hạt dẻ...

Hắn luôn muốn phủ nhận việc mình vẫn còn tôn thờ một tình yêu gốc gác. Phải chăng là cái gì càng khiến con người đau thì càng ám ảnh lâu...

...

...

Tình nhân của hắn ngủ đến gần trưa mới uể oải thức dậy. Trong số những cô gái từng ở bên hắn, Tú Anh là người có ngoại hình giống Như Quỳnh năm xưa nhất: thân thể mảnh mai mềm mại, gương mặt hài hòa thanh tú, cặp mắt sâu, long lanh với bờ mi dài, sống mũi cao và nhỏ, cặp môi căng mọng phớt hồng e ấp...

Nàng không phải do hắn vô tình gặp, là do một tên đàn em dâng lên, nói là nhà nàng ta nợ tiền nên phải bán con gái lại, người thuộc hạ này biết hắn thích kiểu mẫu này bèn đem đến nhằm lấy lòng hắn. Từ lúc được hắn giữ bên người, Tú Anh luôn có vẻ thần phục hắn, vô cùng ngoan ngoãn.

Buổi chiều sớm Quang Triệu có việc phải ra ngoài, Tú Anh liền tiến đến, tỏ ý muốn giúp hắn thay trang phục. Hắn không nói gì, lặng lẽ gơ hai cánh tay ra, mặc cho Tú Anh cởi áo choàng ngoài rồi cẩn thận mặc áo sơ mi cho hắn, cài từng chiếc cúc.

Tú Anh làm việc này rất tỉ mỉ, trong lúc đó cô không tránh khỏi việc trông thấy vết sẹo trên ngực hắn. Đó là một vết sẹo lỗi rất dài, kéo dài từ bả vai xuống lồng ngực, khiến cho thân thể người đàn ông này đang hoàn mỹ bỗng dưng có chút khuyết điểm. Trước đây cô từng tò mò hỏi hắn nhưng không nhận được câu trả lời nào khác ngoài một cái nhìn lạnh buốt. Từ đó Tú Anh không dám hỏi, thậm chí cũng không dám nhìn lâu vào đó.

Tâm tư của người đàn ông này cô không thể đoán biết được. Dĩ nhiên cô hiểu hiện tại hắn hài lòng với mình chứ không yêu thích mình. Nhưng Tú Anh lúc này không khác gì con thiêu thân lao vào lửa, muốn bắt chấp mọi cách lấy lòng hắn, chinh phục hắn.

Cô còn nhớ một lần cô bày tỏ tình cảm, Quang Triệu nhìn cô lâu hơn một chút so với bình thường rồi hỏi: “Nếu một ngày tôi trắng tay không có tiền liệu em có rời xa tôi?”

Tú Anh nghĩ rằng câu hỏi này rất dễ, hắn chỉ muốn thăm dò cô thôi nên không chút suy nghĩ đáp rằng “Không bao giờ, em sẽ luôn đi theo anh”. Ngay sau đó Quang Triệu lạnh lùng phun ra hai chữ “Giả dối” rồi bỏ lên lầu.

...

...

Mấy ngày gần đây, mẹ của Như Quỳnh nhắc nhở cô rất nhiều khiến bản thân cô không dưng cũng thêm một chuyện phiền muộn.

Cuối tuần này là giỗ bà ngoại cô, Như Quỳnh đã sắp xếp công việc để chuẩn bị cùng mẹ về nhà bác ruột. Nào ngờ còn gặp lại bác trai sớm hơn dự kiến, ông ta đến tận cửa hàng của Như Quỳnh tìm cô.

Cô biết ông ta nào có rảnh rang gì đến thăm mình, lần nào đến cũng nhằm xin tiền nong. Nghĩ đến cảnh ngày xưa từng nương nhờ vào nhà họ, Như Quỳnh không muốn tính toán so đo. Hơn nữa dạo này nghe tin Hưng Sẹo chết, thể chân hắn bảo kê ở mấy chợ đầu mối quanh đây là một kẻ khác, tay chân trực tiếp của một ông trùm hắc đạo khét tiếng nào đó, Như Quỳnh cũng thư thái hơn nhiều. Phe cánh mới này không hề quá quắt ép người, làm việc dường như rất có nguyên tắc, ngoài thu một khoản tiền cố định hàng tháng thì không hề đến quấy nhiễu thêm.

Thấy bóng dáng bác trai, cô đã lấy trong két ra một phong bao mười triệu đồng, định bụng đưa cho ông ta. Lần này ông ta không hề lên mặt dạy đời, trái lại bộ dạng vô cùng chân thành hỏi thăm Như Quỳnh, lần la đến nút áo cô. Sau cùng Như Quỳnh sốt ruột nói, giọng điệu vẫn vừa phải chừng mực:

- Bác, nếu có chuyện gì thì bác cứ nói thẳng ra.

- Đúng là cháu rất hiểu chuyện, Quỳnh à. – Ông ta thoáng mừng rỡ nói – Bác biết cháu luôn hiểu thảo, nên bác có chút khó khăn này, nhất định cháu sẽ giúp đỡ.

Như Quỳnh thăm thở dài, có phần chán nản:

- Bác, chẳng lẽ bác lại đánh bạc rồi thua tiền người ta, bị người ta dọa kêu đầu gấu sao?

Thật ra bộ dạng này của ông ta cũng không quá xa lạ gì, Như Quỳnh dễ dàng đoán được. Mỗi năm thỉnh thoảng ba bốn lần đều thấy ông ta trình diễn, lần nào cũng là vì nợ một món tiền khá lớn. Nếu chỉ đến xin dăm ba triệu thì ông ta sẽ lên mặt dạy dỗ hay kể công lao cứu mang mẹ con cô, còn bao giờ cần số tiền lớn thì sẽ tự động mềm mỏng nịnh hót.

- Quỳnh à, bác và anh họ cháu sắp chết đến nơi rồi! – Đến lúc này, bác trai của cô mới bày ra bộ mặt nghiêm trọng, sợ hãi cuống quýt – Cha con bác bị chúng nó lừa, đánh bạc thua lớn quá, lần này cháu không giúp thì chỉ có đường chết...

- Bao nhiêu? – Như Quỳnh lạnh ngắt nói, phỏng đoán không dưới trăm triệu rồi.

- Quỳnh... – Ông ta nín lấy cánh tay cô – Không phải bác ngu dốt hay cố ý đầu... dù sao cháu cũng đang làm ăn rất tốt, năm xưa còn có tiền thắng trùm xã hội đen đó để lại cho... chắc ba tỷ với cháu cũng không quá khó khăn...

- BA TỶ? – Như Quỳnh không giấu nổi sửng sốt, cô liền đứng bật dậy – Số tiền lớn như vậy, tôi đào ở đâu ra, bác còn có lương tâm không?

Thấy thái độ của cô gay gắt, ông bác kia dĩ nhiên khó chịu nhưng vẫn phải nhún nhường, từ khoe mát lệ rơi lã chã, run rẩy nói:

- Trời ơi, bác bị chúng nó lừa mà. Là chỗ người quen cũ nên mới vào casino của nó đánh bạc, lúc đầu chúng nó dụ dỗ những người không biết gì như cha con bác, để bác thắng năm trăm triệu. Sau đó ham quá mà đặt cược lớn, kết quả là thua hết... Cứ nghĩ nó sẽ nể tình mà không siết nợ, nào ngờ chúng nó táng tận lương tâm, nói nếu không trả nợ thì sẽ chặt tay chặt chân bác và anh họ cháu... – Ông ta nói đến đó liền quỳ rạp xuống, bấu lấy vạt áo Như Quỳnh – Cháu à, chúng nó bắt anh họ cháu rồi, ba ngày nữa không có tiền trả thì sẽ bắt luôn cả bác rồi hành hình...

Như Quỳnh trong lòng vừa tức giận vừa rối bời. Đánh thua đến ba tỷ sao? Ông ta không nói quá mức để gạt cô đấy chứ?

- Bác đánh ở sòng bạc nào? Ông chủ là ai? – Cô liền phải hỏi.

Trước đây đi theo Tấn Khang, danh tiếng của những người trong giới xã hội đen cô cũng biết không ít, cũng căn bản hiểu được quy mô và tầm ảnh hưởng của họ.

- Chính là thằng nhãi Quang Tuấn đó, cháu biết không? Ngày xưa nhà nó ở bên cạnh nhà mình, giờ anh em nó gia nhập xã hội đen... Lúc đầu bác tưởng chỗ quen biết sẽ được ưu ái nên mới vào đánh, không ngờ nó tuyệt tình, lại còn mặt người dạ thú...

Như Quỳnh bỗng cứng đờ người, thâm tâm co rút một trận lớn. Sao có thể như vậy? Cứ ngỡ ông bác trai này dắc tội với ai, chẳng ngờ lại đứng vào Quang Tuấn. Hắn chính là em trai ruột đồng thời là cánh tay phải của Quang Triệu. Mấy năm nay cô không tiếp xúc với giới hắc đạo cũng như không chủ động nghe ngóng tin tức về hắn nhưng thỉnh thoảng vẫn có mấy lời đồn đến tai, dường như hắn làm ăn thuận lợi, lên như điều gặp gió, chớp mắt đã trở thành một đại ca...

Quang Tuấn hẳn nhận ra bác trai và anh họ cô nhưng vẫn tuyệt tình đến vậy, trái lại có phần tàn khốc hơn, chứng tỏ một điều anh ta vẫn luôn âm thầm ghi hận với cô. Năm đó Quang Triệu trong bệnh viện thập tử nhất sinh, Quang Tuấn không muốn nghe cô giải thích đã muốn lao vào bóp chết cô. Sau đó người của Tấn Khang kịp tới lôi anh ta ra đánh, cô đã cầu xin họ không làm tổn thương Quang Tuấn nhưng cuối cùng khúc mắc vẫn không hóa giải được, mọi việc càng về sau càng rắc rối...

Thấy Như Quỳnh im lặng trầm ngâm, ông bác kia tưởng cô hẹp hòi không muốn bỏ tiền, lúc này không kiên nhẫn nữa, chó cùng dứt đuôi lên tiếng miệt thị cô:

- Năm xưa ân nghĩa nhà chúng tôi với mẹ con cô lớn đến thế mà giờ cô thấy chết không cứu. Cô là đồ ăn cháo đá bát! Như Quỳnh, tôi biết cô rất nhiều tiền nhưng không muốn báo đáp lại một đồng. Hồi trước cô làm gái bao của một ông trùm lớn như vậy, lúc hắn chết đi vẫn còn tình nồng ý mặn với cô, chẳng nhẽ trong tay cô không xớ mui được vài chục tỷ?

Trước những lời lẽ khó nghe này của ông ta, cô không kìm chế được mà giáng vào mặt ông ta một cái tát, chỉ ít là để ông ta tỉnh lại.

Phải, mẹ con cô đến nương nhờ ở đậu nhà ông ta, nhưng chăm sóc mẹ cô cũng như gánh nặng kinh tế đều dồn vào vai bác gái, bản thân ông ta đã làm được gì? Không những ngập trong cờ bạc rượu chè mà còn luôn thích chửi bới hành hạ vợ, em vợ và cháu gái. Bác gái của cô nhịn nhục, còn cô trước nay nghĩ mình là phận con cháu nên không cư xử vô lễ... Cứ coi như vẫn còn quan hệ họ hàng đi, nhưng cô cũng không phải cái ngân hàng để mỗi khi có chuyện ông ta tìm đến.

Ba tỷ, cô kiếm đâu ra được nhiều như vậy? Đúng là tài sản của Tấn Khang rất lớn nhưng sau khi anh gặp nạn, phần lớn cơ nghiệp không thể kiểm soát nổi mà tiêu tán vào tay người khác. Phần còn lại cô dĩ nhiên cũng không có tư cách đụng đến, đều để lại cho đàn em cũ của anh. Chỉ có một phần trong sổ tiết kiệm đứng tên cô do anh chuyển vào trước đây, số tiền đó anh nói là những đồng tiền trong sạch không vấy bẩn do anh đầu tư làm ăn chính đáng.

Năm năm qua hầu như đều dùng để trang trải viện phí cho anh, một phần đưa cho em gái anh sang nước ngoài du học. Như Quỳnh luôn phải chật vật xoay sở với trăm mối lo, nào là mẹ cô ốm yếu cũng cần đến tiền điều trị, nào là ông chú và anh họ thỉnh thoảng lại đến cầu cứu xin xỏ... Cô lao vào kinh doanh cũng vì mối lo một khi tiền tiết kiệm cạn sạch sẽ không thể trả viện phí cho anh.

Họ đều không biết đến sự tồn tại của anh cho nên đều nghĩ Như Quỳnh rất nhiều tiền. Thực tế tổng tiền mặt hiện nay của cô còn không đến ba trăm triệu. Nếu em gái anh – Ngọc Thu muốn lấy tiền học lên cao học thì cô còn lâm vào cảnh khó khăn hơn nữa...

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 6

6. Chương 6

Như Quỳnh thực sự cảm thấy căng thẳng khi bước vào nơi này. Xung quanh thoạt trông xa hoa náo nhiệt, đúng là chỗ giải trí cao cấp của dân chơi và giới anh chị.

Trong sòng bạc lớn ngập tràn mùi nước hoa, rượu, thuốc lá xen lẫn mùi tiền bạc cùng với muôn vàn tiếng reo hò cười nói. Hàng loạt cô gái ăn mặc hết sức hở hang, ngả ngốn dựa dẫm bên cạnh lũ đàn ông ham vui hay làm mẫu bên cạnh những cỗ máy cá cược. Cũng có không ít người đàn bà ăn mặc sang trọng đến đây chơi bài hay mạt chược, dĩ nhiên cặp kè cùng họ là những gã trai trẻ cường tráng mơn mớn... Giữa khung cảnh xa xỉ phung phí, có thể nghĩ thấy rõ mùi sắc dục thối nát...

Chốn này làm cô quá mức choáng ngợp, lo sợ trong lòng cũng dâng lên một phần. Nhìn những chồng tiền dày cộp, những thẻ vàng, nhẫn kim cương, đá quý chất đầy trên mỗi bàn kia, cô tự hiểu quy mô làm ăn của sòng bạc này lớn thế nào. Số tiền đó cứ luân chuyển từ chỗ người này sang chỗ người khác, có khi về hết tay kẻ cầm cái, mang theo tiếng khóc tiếng cười của mỗi con bạc. Trong một phút chốc họ có thể tiêu tốn số tiền như vậy mà không hối hận quay đầu, ngược lại còn như con thiêu thân tiếp tục lao vào lửa...

Có thể kinh doanh một sòng bạc như vậy chứng tỏ thế lực của anh em nhà Quang Tuấn là không đơn giản.

...

...

Một lát sau, có hai người bảo vệ cao to đi tới, thái độ không hề lịch sự hòa nhã.

- Đi! – Họ không đợi Như Quỳnh đồng ý đã đẩy cô vào một dãy hành lang.

Biết mình hôm nay đến để nhờ cậy họ hoãn thời hạn, Như Quỳnh đành nhín nín trong lòng, cố duy trì bình tĩnh. Lát nữa gặp Quang Tuấn sẽ còn khó khăn hơn, có thể sẽ không thương lượng được mà còn đào xới lại thù cũ, e rằng anh ta lại càng làm khó cô.

Sau sòng bạc có một dãy hành lang kín mít và khá tối, hai bên là những căn phòng đóng chặt với cửa sắt, chẳng thể đoán được bên trong đó là gì. Càng đi về phía cuối hàng lang, Như Quỳnh càng cảm thấy mồ hôi đang thấm ra đầy lòng bàn tay.

Hơn năm năm về trước, Quang Tuấn từng nói nếu một ngày thấy cô trước mặt, anh ta vẫn sẽ không ngần ngại bóp chết cô.

Quang Triệu thì không nói gì cả, sau ngày hôm đó, hắn và cô tự động tuyệt giao. Chắc chắn dù chính mắt thấy Quang Tuấn muốn giết cô thì hắn cũng sẽ không ngăn cản.

Tận cùng dãy hành lang có một căn phòng. Khi cánh cửa sắt dày và nặng vừa mở ra, họ đã thô bạo đẩy cô vào. Không nói nhiều lời, hai người đàn ông mặt lạnh như tiền đứng chặn ở cửa. Như Quỳnh đành phải tiến vào trong, không khí nơi này rất ngột ngạt...

Đó là một căn phòng khá lớn, tuy nhiên ngoài vài ô thoáng nhỏ trên cao thì không có bất kì cánh cửa sổ nào. Bốn bức tường cao và lạnh ngắt, tại một góc tường có chất những thùng sắt, thùng xốp lớn...

Đưa mắt về một góc tường khác, Như Quỳnh khẽ giật mình khi thấy anh họ của cô. Hắn ta bị xích cổ, xích chân tay trên một cây trụ bằng sắt, hết như một tù nhân thời trung cổ. Cô chậm chậm bước lại gần, tiếng bước chân khá rõ giữa không gian tĩnh lặng nhưng hắn ta không hề nhận ra, đầu vẫn gục xuống.

Cẩn thận đến phía đó kiểm tra, cô thở nhẹ ra một hơi khi thấy hắn chưa chết, có lẽ chỉ đang ngất đi. Trên người anh họ cô không thiếu những vết bầm dập, xem ra đã ăn đòn đủ.

Hai phút sau, ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân. Như Quỳnh nín thở quay đầu, lập tức nhận ra bóng dáng đang bước vào là Quang Tuấn, người từng là hàng xóm một thời của mình.

Có điều, hắn đã thay đổi rất nhiều, về ngoài hiều động nghịch ngợm của cậu thiếu niên nhiều năm về trước đã hoàn toàn biến mất, thế vào đó là phong thái cao ngạo đặc trưng ột đàn anh trong giới xã hội đen.

Trước đây Quang Tuấn đã không thích cô, ở gần nhà nhưng không tính là thân. Thêm vào đó, hồi nhỏ Quang Triệu lại luôn ưu ái cô, có cái gì đẹp, cái gì ngon đều mang cho cô trước nên khiến Quang Tuấn phải ầm ức. Sau này trưởng thành một chút, thấy Quang Triệu vẫn một mực đòi chăm sóc cô, Quang Tuấn không can thiệp gì nhưng trong lòng vẫn không ưa Như Quỳnh. Cô biết anh ta cho rằng cô là kẻ kiêu căng chảnh chọe, có được sự quan tâm của Quang Triệu nhưng vẫn thờ ơ lạnh lùng, luôn chỉ nhận mà không đáp lại.

...

...

Như Quỳnh cảm thấy ánh mắt Quang Tuấn vẫn đang xoáy thẳng vào người mình. Lúc này bước vào, anh ta có chút ít ngạc nhiên, hắn là vì bộ dạng của cô thay đổi khác xưa.

Vài giây sau đó, trong mắt Quang Tuấn hiện lên chút khinh thường cùng trào phúng.

- Như Quỳnh, mày mang tiền đến trả cho anh họ mày sao? – Quang Tuấn trực tiếp nói – Bộ dạng già dặn như vậy, chắc cũng trở thành một bà chủ rồi, ba tỷ cùng chút ít lãi vặt chắc không thiếu?

Cô hiểu sự giễu cợt nơi đáy mắt Quang Tuấn là gì. Không chỉ là vì thấy cô đi tay không đến nên đoán ra cô không có tiền, mà còn vì bộ dạng sa sút thảm hại của cô bây giờ.

Nhiều năm trước, cô luôn là một thiếu nữ trẻ trung tươi mới. Hơn năm năm trước lúc còn ở bên Tấn Khang, cô càng trở nên xinh đẹp đài các. Có năm năm trôi qua mà bề ngoài của cô trông như già đi hơn mười tuổi, không nói đến Quang Tuấn hiện tại ngày ngày thường ôm ấp kiều nữ mà bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ cảm thấy đáng coi thường.

Quang Tuấn tiến đến trước mặt cô, chỉ còn cách cô ba bốn bước chân. Giọng điệu của hắn ta sắc lạnh mà nanh nọc, có thể thấy rõ thù hận bao năm qua trong con người này chưa hề vơi đi:

- Không mất nhiều thời gian nữa. Có vẻ như mày không có tiền? Thăng kia chết rồi liền không có ai bao mày sao? Để tao nhìn xem nào... trông mày tã như vậy, hay là thành loại ca ve rẻ tiền qua tay nhiều thăng rồi?

Như Quỳnh lặng lẽ siết chặt lòng bàn tay, những lời lẽ đầy xúc phạm kiểu này không phải lần đầu nghe thấy, trong mắt nhiều người cô chỉ là đứa con gái vô liêm xỉ vì tiền mới bán thân cho Tấn Khang. Qua miệng Quang Tuấn, một kẻ đã khinh ghét cô sẵn thì mấy câu từ này trở nên khó nghe hơn cũng không có gì là lạ.

Hồi nhỏ Quang Tuấn gây gổ cô cũng không chấp lại, bây giờ sẽ càng không vì những lời này mà bực phát tức giận. Hơn nữa ngày hôm nay cô còn đang ở thế yếu.

Ngẩng đầu, cô dùng giọng điệu bình tĩnh chùng mực nói:

- Hôm nay tôi đến để thương lượng cùng anh. Số tiền ba tỷ đó tôi sẽ mang đến đủ, nhưng thời hạn như vậy hơi gấp, e rằng...

Quang Tuấn chưa nghe hết câu đã bật cười, đang cười một tràng lớn thì bỗng dừng nụ cười ngưng lại. Không khí càng thêm căng thẳng.

- Mày còn dám mở miệng nói hai chữ thương lượng? Mày đến trả đủ tiền, tao không truy cứu chuyện xưa đã là phúc tổ ba đời nhà mày rồi – Quang Tuấn nghiêng rằng nói – Chắc mày quên năm năm trước tao nói gì rồi. Chỉ cần mày xuất hiện trước mặt tao một lần nữa, tao dù bất chấp tất cả cũng sẽ bóp chết mày!

Như Quỳnh bên ngoài không mấy nao núng, ngược lại giọng điệu còn mang theo sự cứng rắn, bình tĩnh đáp lại:

- Giết tôi, anh không có tư cách. Tôi đã làm gì anh nào? Nếu là Quang Triệu đến đòi đánh đòi giết, tôi sẽ cùng anh ta thanh toán sòng phẳng, mọi chuyện hình như không liên quan gì đến anh...

- Mày còn dám nhắc đến anh tao à? – Quang Tuấn rít lên.

Một thanh âm chứa chất đồng thời vang lên, Quang Tuấn không ngần ngại giáng một bạt tai vào Như Quỳnh. Cô loạng choạng ngã ra đất, từ khoe miệng rỉ ra dòng máu nhưng ánh mắt ngoài một chút bất ngờ thì không hề khiếp đảm.

Thật ra, sự tình này cô cũng đã lường trước. Cứ nghĩ Quang Tuấn thay đổi sẽ trở nên thâm trầm toan tính, nào ngờ anh ta vẫn dễ dàng kích động như vậy. Cho dù đã trở thành bậc đàn anh nhưng một chút bùng bột của năm xưa vẫn ăn sâu trong máu.

Nhưng dẫu sao khiêu khích anh ta cô cũng sẽ bắt lợi, vì thế, Như Quỳnh không nhanh không chậm tự đứng dậy. Trong lòng bây giờ hiểu rõ chắc chắn không đạt được thương lượng rồi. Biết anh họ còn sống, chân tay còn nguyên vẹn rồi về báo cho bác gái là được, bước cuối cùng vẫn là bán đi căn nhà của Tấn Khang. Nhưng thời hạn chỉ còn chưa đầy hai ngày, cấp tốc bán ngay cũng chưa chắc đã kịp.

Nếu cô không lo tiền kíp, thì chỉ có thể trách số phận của bác trai và anh họ quá xui xẻo. Không, đó cũng chỉ là trời phạt họ, cô dù có cố gắng giúp đỡ cũng không thể tránh được.

- Tôi sẽ cố mang tiền đến... – Như Quỳnh nói rồi định bước về phía cánh cửa.

- Đi đến rồi đi về dễ như vậy sao? – Đột nhiên Quang Tuấn nắm búi tóc của cô kéo lại, tiện tay dúi đầu cô xuống đất – Tiền dĩ nhiên phải trả, nhưng mày đúng là đồ không não mới đi xuất hiện trước mặt tao, nếu không đem oán hận năm xưa ra tiêu khiển trên người mày, e rằng tao thấy không đành lòng!

Thân thể Như Quỳnh bị ném xuống sàn. Lúc này cô bắt đầu sợ hãi khi Quang Tuấn ra hiệu cho năm bảy tên đàn em bước vào. Bọn họ không cầm theo ống sắt hay vũ khí gì, nếu không phải muốn đánh cô, lẽ nào muốn cưỡng bức? Dựa theo hàm ý trong lời nói của Quang Tuấn thì rất dễ là như vậy.

- Lấy cái bao trùm đầu nó lại, nhét vải vào mồm nó cho tao! – Quang Tuấn độc ác cười nói – Sau đó chúng mày có thể thay nhau hưởng thụ, đừng có chê hàng không ngon, năm năm trước nó xinh đẹp cao giá lắm đó.

Trước mặt Như Quỳnh nhanh chóng hóa thành một mảng tối, miệng cũng bị nhét giẻ vào, không thể la hét nổi. Cô gắng liều mình chống cự, thực sự không ngờ tới Quang Tuấn có thể nghĩ ra trò trả thù biến thái mất nhân tính này. Cứ nghĩ với thù hận của hắn, cùng lắm là lao đến bóp cổ cô.

Trò chơi chưa kết thúc ở đó, Quang Tuấn quay sang sai một tên đàn em khác:

- Gọi đại ca đến xem trò vui đi!

Đang kịch liệt phản kháng, thâm tâm Như Quỳnh chợt co rút một trận lớn. Đại ca, lẽ nào Quang Triệu có mặt ở đây? Thứ mà Quang Tuấn muốn cho anh trai hắn xem là màn nhục nhã này? Cô bị che mặt, Quang Triệu chắc chắn sẽ không thể nhận ra cô, mà nếu có, liệu anh sẽ còn vì cô mà can thiệp?

- Để tận mắt anh ấy thấy người đàn bà mà mình từng mê muội trở thành gái điếm dơ tiện rởn dưới thân thể một lũ đàn ông... E rằng còn tia mộng tưởng nào cũng sẽ nhanh chóng tan biến.

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 7

7. Chương 7

Bác trai của cô cảm thấy không khí căng thẳng, có vẻ như lần này không dễ vay mượn Như Quỳnh. Cuối cùng ông ta chịu bởi thêm một vài câu, mặt sưng mày sía rời khỏi cửa hàng của cô. Nhưng cũng đúng như cô dự đoán, đến tối đã thấy mẹ cô gọi điện thoại bảo cô đến, hẳn là ông ta lại đến chỗ mẹ cô tác động năn nỉ. Mẹ cô vẫn luôn là người cả nể như thế, lại mang sẵn tâm lý hàm ơn nhà họ.

Lúc cô đến bệnh viện, mẹ cô vô cùng bất đắc dĩ, gần như khẩn cầu cô mà nói:

- Quỳnh à, con giúp bác đi. Đúng là ông ấy đã quá đáng, nhưng trước sau vẫn là họ hàng thân thiết, con có thể bỏ mặc sao? Nếu đến chúng ta cũng quay lưng thì bác gái biết làm sao? Bác ấy chỉ có độc nhất đứa con trai, nếu có mệnh hệ gì chắc bác ấy không sống nổi...

Như Quỳnh khổ sở thở dài:

- Mẹ, số tiền lớn như vậy, con không thể lo nổi. Hơn nữa bao năm qua bố con ông ấy đã đồn mặt như vậy rồi, tại sao bác gái cứ phải cam chịu như vậy?

- Nếu họ chết đi thì không nói, đau buồn cũng chỉ một lúc... – Mẹ cô cũng nãy nê – Nhưng nếu họ bị chặt chân chặt tay trở thành tàn phế, cuộc đời bác ruột con sau này không những không thể dựa dẫm vào ai mà còn phải nhọc công chăm sóc họ, dầu thế nào cũng không bỏ được. Thôi thì mẹ thay bác ấy cầu xin con, tiền con cố gắng xoay sở, căn nhà của mẹ con mình đem đi cầm cố, xoay sở chút bóp thêm vào nữa... Ông ấy chắc chắn không dám có lần sau, nếu cần thì con bắt ông ấy kí giấy nợ, sau này không trả được thì kiện ông ấy ngồi tù, dầu sao cũng hơn việc để người ta vác dao kiếm đến đòi nợ.

Như Quỳnh im lặng một hồi dài, hồi sau mới chậm rãi lên tiếng:

- Căn nhà chúng ta đang ở là do Tấn Khang mua... Anh ấy nói để dành cho gia đình nhỏ tương lai của chúng con... Con không muốn đem bán.

Nơi đó còn nhiều kỉ niệm giữa anh và cô như vậy, làm sao cô có thể đem đi thế chấp? Họ đã cùng nhau sơn từng khung cửa, lau từng ô kính, trang trí từng căn phòng...

Đừng nói là anh còn sống nằm đó, cho dù anh đã chết, cô cũng kiên quyết không bán. Nhưng nếu không bán thì lấy đâu ra được ba tỷ?

- Con nhúc nhích đầu quá, con cần suy nghĩ một lát...- Như Quỳnh nói vậy rồi đứng lên.

Cô lặng lẽ đi về phía phòng bệnh của Tấn Khang, anh vẫn nằm bất động như một pho tượng đẹp đẽ nhưng vô hồn. Cô gục đầu xuống bên cạnh anh, nhắm mắt cố lắng nghe tiếng trái tim anh đập. Bỗng dưng cô cười thật buồn:

- Tấn Khang, nếu bây giờ anh vẫn đứng bên em, chắc chắn sẽ không có những khó khăn chồng chất này... Nhưng mà, cứ ở trong vòng tay che chở của anh như vậy, vĩnh viễn em cũng không thể trưởng thành... Anh đừng lo, em vẫn sẽ đứng dậy trong nghiệt ngã. Em sẽ học theo anh, lạc quan, mạnh mẽ thêm một chút là được...

Như Quỳnh tìm đến bàn tay anh, nắm chặt lấy, tiếp tục bên tai anh thủ thủ:

- Em muốn giữ lại căn nhà của chúng ta, như vậy có phải là ích kỷ không? Em không muốn bỏ đi bất cứ thứ nào từng lưu lại dấu ấn của anh... Em rất sợ, sợ một ngày em tỉnh dậy nhận ra anh đã rời xa em, biến mất không dấu vết... – Một hàng lệ của cô rơi xuống thấm ướt chiếc gối của anh – Không được rời bỏ em, em có thể đợi anh cả đời nhưng nếu anh tự ý ra đi, em sẽ hận anh đời đời kiếp kiếp...

Cứ như vậy, cô thiếp đi bên cạnh anh từ lúc nào không hay. Trong mơ, cô chạm tới điều mình khao khát nhất: anh tỉnh dậy, họ dắt tay nhau bước vào lễ đường, anh hôn cô và cùng thề ước.

...

...

Anthony Nguyễn đứng ở ngoài, anh nhìn thấy Như Quỳnh từ lúc cô bắt đầu bước vào phòng bệnh. Hồi lâu thấy trong phòng yên ắng, cũng không còn tiếng trò chuyện độc thoại của Như Quỳnh, anh mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra xem. Lúc bước vào, không khỏi đau lòng khi thấy cô nhào người gục bên Tấn Khang, khóe mi còn vương lệ.

Rất lâu rồi cô ấy không có khóc như vậy. Khi đến thăm Tấn Khang, cô ấy luôn cố gắng mỉm cười vui vẻ, cùng Tấn Khang trò chuyện như với người sống bình thường.

Vì thâm yêu người con gái này, anh dồn tâm sức cứu người đàn ông của cô, một việc làm cao thượng đến mức chính bản thân anh cũng không hiểu nổi. Viện phí thuốc thang cũng chỉ ghi hóa đơn một nửa, thật ra với tính cách của Như Quỳnh, nếu anh có miễn giảm thêm nữa thì cô sẽ lập tức không tin. Anh hiểu cô là người có lòng tự trọng, lại vô cùng sợ việc hàm ơn người khác...

Anh tự an ủi bản thân mình rằng, việc cô chờ đợi Tấn Khang tỉnh lại là vô vọng, còn việc mình theo đuổi cô vẫn có hi vọng. Dẫu sao năm năm qua, anh là người đàn ông duy nhất bên cô, sớm muộn cô cũng quay lại nhìn anh thôi...

Như Quỳnh vừa thăm mẹ xong là chạy đến chỗ Tấn Khang khóc, việc này khiến Anthony không khỏi sinh nghi. Anh thăm dò từ mẹ cô nhưng bà cũng không kể hết, chỉ nói qua loa là trong nhà có việc phiền muộn. Có lẽ anh nên mời cô đi uống rượu rồi tìm cách để cô giải bày.

Lúc Anthony quay trở lại phòng bệnh của Tấn Khang thì không còn thấy Như Quỳnh ở đó nữa... Anh liền gọi điện cho cô.

“Như Quỳnh, cô đang làm gì vậy, có bận gì không, lát nữa cùng tôi đi uống đi...”

Đầu dây bên kia vọng đến giọng nói của cô, thoát nghe thấy trầm ổn như không có chuyện gì xảy ra: “Tôi có chút việc bận, để khi khác nhé Anthony...”

“Vậy... ngày mai thì sao?” – Anh liền hỏi.

“Cũng không biết nữa, tôi còn phải đi giao hàng. Có gì thì tôi sẽ gọi điện hẹn với anh nhé...”

“Ừ, tôi đợi...”

Anthony định chào cô rồi cúp máy, nào ngờ lại nghe thấy giọng cô rất nhỏ:

“Anthony, cảm ơn anh...”

Yên lặng một giây, trên mặt Anthony xuất hiện nhiều biểu cảm phức tạp, sau cùng anh mỉm cười nói: “Có chuyện gì phải gọi cho tôi đấy, tạm biệt.”

...

...

Như Quỳnh trở về nhà, cô sửa soạn một chút rồi chuẩn bị đi tới sông bạc của Quang Tuấn. Thẳng ra thì việc này cũng quá liều lĩnh, nhưng cô chỉ còn cách thương lượng với họ xin giãn một hai ngày để thu xếp, đồng thời tận mắt xem tình hình của anh họ rồi báo lại với bác gái để bà ấy an tâm.

Cô búi tóc gọn gàng, mặc một bộ đồ đen kín đáo, tạo ình một phong cách già dặn trầm tĩnh. Sau đó bắt xe đi đến thành phố H., nơi đặt sông bạc của Quang Tuấn.

...

...

Quang Tuấn đang cùng đàn em uống rượu ôm ấp mỹ nữ, chợt nghe thấy tay chân vào thông báo anh trai hấn đột nhiên đến thăm, trong lòng vui vẻ đứng dậy ra tiếp anh trai mình, cũng chính là đại ca của toàn bộ tập đoàn xã hội đen Phi Ảnh.

- Anh, mới không gặp mấy ngày mà trông anh như già đi mấy tuổi! – Quang Tuấn thoải mái cười đùa.

- Chú muốn ăn đòn sao? – Quang Triệu bề ngoài lạnh nhạt nói. – Xem ra chú có vẻ rảnh rỗi, vậy anh nên giao thêm cho chú chút việc để làm.

Lúc Quang Triệu ngồi xuống, Quang Tuấn nháy mắt bảo một cô gái trẻ đẹp đến tiếp rượu cho anh trai, miệng vẫn cười đùa:

- Hôm nay không mang theo cô bé nào đến ư? Anh có muốn đổi người mới không? Học sinh cấp ba hay nữ sinh năm nhất?

- Im đi. – Quang Triệu hơi cau mày – Hôm nay anh đến để kiểm kê chỗ chú, xem làm ăn thế nào, không hiệu quả thì dẹp đi.

- Vậy anh ở lại đây mấy ngày, tự mình xem xét đi! – Quang Tuấn cười ngả gối rồi dựa vào ghế, vừa cầm ly rượu từ người đẹp, mắt vừa lim dim thưởng thức.

Hiện tại anh em nhà hấn muốn có tiền thì có tiền, muốn có uy danh liền có uy danh, muốn có phụ nữ liền có hàng ngàn cô gái đi theo, có cái gì là không tốt chứ? Cuộc sống so với năm tháng trước đây thực sự là thay đổi đến chóng mặt.

Ngồi được tầm mười phút thì có một tên tay chân đi vào, ghé vào tai Quang Tuấn nói điều gì đó khiến hấn nhếch môi cười lạnh. Thấy tay cho đàn em ra trước, Quang Tuấn nhìn Quang Triệu mới sáng khoái cười:

- Quả nhiên oan gia ngõ hẹp, không triệt để giải trừ thì còn dây dưa mãi. Lần này em có thể thay anh trút hận rồi.

- Có chuyện gì thế? – Quang Triệu hơi hiếu kì, lại nhíu mày hỏi.

- Không có gì, anh cứ ở trong này vui chơi một lát đi. Có trò gì vui em sẽ gọi anh ra xem. – Nụ cười của Quang Tuấn càng mang theo vẻ thâm hiểm.

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 8

8. Chương 8

Đám đàn em đó của Quang Tuấn đã rất lâu không được chơi trò này, cho nên vô cùng hào hứng lao đến phía Như Quỳnh. Cô chặt vật giầy dựa né tránh những bàn tay kinh tởm đang cố xâm phạm mình. Quang Tuấn đứng bên ngoài cười lớn, từ từ thưởng thức màn trả thù độc ác nhất của mình.

Quang Triệu đang uống rượu trong phòng VIP, chợt thấy một tên đàn em vào thông báo em trai hấn muốn mời hấn đến xem một thứ nhưng không nói rõ là cái gì, chỉ úp úp mở mở. Quang Triệu cau mày, từ đôi mắt tản ra chút uy lực:

- Lại cái gì vậy, mau nói! – Hấn thích mọi việc phải rõ ràng, càng không thích kẻ dưới qua mặt.

- Vâng... anh Tuấn chỉ nói là một trò tiêu khiển mới, đại ca nhất định phải đến xem.

Tâm trạng Quang Triệu hôm nay thực sự không tốt lắm, chân chừ một chút rồi mới biếng nhác đứng dậy đi theo gã sai vặt kia. Đi được mấy bước thì trong lòng hắn chợt nảy sinh một linh cảm mơ hồ nhưng không thể giải thích. Lúc bước vào căn phòng kia, tận mắt thấy một đám đàn ông, ánh mắt hau háu như loài lang sói đang ra sức xé bỏ những mảnh quần áo cuối cùng của một người phụ nữ, Quang Triệu lại nhú chặt lông mày, không mấy hứng thú nói:

- Đây là chuyện gì?

Quang Tuấn đi đến bên cạnh anh trai, vừa gác cánh tay lên vai hắn vừa vui vẻ nói:

- Có một thằng nợ tiền chúng ta, em gái nó đến trả, nhưng con mụ này lão quá nên em sai đàn em dạy dỗ một chút.

Cùng lúc đó, đám đàn ông đã xông vào kìm chặt Như Quỳnh, một kẻ giữ hai tay, hai kẻ giữ chân để cho những kẻ khác chuẩn bị làm nhục cô. Chúng tụt quần mình xuống, phóng thích ra của quý.

- Đủ rồi. – Quang Triệu đột nhiên lên tiếng – Hôm nay anh không vui, đừng làm những chuyện bẩn mắt này trước mặt anh.

Quang Tuấn hơi bất ngờ, bình thường dù hắn có làm gì thì Quang Triệu cũng sẽ không ngăn cản, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc. Mà Quang Triệu cũng nhất thời không hiểu nổi, tại sao trong lòng hắn lại nảy sinh ra một trực cảm, khiến hắn trong giây lát không suy nghĩ mà lên tiếng.

Trong lúc Quang Tuấn còn đang ngỡ ngàng, ánh mắt sắc bén của Quang Triệu đã đảo quanh căn phòng một lượt rồi dừng lại ở kẻ bị trói trên cây cột kia. Quang Triệu từng bước đi đến phía đó, Quang Tuấn hừ lạnh trong lòng. Được thôi, để anh trai hắn biết người đàn bà kia là ai, để rồi xem anh có oán hận lồng lộn lên mà tiếp tục hành hạ cô ta không.

Quang Triệu nắm tóc gã đàn ông kéo đầu hắn lên nhìn cho rõ. Chỉ một giây sau đó, ánh mắt hắn nửa kinh hoàng nửa phẫn nộ nhìn về phía thân thể người phụ nữ lỏa lồ kia.

- Tránh ra hết cho tao! – Đột nhiên hắn gầm lên.

Bọn đàn em cuống quýt kéo quần lên rồi đứng lui ra một góc. Lúc này Như Quỳnh vì sợ hãi mà đã bất tỉnh, căn bản cô chưa kịp nghe thấy giọng nói của Quang Triệu từ lúc bước vào.

Hắn tự tay lột chiếc bao trùm đầu cô lên, tuy cô đã thay đổi rất nhiều nhưng hắn dĩ nhiên vẫn nhận biết được. Trán hắn từ đó đến giờ vẫn không hề giãn ra, trong mắt muôn vàn trạng thái phức tạp. Cảm tưởng chính bản thân hắn đang rất chật vật như đứng giữa núi đao biển lửa...

Nhanh sau đó, hắn tháo áo khoác ngoài phủ lên người Như Quỳnh rồi ôm cô lên. Quang Tuấn lập tức bước tới, kinh ngạc kêu lên:

- Anh, anh điên rồi sao?

- Tránh ra. Thù hận là của anh, cô ta phải để anh tự tay xử lý, anh không bảo chú làm vậy. – Quang Triệu lạnh giọng nói.

Thấy bóng dáng anh trai ôm Như Quỳnh bước nhanh ra khỏi phòng, Quang Tuấn gần như điên lên mà lao theo, túm lấy Quang Triệu, lớn tiếng mắng:

- Anh lại mù quáng rồi! Một lần chết chưa đủ sao? Anh nhìn rõ đi, nhìn rõ người đàn bà này đi! Có đáng không?

Quang Triệu đột nhiên dừng bước, bình tĩnh nhìn Quang Tuấn, nở một cười rất tàn nhẫn:

- Đúng vậy. Anh sao có thể để cô ta sống tử tế... – Hắn lại cúi xuống nhìn Như Quỳnh, ánh mắt lạnh như băng – Nhưng chú chỉ làm nhục thể xác cô ta, làm sao anh đủ xả hận? Cô ta xuất hiện trước mặt anh, anh muốn cô ta đau khổ hơn nữa...

Ngữ điệu của Quang Triệu đủ để Quang Tuấn nghe mà cũng rét buốt sống lưng. Quan sát kĩ biểu hiện của anh trai lúc này, hắn cảm thấy Quang Triệu đang không giống như bệnh vực Như Quỳnh, vậy rồi cuộc Quang Triệu muốn làm gì?

Thấy Quang Tuấn chần chừ, Quang Triệu nói thêm:

- Anh biết chú oán hận thay anh. Nhưng làm vậy chẳng phải sẽ càng kiến cô ta có dịp đóng giả liệt nữ ư? Chúng ta sẽ thành cái dạng gì? Lũ cầm thú cường bức phụ nữ ư? – Hấn liền cười khẩy – Cái anh muốn, là cô ta cam tâm thừa nhận mọi nỗi đau và trừng phạt...

- Được thôi, em tin anh lần này. Nhưng nếu anh một lần nữa mù quáng vì ả, cho dù anh có chết em cũng mặc xác anh. – Quang Tuấn liền xoay người bỏ đi.

- Cô ta bây giờ không phải rất bận sao? – Quang Triệu có vẻ thần nhiên, mặt ngoài cũng không che giấu thái độ khinh thường.

...

...

Như Quỳnh mệt mỏi mở mắt, phản ứng đầu tiên của cô là kinh hoàng nhìn xuống thân thể mình. Khắp người cô không mặc gì ngoại trừ có một chiếc áo khoác dài rộng đang phủ lên. Cô đã bị bọn xấu làm nhục rồi sao, vậy thì thà chết đi còn hơn.

Không kìm nén được bi phần, Như Quỳnh liền run rẩy bật khóc, nếu bây giờ có một con dao hay một mảnh thủy tinh, cô sẵn sàng kết thúc sinh mệnh này. Đến mặt mũi để nhìn Tấn Khang cũng không có, nếu vô tình tương ngộ với anh nơi hoang vắng, cô nhất định phải trốn tránh...

Nảy sinh tâm lý muốn tìm thứ gì đó để tự sát, Như Quỳnh mới đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt. Cô lại thêm bàng hoàng khi phát hiện ra mình đang ngồi trong một chiếc Limousine rộng rãi sang trọng chứ không phải một căn phòng tối tăm bẩn thỉu.

Mà trên băng ghế đối diện kia có một người đàn ông cao lớn đang bình thần uống rượu. Khi ánh mắt của họ giao nhau, anh ta đặt ly rượu xuống, khinh bỉ mà cười:

- Khả năng tỏ ra đáng thương tội nghiệp của cô mới là thiên phú sao? Tiếc là nhan sắc của cô bây giờ tệ quá, không làm tôi mấy xúc động...

Như Quỳnh theo phản xạ, trước hết là kéo chiếc áo khoác lên che đậy kín người mình, lát sau mới tỉ mỉ nhìn lại hấn ta một lượt.

Quang Triệu, anh ta thay đổi nhiều quá, cô thay đổi một thì anh ta phải thay đổi mười, nhìn không ra người hàng xóm lúc trước của cô nữa...

Cái cách mà anh ta nhìn cô, lời đầu tiên cay nghiệt đầy miệt thị vừa rồi đủ để nói trong hơn năm năm qua anh ta vẫn hận cô đến đâu.

Tuy nhiên, cô không sợ anh ta. Cô chỉ cảm thấy đau lòng. Đau lòng cho người anh tốt Quang Triệu lúc trước, đau lòng cho thảm cảnh hiện tại của mình. Những năm qua thảnh thơi nhớ đến những chuyện buồn này, cô cũng liên tưởng đến nếu một ngày vô tình chạm mặt Quang Triệu thì sẽ thế nào?

Thì ra tệ hơn cô tưởng, vẫn biết anh ta khi có thế lực sẽ trả thù, nhưng không ngờ thứ anh ta muốn là toàn bộ tự trọng của cô, dồn cô đến sự nhục nhã nhất.

Được thôi, nếu như đây là cái nhân quả như anh ta từng nói. Như Quỳnh thầm cười trong lòng, nước mắt cũng ngừng rơi, vẻ mặt hóa thành vô cùng lạnh đạm. Sự thay đổi thái độ đột ngột của cô khiến Quang Triệu nghi hoặc và không hài lòng. Hấn ghét bộ dạng mềm yếu giả dối trước mặt đàn ông của cô, nhưng lại càng ghét bộ mặt hồ hững lạnh nhạt, giả vờ thanh cao của cô trước mặt một mình hấn. Là vì trước đây hấn quá kém cỏi nên đối với cô không có chút giá trị, cho nên dù hấn có moi cả tim gan ra cho cô thì cô cũng không thèm sao?

- Tài xế! – Đột nhiên hấn quay ra nhìn gã lái xe – Lát nữa đem toàn bộ nội thất trong xe này thay đi, tôi không muốn nó ám mùi bẩn thỉu.

Không như ý muốn của Quang Triệu, Như Quỳnh rất kiên cường bình tĩnh.

- Dừng xe đi. – Cô nói.

- Dừng xe? – Quang Triệu nhếch môi cười – Không phải cô còn món tiền đang nợ tôi sao? Lúc này không muốn trả nữa sao?

Như Quỳnh trước mặt hần bình thản mặc chiếc áo khoác vào người, cẩn thận cài khuy áo, trong lúc đó gương mặt cô không hề hiện lên một tia ngượng ngùng.

Anh ta nói đúng, dù sao thân xác này cũng rất bẩn, bẩn từ nhiều năm trước rồi, ngay từ cái ngày anh ta cưỡng đoạt trinh tiết của cô...

Ngẩng cao đầu, giọng cô đầy cao hứng và thách thức:

- Tôi nghe đồn ông chủ của tập đoàn Phi Ảnh rất thích chơi một trò, đó là khiến con nợ làm khinh khí cầu bay từ lầu cao xuống. Hôm nay tôi biểu diễn trò đó cho anh xem nhé?

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 9

9. Chương 9

Quang Triệu neho mắt nhìn người đàn bà trước mặt, rõ ràng cô ta đang dùng thái độ khinh khỉnh mà đối mặt với hần nhưng hần lại không cho rằng cô ta chỉ đang thách thức mình. Tại sao? Tại sao hần có cảm giác, chỉ cần hần muốn chơi tiếp, lập tức cô ta sẽ nhảy cho hần xem?

Ánh mắt đó, dường như không sợ hãi, kể cả với cái chết.

Sự bình thản quá mức của cô làm hần phải dè chừng. Hay đó lại là một chiêu trò của cô? Dù thế nào, hần cũng không cho phép cô ta đạt được ý nguyện. Nghĩ vậy, Quang Triệu nhanh chóng bình thản nói, còn có tình khoan tay trước ngực:

- Vậy sao? Nhưng chỉ mình cô nhảy làm sao tôi đủ hứng thú đây? Để toàn bộ người nhà của cô xếp hàng, từng người một biểu diễn thì tôi mới vui. – Âm điệu của hần dần chuyển sang rét buốt đe dọa – Như Quỳnh, tôi cảnh cáo cô, đừng cố tình thách thức tôi, cô nhảy hay không tôi không quan tâm, nhưng nếu chọc giận tôi, nhất định tôi sẽ không tha cho người nhà của cô. Dù cô chết tôi cũng để họ đi theo.

Như Quỳnh theo đó liền có chút tê lạnh trong lòng. Quả nhiên bây giờ hần ta không còn đơn giản như trước, lẽ ra cô luôn phải hiểu rõ một điều: thời thế đã thay đổi rồi. Không còn Tấn Khang dang rộng cánh tay che chở cô, cô phải tự kiên cường. Vừa rồi nông nổi sinh ra ý nghĩ muốn tự sát, nhưng đột nhiên nghe Quang Triệu nhắc đến người nhà, cô liền ân hận. Cô còn mẹ, còn bác gái, làm sao cô có thể để người đầu bạc đau lòng tiền kẻ đầu xanh? Sự trừng phạt với cô có lẽ không phải là cái chết, mà nên là sự đau lòng giày vò cả đời.

Trấn an bản thân bằng cách hít vào một hơi sâu, cô vẫn bình tĩnh nói:

- Số tiền đó, tôi nhất định mang đến kịp thời hạn. Cảm phiền anh dừng xe cho tôi xuống.

- Được thôi. Cứ chậm một giờ, một ngón tay của bác trai và anh họ cô sẽ bị chặt đi. – Bề ngoài uy hiếp như vậy nhưng thâm tâm Quang Triệu lại không mấy vui vẻ.

Như Quỳnh bước xuống xe, thẳng thừng đi về phía ngược lại mấy chục bước. Quang Triệu lặng lẽ quan sát hình ảnh của cô qua tấm kính chiếu hậu, thấy cô vẫn điềm nhiên ngẩng cao đầu mà bước, hần vô thức bóp chặt li rượu khiến cho lòng bàn tay nhanh chóng bị mảnh thủy tinh ghim vào tủa máu.

Nếu chỉ có vậy thì hần không cam tâm, hần muốn cô nhận lấy sự giày vò đau khổ gấp mười lần hần từng phải chịu đựng, nhưng mỗi lần đối mặt với cô, hần đều thua như vậy. Như Quỳnh không lúc nào để hần vào trong mắt, mà hần lại không thể để cô phải chú tâm hay e sợ, kể cả khi hần đã có thể lực sao?

Được rồi, hần muốn xem cô xoay sở cả vốn lẫn lãi mấy tỷ đó trong chưa đầy hai ngày thế nào?

...

...

Chiếc Limousine đã mất hút sau lưng Như Quỳnh, lúc này cô mới tạm thở ra thoải mái. Cô thực sự không nhìn ra suy nghĩ của Quang Triệu, hẳn ta chỉ dọa nạt mấy lời như vậy mà không làm khó gì cô ư?

Không thể nghĩ ra, Như Quỳnh đành gạt sang một bên mà nhanh chóng trở về nhà, việc đầu tiên là tắm rửa sạch sẽ. Cô xác định ngoài việc mình bị lột sạch quần áo ra thì không có dấu hiệu của việc bị xâm phạm. Quang Tuấn lúc đó rõ ràng không dọa chơi, chẳng lẽ... Quang Triệu đã ngăn cản em trai hẳn lại? Giả thiết đó cũng không thuyết phục được Như Quỳnh. Cô không quan tâm nữa, tập trung lo việc bán căn nhà.

Căn nhà này lưu lại rất nhiều kỉ niệm của cô và Tấn Khang, phải đem nó bán đi, cô rất không đành lòng.

Đôi khi cô muốn đem lòng oán hận trút lên cả những người xung quanh, muốn hét lớn trước mặt họ tại sao lại vô tâm không thấu hiểu nỗi khổ của cô, gánh nặng không ngừng đè lên một mình cô như vậy nhưng cô vẫn không thể làm hài lòng họ?

Không nói đến bác trai và anh họ đồn mặt kia, rõ ràng cô thương bác ruột nhưng lại không thể chấp nhận được sự nhu nhược cam chịu quá mức của bà ấy. Cô thương mẹ, nhưng lại không tán đồng với suy nghĩ cả nể của bà, lại còn những ảo tưởng hoàn mỹ mà bà muốn hướng cô tới.

Hoàn mỹ cái gì chứ? Nhớ năm đó bà bị bệnh không có tiền chữa chạy, bác gái cũng nợ nần chồng chất... vậy mà bà vẫn còn nghĩ rằng cô có thể đường hoàng mà vào đại học sao? Bà nghĩ rằng bà giấu bệnh không chữa trị, cứ lẳng lặng chết dần chết mòn mà con gái bà có thể an lòng sao? Khi ấy đến cái nhà nhỏ xíu của bác ruột lại sắp phải bán đi, họ sẽ ở đâu?

Cô như bị dồn đến đường cùng, bất quá vút mọi tự trọng, chạy đến cầu cứu quản lý quán bar là Thanh Nguyệt...

Cô còn nhớ rõ...

[Năm đó Thanh Nguyệt còn lắc đầu, hồ hững bảo cô về vị trí biểu diễn violon đi. Nhưng tâm trạng của cô tệ như vậy, làm sao có thể chơi hay được. Tiếng nhạc của cô làm khách trong quán khó chịu, họ còn tưởng là đã đổi người mới.

Mãi đến khi cô chuẩn bị về nhà, Thanh Nguyệt mới xuất hiện, nhíu mày nhìn cô một lượt. Có lẽ Thanh Nguyệt cũng đã nhận ra tình trạng cực kì bế tắc của cô qua tiếng đàn. Chị ta chậm rãi nói:

- Như Quỳnh, thật ra em cần nhiều tiền như vậy, chị không biết cách nào mới tốt nhất cho em. Nói thật nhé, chắc em cũng hiểu, cho dù giới thiệu em bán thân ột đại gia, trả đến mức hai trăm triệu một đêm là điều không thể. Em rất xinh đẹp, nhưng chuyện này có mức giá sòng phẳng của nó. Chỉ có cách em cặp kè với người ta một thời gian, mà như vậy cuộc đời em coi như đã hoàn toàn xuống dốc, không chỉ để lại tai tiếng mà tâm hồn cũng không cách nào gột rửa sạch. Chị thích sự thanh khiết thiện lương của em, nên không muốn em làm vậy...

Như Quỳnh phiền não thở dài, có lẽ cô cũng đã làm khó Thanh Nguyệt. Chị ấy tuy tiếp xúc với nhiều người trong giới giang hồ nhưng lại có phong thái kiêu ngạo cao quý riêng, bảo chị ấy giới thiệu mình làm công việc bẩn thỉu như vậy, chắc chắn sẽ tổn hại danh dự chị ấy.

- Em biết rồi, em xin lỗi đã làm khó chị! – Như Quỳnh nói rồi định đứng dậy ra về, trong đầu nhủ thậm sẽ tự đến các quán bar khác tìm cơ hội.

Nào ngờ Thanh Nguyệt giữ cô lại, sau một giây chần chừ liền nói:

- Chị vẫn chưa nói hết. Thật ra... - Giọng điệu Thanh Nguyệt thấp thoáng ẩn ý - Có một nhân vật đặc biệt, người ấy từng nói rằng thích tiếng đàn của em.

Như Quỳnh chưa hết ngạc nhiên, Thanh Nguyệt đã giải thích thêm, một cách rõ ràng hơn:

- Thật ra... Thật ra chị muốn giới thiệu em cho người đó. Chính là ông chủ của quán bar này. Dẫu sao chị cũng không an tâm để em rơi vào tay một kẻ vô lại nào khác.

- Ông chủ...? – Như Quỳnh liền run rẩy liên tưởng đến người đó.

Trong kí ức, cô chỉ có dịp nhìn thoáng qua con người đó khi ông ta ghé vào quán bar này xem xét tình hình. Cũng không nhìn rõ mặt ông ta, chỉ thấy loáng thoáng bóng dáng cao lớn vạm vỡ, mạnh mẽ và đầy uy lực. Khắp người ông ta còn tỏa ra một thứ khí độ đặc trưng của giới hắc đạo, nhưng không phải là vẻ bụi bặm của mấy dân anh chị thông thường, người này có vẻ phong trần mà vô cùng tôn nghiêm. Khi ông ta bước qua, mọi người đều đứng thẳng lên, nhìn ông ta bằng ánh mắt vừa dè chừng vừa nể trọng.

Thấy Như Quỳnh có phần lo lắng, Thanh Nguyệt cũng không có ý gượng ép, chỉ đơn thuần là động viên cô.

- Ông ấy là người rất có uy tín, lại rất hiểu đạo lý sống. Với người này tiền nong không thành vấn đề, chỉ là xem em có khiến ông ta thích thú hay không? Thật ra, ông chủ rất ít khi buông lời khen một cái gì ra miệng, nhưng ông ấy đã nói đặc biệt thích tiếng đàn của em... Hôm đó, thuộc hạ đi cùng còn gợi ý rằng nếu ông ấy thích như vậy thì việc sở hữu người chơi đàn kia cũng là chuyện nằm trong lòng bàn tay... Nhưng sau đó, em có biết ông ấy nói gì không?

Như Quỳnh liền lắc đầu, trong lòng thấp thoáng kinh hãi. Vậy ra người đó đã từng nhắm đến cô? Nếu một người có thể lực như vậy mà thực sự ra tay, có lẽ cô không có cách cự tuyệt. Thanh Nguyệt mỉm cười nói tiếp:

- Ông ấy hỏi em bao nhiêu tuổi. Chị thành thật trả lời là mười bảy tuổi. Ông ấy lập tức lắc đầu, sau đó cũng không nhắc gì đến nữa... Nếu là kẻ khác, có khi càng lấy làm thích thú, không ít kẻ tìm nữ sinh cấp ba để cặp...

Sau một hồi căng thẳng, Như Quỳnh cũng tạm thở ra nhẹ nhõm, trong lòng cũng xem trọng con người kia hơn. Xem ra nếu đến nước đường cùng, bán thân cho con người đó cũng không quá mức thê thảm, chí ít cũng giảm bớt cho cô một phần ghê tởm.

Hôm sau, Thanh Nguyệt gọi điện cho Như Quỳnh nói cô hãy chuẩn bị tâm lý, chiều nay sẽ có người đến đón ở trường.

Như Quỳnh bồn chồn đứng ngồi không yên, không ngờ nhanh như vậy mà ông ta lại đồng ý.]

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 10

10. Chương 10

Trưa hôm đó, Như Quỳnh trước khi đi học đã nói dối với bác gái là đến nhà bạn thân ngủ qua đêm cùng ôn thi tốt nghiệp. Mẹ cô hôm nọ vừa nhập viện khẩn cấp, hiện tại vẫn nằm trong đó đợi phẫu thuật nên cô quyết định giấu nhẹm đi với bà, coi như không có gì xảy ra. Về phần bác gái, biết Như Quỳnh bấy nhiêu năm đều là đứa trẻ ngoan ngoãn giỏi giang nên bà không mấy may nghi ngờ.

Cô mặc vào bộ đồng phục học sinh quen thuộc, chải tóc thẳng, xoa xuống bên vai, chỉ dùng một chiếc kẹp nhỏ vén tóc mái lòa xòa lên. Ngắm mình trong gương, cô luyện tiếu cho sự thanh khiết sắp mất đi. Nhưng cô không có sự lựa chọn khác.

Cũng từng xem qua một số tiểu thuyết tình cảm của đám bạn, trong đó cũng có trường hợp tương tự của cô. Những thiếu nữ đó vì hoàn cảnh mà phải bán mình nhưng tác giả đều cho họ một cái kết mỹ mãn, nếu không thì cũng tìm được yêu thương. Như Quỳnh không hi vọng mình may mắn như vậy, chỉ cần người đó xong việc trả tiền cho cô, không đem chuyện này phát tán ra, để cô sau này có thể sống yên ổn bình thường là đã mừng lắm rồi.

Lúc đi ra khỏi nhà, đến đầu ngõ thì bất ngờ thấy Quang Triệu đang đạp xe tới, dường như hần cổ tình đến đây chờ cô đi học. Như Quỳnh trong lòng cảm kích nhưng không có cách nào tiếp nhận, hơn nữa sau ngày hôm nay càng không có tư cách.

Trong ánh nắng chói chang đầu hè, chàng thư sinh cao gầy đã trải qua một chặng đường xa nhưng dường như vẫn không biết mệt. Đổ xe trước mặt cô, trên trán hần ròn ròn chảy mồ hôi, lưng áo cũng đã ướt

đắm. Hắn nở một nụ cười nhiệt tình trong vạt:

- Quỳnh, lên anh chở đi nào. Đi bộ lâu sẽ cảm nắng đấy.

Như Quỳnh ngược mắt nhìn hắn, trong lòng phân vân suy nghĩ. Sau cùng vẫn leo lên phía sau xe đạp, cô nghĩ rằng đây sẽ là lần cuối cùng, sau này cô không còn đáng để hắn phải làm vậy.

Lần trước hắn đến quán bar làm việc cùng cô nhưng chỉ được một tháng thì bị nhà trường phát hiện chuyện thường xuyên về muộn leo cồng kí túc xá. Không thể tiếp tục làm ở đó nhưng hắn vẫn thỉnh thoảng ghé qua, cảm thấy không ai bắt nạt trêu chọc cô thì mới yên tâm. Số tiền kiếm được trong một tháng đó cũng lén đem đóng viện phí ẹ cô. Như Quỳnh không thể nhận, ngay sau khi lĩnh lương lại đem tiền đến nhà trả cho cha hắn.

Ngồi sau xe của Quang Triệu, Như Quỳnh ngửi thấy hương vị mồ hôi nóng hổi của hắn. Cô thầm nghĩ hắn có tài, sớm sẽ có tương lai sáng sủa, không nên vì cô mà đeo bám thêm gánh nặng, giống như tự mình buộc thêm tảng đá khiến không thể nào bay cao lên. Cô hiểu tâm ý của hắn nhưng cũng sợ rằng hắn sau này có thể sẽ hối hận. Quang Triệu ngoại hình rất khá, vừa thông minh lại cần cù kiên trì, sắp tới hắn ra ngoài đi làm sẽ được rất nhiều cô gái có điều kiện tốt hơn cô gấp trăm lần theo đuổi, chỉ sợ lúc ấy hắn cũng cân nhắc so sánh lại. Nếu cô đã trót hi vọng vào hắn, e rằng sẽ rơi vào đau khổ. Chưa kể đến, tình cảm trong lòng cô đối với hắn giống như tình anh em bạn bè lâu năm thân thiết nhiều hơn, không giống cảm giác rung động giữa nam và nữ.

Trước khi Như Quỳnh bước vào trường, Quang Triệu vội lên tiếng hẹn trước:

- Lát nữa tan học anh đón em nhé, đã lâu rồi anh không đi ăn kem....

- Hôm nay em ở lại ôn tập với bạn, sẽ về muộn. Ôn tập xong cũng có thể mấy đứa đi ăn quà với nhau nữa... anh không cần đợi đâu. – Cô liền tìm cách chối từ.

Cô bước về phía cổng trường, nghĩ thế nào mà lại ngoảnh đầu lại nhìn hắn, cố nén sự buồn bã lộ ra, mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Anh Triệu, em cảm ơn anh. – Nói rồi liền quay đầu đi vào trường, không muốn nghĩ nhiều nữa, chỉ biết là sau ngày hôm nay sẽ không có tư cách đón nhận lòng tốt của hắn.

Quang Triệu bị nụ cười xinh đẹp của cô làm cho xao xuyến, nhất thời thân thể cứng ngắc. Hắn không thể hiểu ý tứ sâu xa trong lời cảm ơn đó cho nên thấy rất vui vẻ. Cô nói cô về muộn, hắn càng không yên tâm, nhất định phải đợi cô về, nếu cô đi chơi với bạn, hắn cũng phải hộ tống. Nghĩ đến chuyện cùng đám bạn của cô đi chơi, hắn cũng không thể để mất mặt, liền kiểm tra lại số tiền trong túi. Không thấy yên tâm nên lại vội vã đạp xe về kí túc xá mượn thêm tiền.

...

...

Như Quỳnh đã tan học nhưng cố tình ở trường đợi đến sáu giờ tối. Từ lúc cô đi làm ở quán bar, Thanh Nguyệt đã tặng cô một chiếc điện thoại di động để tiện liên lạc.

Đúng sáu giờ, màn hình điện thoại nhấp nháy. Như Quỳnh chợt cảm thấy sợ hãi, khó khăn mới nhấn máy được. Đầu dây bên kia là giọng một người đàn ông trung niên:

- Cô là Như Quỳnh? Ông chủ dặn tôi tới đón cô, xe đã đợi ngoài cổng trường...

- Vâng, tôi biết rồi. – Cô cố hít một hơi sâu rồi trả lời.

Ra ngoài cổng trường đã thấy một chiếc Cadillac màu đen đỗ bên vệ đường. Sự xuất hiện của chiếc xe quý tộc khiến không ít người đi đường phải ngoái nhìn, nhưng cũng không dám liếc nhìn lâu bởi bên cạnh xe có hai gã cao to mặc vest đen, đeo kính râm đang lạnh lùng đứng. Như Quỳnh còn ngỡ ngàng không dám khẳng định chắc chắn thì đã thấy điện thoại reo vang, là số kia gọi lại, nói cô hãy băng qua đường đến chỗ chiếc Cadillac.

Như Quỳnh vừa chuẩn bị bước vào xe thì phía sau vang lên tiếng gọi quen thuộc của Quang Triệu:

- Quỳnh! Anh ở bên này!

Hắn đợi ở cổng trường cô này giờ nhưng mãi chưa thấy cô ra về nên đành đạp xe đi vòng quanh, cứ dăm ba phút lại ghé qua đây một lượt. Vừa vặn trông thấy bóng dáng cô, hắn liền vừa gọi tên cô vừa đạp xe tới gần.

- Quỳnh, em đang làm gì vậy?

Như Quỳnh đành làm bộ như không nghe thấy gì, vội vã chui vào xe. Bên trong chỉ có tài xế và một người đàn ông trung niên có gương mặt điềm đạm. Quang Triệu lao đến nhưng bị hai vệ sĩ kia đẩy ngã, hắn cho rằng mình không thể nào nhìn nhầm, loạng choạng đứng dậy đi tới, cố sống cố chết ngó đầu nhìn vào trong xe. Như Quỳnh khó xử quanh mặt né tránh, nhỏ giọng nói với họ:

- Có thể đi ngay không?

Hai vệ sĩ một lần nữa đẩy Quang Triệu ra rồi chui vào trong, xe lập tức chuyển bánh. Như Quỳnh nhắm mắt, siết chặt lòng bàn tay, đây là sự lựa chọn của cô, cô sẽ tự chịu trách nhiệm. Cô không dám chắc Quang Triệu đã nhìn rõ mặt mình chưa, có khi sáng mai phải đến tìm hắn, van xin hắn đừng tiết lộ chuyện này...

Mở mắt ra, bất ngờ cô thấy qua tấm gương chiếu hậu, Quang Triệu đang cong lưng đạp xe đuổi theo, gương mặt hắn đầy đau khổ hoảng hốt, không ngừng kêu tên cô:

- Quỳnh, là em phải không? Quỳnh, tại sao em lại nói dối anh?

Nhưng rất nhanh sau đó hắn bị bỏ xa lại phía sau...

Người đàn ông trung niên kia bỗng lên tiếng giới thiệu:

- Cô Như Quỳnh, tôi là quản gia phụ trách việc lật vặt cho ông chủ, mọi người đều gọi là lão Lý.

- Vâng, chào ông. – Như Quỳnh cảm thấy lão ta hơi quá mức trịnh trọng, ông chủ kia chỉ mua của cô một đêm, không nhất thiết phải giới thiệu với cô.

Xe rẽ vào một nhà hàng cao cấp, lão Lý liền giải thích thêm:

- Ông chủ bảo đưa cô đi ăn trước, đây là nhà hàng rất nổi tiếng, ông chủ cũng thường đến đây dùng bữa...

- Không cần đâu... Tôi đã mua bánh ngọt rồi. – Như Quỳnh liền lắc đầu từ chối.

- Ông chủ dặn sao thì chúng tôi làm vậy, cô Như Quỳnh hãy ăn thật ngon miệng...

Trong lòng Như Quỳnh cảm thấy có chút khôi hài, giống như mình là con cừu non phải được vỗ béo trước khi giết thịt.

Một mình cô ngồi trên chiếc bàn ăn xa hoa, chẳng cần nói đến việc lão quản gia và hai vệ sĩ đứng lù lù nghiêm chỉnh phía sau thì cô cũng không có tâm trạng mà ăn được. Dùng qua loa mấy món rồi đứng dậy, nhìn ra ngoài thấy nền trời đã tối đen, lòng cô càng thấp thỏm không yên.

Cô cứ nghĩ họ sẽ đưa mình đến khách sạn rồi quăng mình ở đó, nào ngờ lại được chở đến một căn biệt thự ở ngoại ô thành phố, xung quanh rất yên tĩnh. Quản gia trực tiếp dẫn cô lên lầu, Như Quỳnh không có tâm trạng để nhìn ngó nhiều hay thưởng thức nội thất sang trọng của tòa biệt thự, chỉ biết rằng cả đời cô chưa bao giờ được bước vào căn nhà nào đẹp như vậy. Chủ nhân của nơi này có lẽ phải giống một ông hoàng...

Kể đến có mấy chị giúp việc mặc đồng phục ngay ngắn mời cô vào căn phòng ngủ chính giữa lầu hai. Như Quỳnh ngẩn ngơ nhìn căn phòng còn rộng gấp mười lần gian nhà mình đang ở, giữa phòng là chiếc giường king size mềm mòng với ga nệm tông màu trắng. Thoáng nghĩ đến việc lát nữa sẽ mất đi tấm thân trong trắng trên chiếc giường đó, trong lòng cô càng thấy kinh hoàng. Người giúp việc đưa cho cô khăn lông trắng muốt và một chiếc áo choàng tắm, bảo cô hãy đi tắm rửa thư giãn trước.

Như Quỳnh đặt cặp sách cùng túi đựng cây đàn xuống, chậm chạp bước vào phòng tắm. Người giúp việc cũng lui ra rồi khép cửa phòng.

Những thiết bị cao cấp trong nhà tắm này Như Quỳnh đều chưa từng sử dụng, loay hoay ấn thử vài cái nút thấy nước từ vòi sen chảy ra, cô đứng bên dưới, mặc cho nước xối từ đầu xuống chân. Cô tắm rửa rất lâu, giống như còn do dự luyến tiếc sự thuần khiết của mình.

Chừng hơn nửa tiếng, Như Quỳnh mới mặc áo choàng tắm bước ra, ngay tức khắc giặt mình khi thấy trên giường có một người đàn ông đã ngồi đó từ bao giờ.]

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 11

11. Chương 11

Trong căn phòng, ánh đèn ngủ màu vàng dịu dịu khẽ phủ lên một thân ảnh cao lớn uy nghiêm.

Người đàn ông chậm chậm quay về phía cô, ánh mắt thâm trầm tĩnh lặng như mặt hồ thu, không có nửa điểm bất ngờ, càng không có một chút nào giống như đang thêm thèm khát hay chờ mong.

Ánh mắt họ giao nhau, Như Quỳnh bấy giờ mới có dịp nhìn kĩ dung mạo người này.

Phản ứng ngay sau đó của cô là nửa sợ hãi nửa nghi ngờ.

Sợ hãi vì người đàn ông đang bình thản ngồi trên giường kia có lẽ là ông chủ của tòa biệt thự này, người dùng tiền mua thân thể cô.

Nghi ngờ vì khi trông thấy hắn, cô không thể tin được một người trông còn trẻ như vậy mà đã là đại ca trong giới xã hội đen sao? Nhưng nếu anh ta không phải ông chủ thì anh ta là ai mà có quyền bước vào căn phòng này, còn có thể thoải mái ngồi trên đó như vậy?

Người đối diện với cô có gương mặt rất tuấn tú, đường nét tinh tế, thần thái tĩnh tại. Khắp người anh ta tỏa ra khí phách kiêu ngạo cùng một vẻ phong trần từng trải hiếm thấy nhưng nhìn thế nào cũng chỉ đoán là tầm ba mươi tuổi. Cho dù hiện tại trong phòng có duy nhất ánh sáng đèn ngủ hư ảo nhưng cô xác định là mình nhìn rõ, không thể nào hoa mắt nhầm lẫn.

Đại ca của tập đoàn xã hội đen Bạch Ưng lại không phải một người đàn ông trung niên như tưởng tượng của cô?

Như Quỳnh lúc này không để ý là mình vẫn đang đứng chôn chân lù lù ở đó, mãi đến khi thấy người đàn ông đột ngột đứng dậy, cô mới theo bản năng phản xạ lùi về đằng sau.

Hoàng Tấn Khang đã thu lại ánh mắt nhìn cô từ bao giờ, giọng anh trầm lạnh:

- Máy sấy ở ngăn kéo, lau khô tóc trước đi.

Chỉ một câu đơn giản như vậy, cũng không cần đợi Như Quỳnh phản ứng đáp lại, anh đi thẳng vào phòng tắm.

Lúc anh đi ngang qua cô, Như Quỳnh bị khí thế bao phủ quanh người anh làm cho đỡ胆, kể đến trong lòng càng thấp thỏm.

Tiếng nước xối mạnh trong phòng tắm vọng ra thức tỉnh cô, Như Quỳnh hít một hơi sâu, từ từ đi đến bên ngăn kéo tủ lấy ra máy sấy. Lúc sấy tóc, cô nhận ra tay mình đã run run.

Người đàn ông đó còn trẻ mà đã có cái uy lấn át người khác như vậy, anh ta còn chưa hề chạm vào cô nhưng đã khiến cô ít nhiều hoang mang.

Tóc Như Quỳnh chưa khô thì cánh cửa nhà tắm đã bật mở, ông chủ kia bước ra với chiếc khăn bông trắng quấn ngang hông, nửa thân trên để trần, lộ ra làn da màu đồng cùng cơ bắp mạnh mẽ rắn rỏi. Như Quỳnh chỉ dám quay ra sau liếc nhìn một chút rồi lại xoay đầu, vờ như vẫn còn đang mài sấy tóc. Trên thực tế, trái tim cô vì lo lắng mà nhảy loạn xạ, cánh tay run rẩy, cầm máy sấy không nên hồn.

Hoàng Tấn Khang bước qua, tuy nhiên anh không ngồi lên giường như ban nãy mà tiến đến chiếc ghế bành bọc lông thú vương giả, nhàn hạ ngồi xuống, vừa vận đối diện với cô.

Mái tóc đen nhánh của Như Quỳnh ôm lấy bờ vai nhỏ nhắn, một phần được gió từ máy sấy thổi bay, cánh tay mềm yếu của cô đã tố cáo sự hoảng loạn của chủ nhân lúc này. Cô cảm thấy ánh mắt anh ta lúc này mới chậm rãi lướt qua người mình, tỉ mỉ đánh giá từng chút một.

Hoàng Tấn Khang không lên tiếng, ngay cả khi mái tóc của cô đã gần như khô cong, cũng không thể tiếp tục sấy thêm. Như Quỳnh tuy cảm thấy sợ nhưng bỗng lại trở nên sốt sắng. Anh ta phải chăng không còn có hứng thú, nếu anh ta đổi ý không mua, e rằng cô chỉ có thể nhìn mẹ mình ra đi trong bệnh tật. Đây đã là bước đường cùng của cô rồi, không một ai có khả năng cho vay, họ hàng gần thì đều nghèo khổ khó khăn, họ hàng xa một chút thì không mấy thân tình, hơn nữa họ chỉ một mực lo cô không thể trả, thậm chí một số người còn tự cho rằng cô cùng nhà bác bày chuyện để vay tiền. Cũng tại bác trai cô dồn mặt như vậy nên họ càng đem lòng nghi ngờ. Lúc này đã rất gấp rồi, cô nhất định phải đem tiền về cứu mẹ.

Quyết tâm đó tạm lấn át những lo sợ trong lòng Như Quỳnh, cô cất máy sấy rồi đứng cảm ngắc đầu nhìn thẳng người đàn ông. Anh ta vẫn lặng lẽ nhìn cô, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

- Ông chủ, chắc chị Thanh Nguyệt cũng đã nói trước... – Như Quỳnh dè dặt mở lời.

- Hai trăm triệu sao? – Hoàng Tấn Khang đột nhiên thoáng mỉm cười, đó hoàn toàn không phải là nụ cười khinh thường chế giễu, nụ cười của anh rất tự nhiên.

Thấy Như Quỳnh gật đầu, anh không vội mà ngả người hoàn toàn ra sau dựa vào thành ghế rộng lớn, mười ngón tay đan hờ vào nhau.

- Không sao, nhưng mà... Em còn nhỏ như vậy, chắc cũng chỉ tầm tuổi em gái tôi. Dù thế nào tôi cũng không ngủ với trẻ vị thành niên.

- Tôi đã đủ mười tám tuổi rồi. – Như Quỳnh liền lên tiếng, sau đó lại sợ anh ta không tin, vội tìm trong cặp chứng minh thư, hai tay đưa đến trước mặt người đàn ông – Ông có thể xem...

Hoàng Tấn Khang vươn tay cầm lấy,捏o mắt xem kĩ. Ảnh người trong chứng minh thư rất đẹp, trông còn hơi ngây ngô hơn hiện tại.

- Mới chỉ tròn mười tám tuổi được năm ngày? – Giọng anh thoáng qua một chút phiến não, giống như không còn tâm trạng muốn tiếp tục giao dịch.

- Năm ngày thì vẫn đã là người trưởng thành, ông đã gọi tôi đến đây, tôi cũng đã đủ mười tám tuổi như yêu cầu của ông... vậy nên, xin ông hãy cho tôi một cơ hội...

- Nếu như không? – Hoàng Tấn Khang bỗng ngắc đầu nhìn người con gái liễu lĩnh trước mặt mình, anh cố tỏ ra hờ hững.

Ban nãy một khắc, không phải cô ấy còn rất sợ hãi sao? Thì ra đồng tiền có thể biến thành động lực lớn như vậy, đủ để khiến cô gái đơn thuần này bất chấp.

Nhưng cô ấy cũng giống như anh mười mấy năm trước, chỉ cần cho tiền, bất cứ việc gì cũng có thể làm. Dù tận trong thâm tâm run rẩy đến đâu thì vẫn cứ làm.

Ngay từ lần đầu nghe thấy tiếng đàn violon của cô ấy, tuy không phải là tiếng đàn xuất chúng nhất mà anh từng nghe nhưng lại dễ dàng đi vào lòng anh, cho anh một nỗi đồng cảm khó giải thích.

...

...

Như Quỳnh nhất thời không thể ứng phó. Nếu anh ta nói không thì cô có thể làm gì đây? Cô liền quỳ xuống trước mặt anh ta, bán rẻ lòng tự tôn mà cầu xin.

- Xin ông hãy cho tôi một cơ hội...

Cô biết mình rất nhục nhã, nhưng thế này cũng không khác biệt lắm với mấy hôm trước, lúc cô quỳ xuống dưới chân một ông bác họ xa mà cầu xin. Ông ta vô tình ném xuống trước mặt cô một triệu đồng như bố

thí rồi đuổi cô đi, còn bảo cô đừng cùng với bác trai bày trò, ông ta đã bị lừa hai lần rồi. Lúc đó cô mới biết bác trai từng đến vay tiền ông ta, lấy lí do là vay để chữa bệnh ẹ cô...

- Vậy thì đứng dậy đi. – Hoàng Tấn Khang rời khỏi ghế, tiến về phía giường trước.

Như vậy anh ta đã đồng ý rồi sao? Như Quỳnh nhẹ nhõm được một chút, cô đứng lên nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, đợi anh ta nói một câu “Lại đây!” thì cô mới dám bước đến.

Hoàng Tấn Khang bỗng nhiên vươn tay bật đèn sáng trưng cả phòng. Như Quỳnh trong lòng nhảy dựng, chẳng lẽ đó là sở thích hưởng thụ của anh ta, nhất định phải làm chuyện đó trong không gian sáng mồn một?

Đường như đoán được suy nghĩ lo sợ đó của Như Quỳnh khi nhìn thoáng qua gương mặt cô, anh khẽ bật cười, sau đó liền lấy trong học tủ đầu giường ra mấy thứ gồm bút chì, quyển giấy vẽ...

- Cầm đàn violon đi, tôi muốn nghe Passacaglia.

Như Quỳnh ngây ngốc nhìn anh, đến khi anh nhíu mày cô mới hoảng hốt sợ anh phạt ý, luống cuống chạy ra lấy cây đàn, cố gắng chơi bản nhạc đó một cách tốt nhất.

Cô chuyên tâm không dám buông tay, mặc dù lúc đầu rất bất ngờ khi thấy anh bàn tay anh cầm bút chì đưa qua đưa lại trên giấy. Cô không dám tin là người đàn ông giang hồ này lại biết vẽ, mà anh lại có vẽ như đang vẽ cô.

Chơi hết bản Passacaglia, Hoàng Tấn Khang lại ngắn gọn lên tiếng nói “Adagio”, cô liền ngoan ngoãn chơi bản đó. Lúc sau anh ta có yêu cầu cô chơi thêm một vài bản nữa nhưng cuối cùng vẫn quay về Passacaglia và bắt cô chơi lặp đi lặp lại một bản đó.

Tranh vẽ thiếu nữ chơi violon trong tay Hoàng Tấn Khang đã hoàn thiện, anh vui vẻ ngắm lại, khoe môi thấp thoáng nụ cười, gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ hài lòng thư thái.

Người trong tranh mang một vẻ đẹp thuần khiết, ngay cả ngón tay cùng nét mặt cô ấy lúc chơi đàn cũng được họa ra rất sinh động.

Ước mơ thời niên thiếu của Hoàng Tấn Khang chính là được vào Đại học Mỹ thuật, anh cũng từng một thời ôm ấp khát vọng được bay cao, nhưng chưa kịp bay lên thì đôi cánh của anh đã gãy nát.

Đứng trước mặt anh lại là một cô gái, có lẽ cũng như anh, cô ấy sắp bị bẻ gãy đôi cánh, mà người làm chuyện ấy chính là anh. Về lý thì là cô ấy cầu xin anh, cũng giống như năm ấy anh đi cầu xin người ta. Cô ấy bán thân còn anh bán linh hồn cho quỷ dữ.

...

...

Anh cất tranh vào học tủ đầu giường, mặt ngoài bỗng hóa thành lạnh tanh không biểu cảm. Như Quỳnh cảm thấy anh có vẻ không muốn nghe đàn nữa, cô cũng thử ngừng tay.

Cô nhìn anh, bồn chồn chờ đợi. Anh vươn tay, làm dấu hiệu bảo cô lại gần.

Cất đàn xong, Như Quỳnh như con rùa chậm chạp bước tới. Lúc bị anh kéo ngã vào lồng ngực rộng lớn, lòng cô rơi xuống tuyệt vọng. Anh nâng mặt cô lên, bắt cô nhìn thẳng vào mình ở khoảng cách gần.

Cả hai người bọn họ đều thoáng có chút ngỡ ngàng, nhưng dĩ nhiên Tấn Khang khéo léo không để biểu cảm lộ ra. Chạm vào gương mặt cô, anh mới biết cô có bao nhiêu non nớt ngây ngô. Làn da này, chỉ cần mạnh tay đôi chút là sẽ lưu lại vết hằn đỏ.

Còn Như Quỳnh, cô bị hơi thở ấm nóng của người đàn ông mạnh mẽ này bao vây, trong mắt hiện ra muôn vàn lúng túng. Ở khoảng cách gần, cô càng thấy rõ đường nét nam tính hoàn hảo cùng cái uy thế vô hình trên người anh.

Anh cúi đầu hôn cô, đó tất nhiên là nụ hôn đầu đời của cô.

Như Quỳnh lúc đó còn chưa hiểu được, thứ quan trọng nhất mà cô trao cho anh sẽ không phải là nụ hôn đầu hay đêm đầu tiên của người con gái như cô đã nghĩ. Sau này, đó chính là lòng trung thành của cô, trái tim của cô, linh hồn của cô...

Khắp người Như Quỳnh nóng ran, tâm trí vốn đang ngập tràn lo sợ của cô cũng bị nụ hôn mạnh bạo cuồng nhiệt này quét qua làm cho trống rỗng. Anh hôn cô đến ngạt thở, bàn tay thăm dò vuốt ve dọc theo những đường cong mềm mại. Như Quỳnh thoát đầu còn cứng ngắc nhưng lúc này tâm trí đã trở nên mù mẫm, cả người mềm oặt ra như sợi bún trong tay anh. Hoàng Tấn Khang xoay người đè cô xuống giường, hôn thêm một lúc mới buông môi cô ra. Bây giờ cô còn nhắm chặt mắt, làn da mỏng manh đỏ ửng lên như con tôm bị hấp chín...

Vật áo bị mở ra khiến hơi lạnh ập đến, đầu óc Như Quỳnh dần thanh tỉnh, đi kèm là sự kinh hãi trở lại, cô thấy ánh mắt người đàn ông ban nãy còn trầm ngâm giờ đã hóa thành ngọn lửa bập bùng cháy.

Người cô lại căng lên, ngón tay siết chặt ga trải giường, mắt nhắm nghiền chờ đợi, những lọn tóc đen tán loạn rơi trên gối, mang theo một sự tuyệt vọng đáng thương vô hạn không thể diễn tả bằng lời...

Hoàng Tấn Khang bỗng giật mình, không phải vì anh tự dưng thương hại cô.

...

...

Nhiều năm trước, khi anh còn là kẻ chém thuê đâm mướn, người ta sai anh giết một người đàn bà. Đó là một con diêm giang hồ đáng kinh tởm qua lời nói của ông chủ anh.

Quả nhiên như lời đồn, lúc anh tìm đến giết ả ta cũng là lúc ả vừa đi khách xong, quần áo còn chưa mặc, thân thể dính dấp lỏa lồ rất chướng mắt. Anh không nghĩ nhiều liền vung dao lên, nhưng ở khoảnh khắc đó, người đàn bà kia tuyệt vọng nhắm mắt lại, dường như ả cũng đã biết trước điều này và chấp nhận kết cục... Ngay khi ấy, bộ dạng của ả lại đáng thương và mê hoặc đến khó tưởng tượng, anh nhất thời phân tâm chưa thể xuống tay.

Cánh cửa phòng ả bật mở, gã khách ban nãy đột nhiên quay trở lại. ả đàn bà bất ngờ cầm lọ hoa ném vào đầu anh rồi kéo người đàn ông chạy trốn. Anh bị mảnh thủy tinh làm rách da đầu, lúc đó tỉnh ngộ liền hối hận giây phút xao lãng kia, lập tức điên tiết mà đuổi theo.

Anh tìm thấy bóng dáng người đàn bà nhưng gã khách kia thì đã không thấy đâu nữa. ả cố sống cố chết chạy rất nhanh, nhưng lại là chạy lên sân thượng một tòa nhà cao năm tầng, anh đuổi đến sát nút.

ả leo lên lan can, chơi vơi đứng đó, quay đầu nhìn anh với một nụ cười thanh thản trên môi. Ráng chiều đỏ ối sau lưng ả, bầu trời ấy dường như cũng ngập trong một màu thê lương.

Gió thổi bay bay những lọn tóc rối tung không theo một trật tự nào, gương mặt đầm mồ hôi vì chạy trốn nhưng cũng vì thế mà ửng hồng, khóe mắt dường như còn vương chút lệ lấp lánh, y phục tơi tả không chỉnh tề nhưng lại làm ẩn hiện sắc xuân. Lúc ấy, người đàn bà càng quyến rũ đến mê hồn, anh phải tự nhủ mình vững tâm trí để không rơi vào bẫy.

Thế nhưng, ả ta lại như một cánh bướm thân nhiên lao ra khoảng không. Lúc có người đến nhặt xác ả, anh mới hiểu ra rằng, ban nãy ả làm vậy chính là để bảo vệ người đàn ông kia, sợ anh sẽ giết cả hắn ta. Có lẽ ả yêu người đàn ông đó...

Sau hôm đó, anh cũng quyết tâm không sống như một kẻ đâm thuê nữa. Con đường này đã trót bước vào, không phải cứ nói bước ra là có thể dễ dàng mà ra, nếu không muốn để người ta trừng phạt vì tội phản bội hay thanh toán bịt đầu mối thì anh chỉ còn cách ngoi lên, đứng trên vị trí cao hơn rồi thiết lập lại một trật tự theo ý mình...

...

...

Đọc tiếp Mím cười đợi em ở kiếp sau – chương 12

12. Chương 12

Ngày hôm nay, vẻ tuyệt vọng của Như Quỳnh gọi lại cho anh chuyện ám ảnh đó.

Anh bước xuống giường, quay trở vào nhà tắm. Đứng dưới vòi nước lạnh, dục vọng cũng dần tiêu tan.

Bên ngoài, Như Quỳnh còn nơm nớp lo sợ hơn ban nãy, khi mà cô chút nữa bị xâm phạm. Anh ta mất hứng vì thái độ của cô sao, như vậy cô không còn cách nào kiểm soát tiền lớn kia sao?

Hoàng Tấn Khang bước ra, anh thấy cô quỳ ngay trước cửa phòng tắm. Anh không nói gì, thẳng bước đi qua, cô liền đứng dậy, từ đằng sau ôm lấy thắt lưng anh. Bị anh gạt ra, cô gái nhỏ nhấc chạy đến trước mặt anh, run rẩy tháo xuống áo choàng, thân thể tuyết trắng trong chớp mắt phơi bày trọn vẹn trước mắt anh.

Hoàng Tấn Khang nhất thời bị cô làm cho xao lãng, nhưng anh cũng rất nhanh kiềm chế được ham muốn bản năng thấp hèn. Tự thấy giận bản thân mình nhưng không có cách nào bộc phát ra, anh xoay người bước ra khỏi phòng ngủ, không quay đầu nhìn cô mà nói:

- Không cần phải làm thế đâu, tôi cho em tiền. – Âm điệu của anh mang theo một phần bức dọc.

Người đàn ông nhanh chóng rời khỏi tầm mắt cô, tiếng bước chân trên hành lang cũng nhỏ dần rồi biến mất. Như Quỳnh nhặt áo choàng lên khoác vào, ngồi co mình trên giường, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót.

Ông chủ kia tôn quý vô cùng, có lẽ anh ta chê cô vô liêm sỉ, nghĩ một kẻ vì tiền mà bất chấp như cô không xứng đáng nằm trên giường anh ta. Anh ta thả ném cho cô tiền chứ không thêm chạm vào cô.

Chuyện này, cô nên thấy là may mắn hay là nhục nhã đây?

Người đàn ông đó không trở lại, nửa đêm nửa hôm Như Quỳnh cũng không còn biết đi đâu nên liền thay quần áo của mình và nằm xuống giường nghỉ một lát. Cô ban đầu không dám ngủ trong căn phòng xa lạ, chỉ định nhắm mắt thư giãn nhưng vì trải qua mấy ngày căng thẳng mệt mỏi nên tự thiếp đi lúc nào không hay.

Buổi sáng, trên đầu giường đã xuất hiện một cọc tiền. Như Quỳnh đã rơi vào đường cùng, nếu không cầm số tiền này thì cô cũng không còn cơ hội nào nữa, mẹ cô đang chờ phẫu thuật gấp. Không nghĩ nhiều nữa, Như Quỳnh cẩn thận nhét tiền sâu trong cặp sách rồi bước xuống lầu. Ông quản gia lại nhận lệnh đưa cô về trường.

Vừa bước vào cổng trường, Như Quỳnh cảm thấy mang tiền nhiều không an tâm thế nào, bèn quyết định đến bệnh viện luôn. Mới quay ra liền gặp ngay Quang Triệu, hẩn nhìn cô, vừa thất vọng, vừa tức đến đỏ mặt. Cô để ý thấy hẩn vẫn mặc bộ quần áo hôm qua, lẽ nào hẩn không về nhà hay kí túc xá?

- Từ bao giờ vậy? – Quang Triệu oán hận hét lên – Cô làm đi từ bao giờ vậy?

Như Quỳnh chứng kiến người anh hàng xóm bao lâu nay tốt với mình bỗng buông lời xúc phạm danh dự nặng nề như thế, cô liền thấy bị tổn thương, nhất thời khóe mắt rưng rưng. Tuy vậy, cô rất nhanh hiểu ra là mình không được khóc, hẩn dù miệt thị cô thế nào, cô cũng không có tư cách oán trách bởi chính cô dẫn thân vào con đường đó. Dù rằng Hoàng Tấn Khang không chạm vào cô, thân thể cô còn trong trắng thì linh hồn cũng đã bị suy nghĩ bán thân đó làm cho vấy bẩn rồi, không cách nào quay đầu lại.

Đã đến nước này, thà khiến Quang Triệu chán ghét đến tận cùng rồi từ bỏ ý định với cô đi còn hơn.

Như Quỳnh ngẩng cao đầu, tỏ ra kiêu ngạo không thềm đáp, lập tức bước khỏi. Cô chỉ hi vọng Quang Triệu sẽ không đem chuyện này phát tán ra đến tai mẹ cô, nếu không cô sẽ chẳng có cách nào giải thích tốt hơn là đến bệnh viện lấy một cái xét nghiệm trình tiết mang về cho bà xem. Chỉ cần bà tin, còn người khác muốn nghĩ gì thì tùy.

Nhìn Như Quỳnh đi khỏi, phản ứng đầu tiên của Quang Triệu là rất tức giận, hẩn không cam tâm nhìn tình cảm hàng chục năm nay của mình bị chà đạp như vậy nên lập tức đuổi theo cô. Hẩn thật ra cũng không biết sẽ nói gì với cô, một khi cô đã trắng trợn không biết xấu hổ như thế...

Vừa đạp xe đuổi theo hướng chiếc taxi của cô, hần vừa nghĩ đến những kỉ niệm thời thơ ấu đã trải qua, những chuyện bây giờ đã khiến hần đau lòng. Tại sao cô bé ngoan ngoãn như cô lại trở nên như thế, chẳng nhẽ chỉ vì ham giàu sang sung túc sao?

Chợt hần cảm thấy có phần không đúng, hoàn toàn không thỏa đáng. Lúc nào gặp cô, cho dù là ngẫu nhiên gặp thì cô cũng đều mang một bộ dáng giản dị, thậm chí là cơ cực.

Hần không đuổi kịp taxi, nhưng theo hướng mà nó đi, hần liền nghĩ đến bệnh viện, nơi mà mẹ cô đang nằm.

Lúc nhìn thấy cô đem tiền đóng cho người ta, hần chợt bàng hoàng ngộ ra điều gì, vội chạy đến giặt tờ hóa đơn trong tay cô.

Thì ra mẹ cô không chỉ là điều trị thông thường mà cần ca phẫu thuật hàng trăm triệu ư?

Quang Triệu run rẩy, tức khắc ôm lấy cô, vừa đau đớn vừa bất lực khóc trên vai cô, không ngừng rên rỉ:

- Quỳnh, anh xin lỗi... anh xin lỗi... Anh không cố ý mắng em như vậy... Quỳnh, tại sao em không nói với anh? Quỳnh, tại anh vô dụng quá đúng không?

Ánh mắt mọi người xung quanh đầy tò mò nhìn về phía này khiến Như Quỳnh lo ngại, cô vội gạt hần ra, rất bình tĩnh nói:

- Là em tự chọn. Quang Triệu, nếu anh còn chút quan tâm đến em, xin làm ơn đừng nói cho ai biết chuyện đó, cũng đừng nói với ai là ca phẫu thuật của mẹ em đắt như vậy, cứ nói là bảo hiểm chi trả hộ là được rồi.

Như Quỳnh vươn tay tháo xuống bức tranh thiếu nữ chơi violon trên tường, cô cảm tưởng kí ức tám năm về trước vẫn luôn vẹn nguyên trong mắt. Tất cả mọi thứ thuộc về cô và Hoàng Tấn Khang, trải qua bao năm tháng yên lặng cũng không bị thời gian vùi lấp, tựa như chỉ cần quay đầu là sẽ thấy bóng anh vẫn đứng đó, ánh mắt trao đến cô đầy thư thái mà ấm áp...

Cô vuốt nhẹ khung tranh, đây là bức vẽ đầu tiên mà anh tặng cô, cũng là bức mà cô thích nhất.

Cẩn thận xếp tranh vào va li, cô đi khắp nhà thu dọn đồ đạc. Không thể mang đi tất cả, cô chỉ có thể mang đi những vật dụng cá nhân và những thứ quan trọng với mình.

Sáng hôm qua, cô đã liên lạc với tất cả người quen nhờ loan tin bán nhà, cũng nhờ một mối quan hệ tốt với người làm trong InfoTV để lập tức đưa tin lên chương trình rao bán bất động sản trong ngày. Không ngờ đến chiều tối thì có người muốn đến xem căn hộ, cũng rất may là chị ta lại đến xem luôn.

Việc cô không ngừng đề nghị đẩy nhanh thủ tục giao dịch khiến chị ta không khỏi nghi ngờ, cho dù căn nhà này bán giá rất hời nhưng mua gấp như vậy sẽ khó đảm bảo việc sẽ không bị lừa. Thật ra chị ta cũng rất cần nhà ột đứa con trai cùng vợ nó về nước sinh sống nhưng cũng không cần mua bán chớp nhoáng như vậy. Cũng may nhờ người quen đi cùng đảm bảo và thuyết phục một hồi, chị ta mới tạm tin tưởng.

Như Quỳnh đã tính đến một phương án khác là đem nhà đến thế chấp ngân hàng, tuy nhiên chờ đợi thủ tục theo quy định của họ thì cũng không thể nhanh hơn.

Người phụ nữ xem xét qua lại kĩ lưỡng, khách quan mà nói, căn nhà này không có gì để chê trách, từ không gian kiến trúc thoáng đãng hợp lý cho đến kết cấu phong thủy cũng không cần phải bàn, hướng nhà lại hợp tuổi với con trai chị ta nữa... Rất thích căn nhà này, tuy nhiên chị ta không quên nói một cách ẩn ý nhằm đánh tiếng trước với Như Quỳnh rằng mình quen biết với rất nhiều người, kể cả trong giới luật pháp lẫn xã hội đen, nếu cô chỉ cần có ý đồ lừa lọc, chị ta nhất định không bỏ qua. Như Quỳnh nghe vậy đành cười khổ trong lòng, mặt ngoài vẫn phải vui vẻ thuyết phục vị cứu tinh này. Cuối cùng chị ta nói nếu cô cần giao dịch tiền mặt gấp, chiều tối hôm sau chị ta sẽ đem tới.

Tóm lại, Như Quỳnh cũng chỉ biết hi vọng vào người phụ nữ đó. Giá mà xong chuyện này cô có thể bỏ đi biệt xứ, nhưng thực tế vẫn còn quá nhiều điều ràng buộc như mẹ cô, bác ruột cô và cả việc điều trị của Hoàng Tấn Khang nữa. Cô không thể kiếm được một bệnh viện nào có điều kiện thuận lợi hơn bệnh viện tư của Anthony.

...

...

Như Quỳnh căn bản đã dọn dẹp đồ đạc xong, nóng lòng chờ đợi điện thoại của người phụ nữ. Sáu giờ tối không thấy có động tĩnh, cô đành phải gọi lại cho chị ta. Đầu dây bên kia liền vội trả lời:

- Em à, chị cũng định lát nữa gọi lại cho em, thật ra chị cũng thích căn nhà đó, nhưng thế nào cũng phải nói lại với ông xã và con trai rồi cùng họ đến xem lại, một mình quyết định e rằng không được.

- Vậy tại sao chị không gọi lại sớm? – Như Quỳnh không kìm nén được thất vọng và bức bối. – Như vậy làm lỡ chuyện của em...

- Ô, cô này hay thật, chuyện của nhà cô chứ chuyện của tôi đấy à? Làm gì có chuyện mua nhà nhanh như vậy, cô nghĩ tôi không có đầu óc chắc. Còn thoải mái thì sau này bàn tiếp, không thì thôi. – Người đàn bà nói rồi lập tức cúp máy.

Như Quỳnh thở dài náo nức, cô đưa tay lên vuốt đầu bết tóc. Ngày mai là hạn giao tiền cho Quang Triệu, nếu không thể xoay nổi tiền mặt, đem giấy tờ nhà đến bảo hấn ta cầm liệu có được không? Bọn đầu gấu thông thường nếu không có tiền mặt thì có thể lấy nhà cửa ra trả, chỉ e Quang Triệu một mực muốn làm khó cô.

Lúc này hấn đã sai thuộc hạ gọi điện báo địa điểm giao tiền ngày mai, như vậy chưa chắc hấn đã xuất hiện, mà chắc hấn thuộc hạ của hấn thì chỉ có nghĩa vụ thu tiền, không được phép dồng dài cùng cô thương lượng... Như Quỳnh hiểu vậy nhưng vẫn liều lĩnh gọi thử. Quả nhiên gã chân tay kia của Quang Triệu liền từ chối giao nợ bằng cách khác.

...

...

Chính trong lúc Như Quỳnh tuyệt vọng khôn khó không biết xoay sở thế nào, điện thoại của cô lại reo lên. Là bác sĩ Anthony, giọng anh lúc nào cũng lịch sự nhẹ nhàng:

“Như Quỳnh, cô có rảnh không? Tự dưng tôi muốn đi ăn phở bò ở quán lân trước cô dẫn đến...”

“Ừm, tôi sẽ nhắn tin địa chỉ cho anh, rất dễ tìm...” – Như Quỳnh liền che giấu mọi ưu phiền, âm điệu bình tĩnh đáp lại.

“Không, tôi đang hỏi cô có rảnh không cơ mà.” – Anthony đẩy chân thành quan tâm mà hỏi – “Hôm trước cô đồng ý tôi đi uống mà không thấy gọi lại, cũng không thấy đến bệnh viện gì cả. Dạo này cô bận lắm sao?”

“Ừm, thật xin lỗi anh...”

“Vậy thì mời tôi một bữa đi. Sẽ không mất nhiều thời gian, lát nữa tôi còn có ca mổ nên cũng không dám quấy quả làm phiền lâu đâu!” – Làm bạn với cô đã nhiều năm, thỉnh thoảng giữa họ cũng có vài câu bông đùa tự nhiên như vậy.

“Vậy... cũng được.”

Như Quỳnh cảm thấy khó xử, nghĩ rằng không thể tiếp tục từ chối anh. Mẹ cô cùng Tấn Khang vẫn đang nhờ cậy vào sự chiếu cố của anh, cô không thể ăn ở không có trước sau. Hơn nữa, từ lúc quen nhau, Anthony và cô luôn coi nhau như bạn tốt.

...

...

Thuộc hạ của Quang Triệu báo lại cho hấn biết việc cô gọi điện gợi ý xin trả nợ bằng cách khác. Lúc đó hấn đang đi ăn bên ngoài cùng Tú Anh, vì thế mà đột nhiên mất hứng, bảo Tú Anh ngồi đó đợi lát nữa tài xế đón về. Còn hấn thì lập tức bỏ đi, nhanh chóng lấy ô tô rời khỏi nhà hàng.

Hôm nay Tú Anh chưng diện rất đẹp, bộ đầm màu hồng phấn càng tôn lên nét trẻ trung tinh khôi của cô. Chẳng nói đến hôm nay là sinh nhật Tú Anh mà lần nào ra ngoài cùng Quang Triệu, cô càng cố biến mình trở nên hoàn mỹ tinh tế hơn cho xứng với hấn.

Đành rằng cô đã quen với việc thỉnh thoảng khi đang ở bên cô thì hấn có việc bất ngờ bỏ đi, nhưng dẫu sao hôm nay cũng là sinh nhật cô cơ mà. Tú Anh nào còn lòng dạ tiếp tục thưởng thức ca lương mỹ vị trên

bàn, cô thậm chí còn vì ảm ức mà đưa tay gạt đổ ly rượu vang. Âm thanh loảng xoảng không ngừng vang lên, nhân viên phục vụ vội vã chạy đến thu dọn. Bởi vì cô và Quang Triệu là khách VIP ở đây nên họ không những không phàn nàn hay bắt đền mà còn tỏ ra quan tâm hỏi cô phải chăng trong người không khỏe.

Đập phá một hồi vẫn tức tối, Tú Anh bị phần chạy vào WC. Ngắm hình dáng thanh tú yêu kiều của mình trong gương, cô tự hỏi rốt cuộc Quang Triệu muốn gì? Hắn giữ cô bên người lâu như vậy, ai cũng nói nhất định cô phải là người đặc biệt nhất đối với hắn.

Nếu hắn không thực sự có tình cảm với cô, hắn không nên giữ cô bên người như vậy, để cô tự sa vào lưới tình với hắn. Chẳng phải ban đầu cô chỉ là vật đem gán nợ sao? Lúc đó cô cũng vì sợ hãi mà muốn chạy trốn nhưng hắn đã dùng mọi thủ đoạn để cô khuất phục, không thể dễ dàng rời khỏi lòng bàn tay hắn.

Dần dần, không thể ngờ chính cô lại nảy sinh tình cảm với người đàn ông nguy hiểm phức tạp này, khiến cô muốn tìm mọi cách có được trái tim trọn vẹn của hắn. Vậy xung quanh hắn có không ít phụ nữ nhưng Tú Anh cũng không phải kẻ nhu nhược yếu đuối, cô không để họ dễ dàng bắt nạt mình. Mặt trong lo chuyện đối phó với những người đàn bà ngổ ngáo như Minh Thư, mặt ngoài lại phải tỏ ra ngoan ngoãn nhu mì như một con thú cưng của Quang Triệu.

Tú Anh nhất định phải khám phá hết sở thích và những điều bí ẩn của hắn, cuộc đời cô đã trót lệ thuộc vào người đàn ông đó, cô không muốn một ngày mình trắng tay.

...

...

Chú ý: Để lấy mật khẩu cho chương sau các bạn vui lòng soạn tin theo cú pháp:

CL MK Gửi 7744

(CL dấu cách MK gửi 7744)

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 13

13. Chương 13

Anthony cùng cô tìm đến một quán phở gia truyền trên phố cổ, anh phải gửi xe cách đó mấy trăm mét rồi đi bộ vào. Chớm vào thu, trời se se lạnh, đầu đó phảng phất mùi hoa sữa quện theo gió heo may. Anthony định tháo áo khoác ngoài đưa cho cô nhưng Như Quỳnh lập tức từ chối, cô còn vui đùa rằng:

- Tôi không muốn có những ánh mắt soi mói ghen tức về phía mình đâu. Anh xem, này giờ mọi người đều nghĩ chúng ta là một cặp chị em...

Đúng vậy, dù họ bước song song với nhau nhưng Anthony Nguyễn đẹp trai xuất chúng, còn cô có khác gì một mụ già đâu. Này giờ có không ít cô gái đang sánh đôi với bạn trai vẫn quay đầu lại nhìn anh.

Anthony bật cười đáp lại:

- Đừng nói bên Tây, mà từ lâu ở Việt Nam, phi công trẻ lái máy bay bà già cũng không phải là hiếm mà. Mà Như Quỳnh chẳng phải còn nhỏ hơn tôi ba tuổi sao? – Anh xoa xoa lên cằm mình – Nếu tôi để râu quai nón, đảm bảo sẽ nhìn như tiền bối của cô ý chứ.

Trêu đùa qua lại một vài câu, họ đã đến trước cửa hàng phở ngon nổi tiếng. Giờ này rất đông khách, nhân viên phục vụ không tìm thấy chiếc bàn trống nào cho họ nên đành bảo họ ngồi kế vào cùng một cặp đôi đang ăn khác. Như Quỳnh nhìn Anthony, e ngại nói:

- Hay chúng ta đi chỗ khác?

- Không cần đâu, cô xem, mọi người ở đây đều như vậy mà.

Cặp đôi kia thấy cô và Anthony định ngồi vào thì người đàn ông liền bê ghế cùng bát phở sang ngồi cùng một phía bàn với bạn gái. Anthony nhanh chóng kéo ghế cho Như Quỳnh, họ đành ngồi cạnh nhau trong một không gian chật hẹp. Như Quỳnh cảm tưởng cô chỉ cần hơi nghiêng người ra sau là đã va vào người khác. Trong quán khói phở nghi ngút cộng với đông người nên thành ra khá nóng nực.

Họ gọi hai bát phở tái lần, chắc cũng phải đợi một lúc phục vụ mới mang lên. Trong lúc chờ đợi, Như Quỳnh cúi đầu nhắn tin, chính là nhắn cho khắp nơi tìm cách xoay tiền, cố vớt những hi vọng mong manh cuối cùng.

Tóc cô lòa xòa rơi xuống che đi gương mặt, căn bản Anthony sẽ không trông thấy biểu cảm lúc này của Như Quỳnh, bàn tay cô cũng đang luồn vào túi xách bấm điện thoại nên anh càng không có khả năng biết cô đang làm gì...

Thật ra cô cũng đã nghĩ tới, hiện tại người có tiền và có khả năng cho cô vay nhất chính là Anthony Nguyễn. Nhưng hàm ơn anh quá nhiều cô sẽ không báo đáp nổi, chưa kể đến lần trước cô nghe Anthony nói anh đang dùng vốn đầu tư xây một bệnh viện và thực hiện chương trình phẫu thuật tim cho cho trẻ em nghèo.

Anthony là con út trong một gia đình có truyền thống làm nghề y, ngoài anh cả đang là viện trưởng ở Pháp, mấy anh em còn lại đều chia nhau đến các quốc gia đang phát triển mở bệnh viện tư nhân, ban đầu là kinh doanh lấy vốn rồi lại lấy một phần vốn đó đầu tư xây dựng cơ sở chữa bệnh riêng cho người nghèo. Anthony lựa chọn sang Việt Nam – quê gốc của cha mình.

Như Quỳnh đơn giản nghĩ rằng, việc cứu lấy mấy kẻ vô lại như bác trai và anh họ cô chẳng thể so với việc cứu lấy hàng ngàn trẻ em nghèo kia. Cho nên cô nhất định không mở lời với Anthony, dù anh có sẵn sàng cho cô vay đi chăng nữa...

Phở đã được mang đến, quán này nổi tiếng bởi chỉ cần ngửi mùi hương tỏa ra từ tô phở nóng kia cũng đã thấy mê mẩn. Vị thơm ngậy tự nhiên của thịt bò không bị lẫn át bởi những gia vị khác như gừng nướng, rau thơm, nước dùng cũng mang vị ngọt đặc trưng, có màu vàng trong và không nhiều mỡ ngậy.

Quán đông nên phục vụ không xuể, Anthony tự đứng lên lấy chanh và gia vị cho Như Quỳnh. Trong lúc ăn phở, họ có nói vài câu chuyện phiếm nhưng chủ yếu đều là Anthony mở lời trước. Tâm trạng của Như Quỳnh vốn không thoải mái nên cô có vẻ thụ động.

Tuy mỗi lần anh kể chuyện đều thấy cô mỉm cười nhưng Anthony vẫn mơ hồ cảm nhận được nét ưu phiền trong mắt cô. Anh nhớ sáu năm trước khi lần đầu gặp cô, đôi mắt ấy trong veo như làn nước mùa xuân khiến anh lưu luyến ngắm nhìn cô mãi không thôi. Sau khi người chồng chưa cưới kia gặp chuyện, mắt cô trở nên u uẩn, tựa như có tầng tầng mây giăng mù mịt âm u.

Anh cứu được tính mạng Tấn Khang, ánh mắt ấy mới thư thái một chút, sau đó lại không ngừng ôm ấp ảo vọng...

Anthony mãi không quên, đêm đó chỉ có hai người thức trắng không hề nghỉ một phút, đó là anh trong ca cấp cứu cho Tấn Khang và cô gái nhỏ nhắn đó gồng mình gắng gượng để không gục ngã bên ngoài cửa phòng phẫu thuật.

Khi cánh cửa phòng mở ra đã là hơn tám tiếng, mắt anh mỏi nhức, cơ thể cảm tưởng đứng không vững nhưng cô gái đó sau khi nghe tin phẫu thuật thành công vẫn có thể hạnh phúc mà chạy đến giường bệnh của người yêu. Lúc đó Anthony rất sợ khi phải nói thật với cô rằng tính mạng của Hoàng Tấn Khang tuy có thể tạm cứu vãn nhưng việc hồi phục là gần như không có khả năng...

Anh tự thừa nhận mình không phải là kẻ quá mức cao thượng, đôi lúc ích kỷ anh nghĩ rằng, trong suốt tám tiếng phẫu thuật đó nếu anh vô tình ngơi tay một lúc hay không quá gắng sức, liệu khi Tấn Khang kia chết đi, anh có cơ hội theo đuổi cô không?

Sau đó, Hoàng Tấn Khang còn phải phẫu thuật thêm vài lần, anh cũng đầy bàng hoàng mà phát hiện ra một vài sự thật.

Thứ nhất, anh muốn theo đuổi cô nhưng anh lại sợ cơ hội đó chưa đến thì cô đã tuyệt vọng ra đi cùng Tấn Khang, vì vậy anh lại phải cố cứu anh ta.

Điều thứ hai cũng là điều trọng yếu hơn, hóa ra không chỉ có anh cùng Như Quỳnh gồng gượng, mà dường như chính Hoàng Tấn Khang kia cũng có một sức mạnh tinh thần vô hình. Cho dù tỷ lệ thành công thấp đến đâu anh ta cũng vượt qua, không ít lần tìm anh ta đã ngừng đập nhưng chỉ cần bên ngoài vọng đến tiếng khóc thét tê lương của Như Quỳnh, anh ta lại thoát khỏi khống chế của tử thần mà quay về dương gian.

Tình yêu của họ quá mãnh liệt, quá day dứt... đủ để khiến người khác vừa ngưỡng mộ vừa ganh tị.

Anthony luôn thầm yêu cô, nhưng có những khi anh cảm thấy tuyệt vọng khi biết tình cảm của mình sẽ không thể thắng nổi niềm tin bền bỉ của Như Quỳnh thì anh lại muốn nhẹ nhàng buông tay. Vì thế anh cũng thử làm quen với một vài cô gái, dĩ nhiên bằng thái độ nghiêm túc. Bạn gái gần đây nhất của anh, cũng chính là người anh định kết hôn đã chủ động đòi chia tay. Cô ấy nói: “Trái tim anh yêu người khác, không phải yêu em.”

Đó là một cô gái rất tốt, cô ấy còn khuyên anh không nên từ bỏ, tiếp tục kiên trì theo đuổi tình yêu của mình. Cô ấy cho rằng phụ nữ luôn có xu hướng muốn lấy người yêu mình thật lòng, yêu mình nhiều hơn...

Có lúc Anthony một mình đi vào phòng bệnh của Tấn Khang, rành mạch mà nói với anh ta: “Hoàng Tấn Khang, nếu anh không tỉnh dậy nổi thì hãy từ bỏ Như Quỳnh đi, đừng làm lãng phí tuổi xuân của cô ấy nữa. Tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, yêu thương cô ấy không kém anh...”

...

...

Ăn phở xong, Anthony nhìn đồng hồ thấy còn rảnh rỗi được một tiếng nữa nên lại rủ cô đi uống cà phê. Lúc này ngồi trong không gian thoáng đãng riêng biệt, anh mới tìm cách thăm dò tâm tư của cô. Như Quỳnh dĩ nhiên là không chịu nói, luôn tìm cách lảng tránh. Anthony đành dùng một chút tâm kế, anh ra vẻ phật lòng, giọng điệu không hề vui vẻ:

- Như Quỳnh, hóa ra cô coi thường tôi, không xem tôi là bạn. Tôi muốn tự cô nói ra thôi chứ tôi đã biết mọi chuyện rồi. Hôm trước thấy thái độ của cô lạ, tôi cũng đã hỏi mẹ cô, bà ấy kể cho tôi nghe hết cả... – Bộ dạng của Anthony cứ làm như anh đã biết sự thật.

Như Quỳnh liền hoảng hốt, hóa ra mẹ cô đã kể hết cho anh ư? Tại sao những việc mất mặt như này mà bà cũng đi kể chứ?!

Đến nước này, cô chỉ còn biết thở dài thú nhận, không ngờ lại rơi vào bẫy của Anthony. Căn bản trước nay cô đều tin rằng Anthony là người thẳng thắn đàng hoàng và luôn tôn trọng đời tư của người khác, anh nhất định không vì tò mò mà bày kế trước mặt cô.

- Thật xấu hổ quá Anthony, bác trai và anh họ của tôi là người đốn mạt như vậy đấy. Tôi cũng không muốn dùng tiền cứu họ, nhưng... mẹ tôi lúc nào cũng có suy nghĩ mắc nợ ân tình nhà họ, không cứu không được.

Anthony nghe đến đó mới chỉ lờ mờ đoán ra chút ít. Tuy nhiên anh không biểu lộ thái độ ngạc nhiên ra ngoài, chỉ khéo léo để tiếp tục thăm dò toàn bộ nội dung sự việc.

- Ô, như vậy là... – Gương mặt anh đầy cảm thông với cô – Nhưng số tiền đó cũng không ít, làm sao cô xoay sở đủ?

Nhìn Như Quỳnh ưu phiền như vậy, anh tất nhiên có thể phỏng đoán số tiền kia không phải là nhỏ.

- Tôi có thể lo được. – Như Quỳnh cúi đầu, xoay xoay chiếc muỗng trong ly sinh tố, âm điệu rất bình tĩnh – Dù sao căn nhà kia quá rộng, một mình tôi ở cũng không xuể, chỉ quét dọn không thôi cũng không có thời gian. Dem bán đi rồi mua một căn nhà vừa phải hơn là được...

Lúc này trong lòng Anthony càng thêm kinh ngạc cộng với bất bình thay cho cô. Đến mức phải bán nhà đi ư? Một mình cô ấy vật lộn buôn bán đã rất cực khổ rồi, làm sao cô ấy lo nổi đây?!

Nghĩ đến đó, anh càng thêm buồn bã. Chuyện khó khăn như vậy mà cô không nói đến nửa lời với anh. Cô ấy thà chạy đến khóc bên một người vô tri vô giác như Tấn Khang chứ không cần mượn bờ vai anh.

Anh lập tức đứng dậy, kéo tay cô:

- Đi, không phải bán nhà, tôi cho cô mượn tiền. Giờ này ngân hàng chỗ tôi gửi vẫn còn trong giờ giao dịch. Như Quỳnh mở to mắt ngỡ ngàng, một giây sau định thần lại, cô vội vàng từ chối:

- Không cần đâu Anthony, tôi đã xoay sở xong rồi. Hơn nữa bệnh viện cho trẻ em nghèo của anh còn chưa xây xong, anh nên...

- Chỗ vốn đó đã hạch toán rồi, chỗ tiền này tôi tạm thời không dùng đến. – Anthony lập tức ngắt lời cô, còn trấn an cô bằng cách bông đùa – Chỉ cần trước khi tôi già, cô đem trả hoặc đóng cho viện dưỡng lão hộ tôi là được...

- Ba tỷ đồng rất lớn, tôi không dám vay đâu. – Cô vẫn vô cùng cố chấp – Sợ rằng làm ra bao nhiêu tiêu dần tiêu mòn từng đó rồi không trả nổi anh. Thà rằng tôi tự giải quyết nhanh gọn cho xong.

- Tôi có bắt cô trả gấp đâu. – Anthony cười khở – Cùng lắm đến khi tôi già, nếu cô vẫn không trả hết thì hàng tuần đến thăm nom tôi, để tôi không phải chết trong cô đơn là được.

Như Quỳnh không hiểu hết ý tứ lời nói của anh. Cô chỉ đơn giản hiểu là người Việt Nam thường thường đến già có con cháu lo cho, còn Anthony sinh trưởng bên Tây nên theo lối sống bên đó, người già đều tự động vào viện dưỡng lão, con cái còn bận làm ăn và có cuộc sống riêng.

- Anthony, nhưng mà...

- Không nhưng mà gì cả. – Anh bỗng tỏ ra nhỏ nhen chưa từng thấy – Nếu cô không nhận sự giúp đỡ của tôi có nghĩa là cô xem thường tôi, vậy thì cô cũng nên chuyển mẹ mình và Tấn Khang đến viện khác đi, chúng ta sau này tuyệt giao...

Như Quỳnh cảm thấy Anthony sao quá vô lý, nhưng cô không thể kiếm chỗ nào điều trị tốt cho Tấn Khang mà vẫn đảm bảo việc giữ bí mật danh tính cho anh ngoài bệnh viện của Anthony.

Bị bắt buộc tiếp nhận lòng tốt của Anthony nhưng trước sau thì cô vẫn vô cùng cảm kích anh. Giữa dòng đời hối hả ngược xuôi, đâu dễ tìm được một tri kỉ như thế này. Sau này nếu anh gặp việc cần cô giúp đỡ, dù có phải mất mạng cô cũng nguyện ý báo đáp lại.

Anthony dẫn Như Quỳnh ra khỏi tiệm cà phê, anh biết Như Quỳnh đang cảm kích anh theo kiểu gì, nhưng cô chắc hẳn không hay rằng lòng anh đang nhủ thầm một điều:

“Như Quỳnh, em không hiểu đâu, tôi thực ra không phải con người thiện lương hoàn hảo hay một thiên thần áo trắng để em ca ngợi. Tôi chỉ muốn đến gần em, chiếm lấy trái tim của em. Khi lòng ích kỷ của tôi vượt quá ranh giới mà tôi có thể kiểm soát, tôi chắc chắn chẳng thể tiếp tục cố gắng cứu lấy Tấn Khang của em nữa... Nhưng trước lúc đó, tôi phải dần dần khiến em ngã vào vai tôi, lệ thuộc vào tôi. Nếu Tấn Khang chết đi, tôi có thể tiếp tục theo một kịch bản hoàn hảo mà sở hữu người con gái tôi yêu...”

Lúc ra đến ngoài, một cơn gió nhẹ thổi đến mang theo những cánh hoa nhỏ li ti đậu trên tóc Như Quỳnh. Anthony bỗng vươn tay nhặt chúng cho cô, hành động bất ngờ của anh khiến cô hơi lúng túng.

Nhưng cả hai người đều không hay, khung cảnh có vẻ thơ mộng đó đã trọn vẹn rơi vào ống kính của máy gã săn tin nấp bên kia đường, cũng chính là tay chân được Quang Tuấn phái đi.

...

...

Không lâu sau, tại một hộp đêm cao cấp giữa lòng thành phố, cũng là nơi thuộc về sở hữu của Quang Triệu...

Ngoài kia dù tiếng nhạc âm ỉ thế nào thì cũng không thể lọt vào khu phòng dành cho quản lý được lắp đặt hệ thống cách âm đặc biệt. Quang Triệu đang uống rượu một mình thì thấy em trai hần bước vào, ném lên mặt bàn một xấp ảnh, cau mày nói:

- Cô ta toàn cặp với thằng có tiền thôi thì phải. Nhưng thằng này xem chừng khó đụng vào, nó là bác sĩ có danh tiếng lớn, lại có quốc tịch nước ngoài, đụng vào phiền lắm.

Quang Triệu nheo mắt nhìn xấp ảnh rơi vãi đầy trên bàn. Hần chăm chăm coi kỹ từng chiếc. Nào là cảnh họ sánh bước đi dạo giữa phố, cảnh thân mật ngồi cùng nhau trong một quán phở đông đúc. Ống kính còn

zoom tận vào hành động cô cẩn thận lau dĩa cho gã đó, họ đầu mảy cuối mắt cười vui ra sao. Tình tứ nhất vẫn là shoot ảnh gã đó luồn tay vào tóc cô gỡ từng cánh hoa, góc chụp cũng thật đẹp, vừa vặn có thể thấy đầu cô ngẩng lên, trong mắt đầy thẹn thùng bối rối... Cảnh lãng mạn lại tự nhiên như vậy, e rằng cả phim truyền hình Hàn Quốc cũng không có được.

Dù có Quang Tuấn đứng trước mặt nhưng lúc này Quang Triệu cũng không thể tiếp tục tỏ vẻ hay kiêu chể, hần liên tiếp vung tay gạt văng mấy tấm ảnh chướng mắt đó cùng với chai rượu trên bàn.

Chỉ ngay sau đó vài phút lại có một gã săn tin khác mang ảnh tới, ngoài những bức ảnh với nội dung giống thế kia thì còn thêm một số tấm. Trong đó, có thể thấy rõ Như Quỳnh cùng Anthony đi vào một chi nhánh ngân hàng, lát sau họ đi ra với một chiếc vali màu đen, kẻ khờ cũng đoán được trong đó hẳn là chứa rất nhiều tiền. Xem ra ngày mai cô ta sẽ đem tiền của thằng đàn ông khác đến trả hần.

Đến lúc này, Quang Triệu mới cười phá lên như một kẻ điên cuồng, âm thanh nghe vô cùng ghê rợn. Hai tròng mắt hần hần lên tơ máu, bàn tay vò nát tấm ảnh, vì dùng lực quá mạnh mà có thể nghe rõ từng tiếng khớp xương kêu răng rắc.

Đã rất lâu rồi Quang Tuấn không thể chứng kiến bộ dạng đáng sợ đến vậy của anh trai mình, điều đó chứng tỏ Quang Triệu vẫn luôn cay cú vì người đàn bà kia.

14. Chương 14

Chứng kiến cảnh đó, Quang Tuấn còn tức giận hơn Quang Triệu. Hần cứ tin tưởng anh trai mình bây giờ chỉ coi ả ta như một dĩ vãng đáng khinh bỉ, ngờ đâu Quang Triệu chỉ vừa nhìn thấy hình ả tình tứ bên gã khác là đã không thể khống chế được cảm xúc như vậy.

Nếu biết vậy, hôm ả đến sông bạc, Quang Tuấn đã cho đàn em lăng nhục rồi bóp chết ả.

- Hừ, em biết ngay mà! Anh vẫn còn mê muội lắm, được rồi, em sẽ xử lý chuyện này! – Quang Tuấn lớn tiếng nói.

- Im đi! – Quang Triệu liền nghiêng răng nói, thân hình cao lớn lập tức đứng phắt dậy.

Quang Tuấn bỗng thấy ngạc nhiên khi chỉ mấy giây sau, trong mắt Quang Triệu vốn đang bừng cháy ngọn lửa tức giận thì đã chuyển hóa thành một mảnh đen kịt âm u, thái độ xem chừng còn dọa người hơn. Hần quay sang trừng mắt nhìn em trai, vô cùng uy nghiêm nói:

- Bất cứ ai cũng không được qua mặt tao. Quang Tuấn, chú nhớ cho, ở đây anh mày là đại ca. – Nói rồi xoay người đi về phía cửa, nhếch môi cười một cách trào phúng – Tao nhất định đâm nát chúng nó dưới chân.

Quang Triệu bước đi, Quang Tuấn tuy không dám mở lời nhưng trong lòng thấy có phần không thỏa đáng. Quang Triệu tự làm ư, rồi xem hần có dám xuống tay với ả không, đến một cọng tóc của ả còn không dám đụng tới.

“Mẹ kiếp!” – Quang Tuấn cũng vì bộc phát mà chửi thề mấy tiếng.

...

...

Hôm đó Quang Triệu vừa về đến nhà nhìn thấy gương mặt của Tú Anh bỗng sinh ra chán ghét, ai bảo cô có ngoại hình hao hao giống người đàn bà đó năm xưa. Hần một mạch đi lên lầu, đóng cửa uống rượu.

Hần uống rất nhiều, đầu óc đã dần trở nên mơ màng nhưng vẫn không ngừng dốc ngược cả chai rượu mà uống. Loại rượu Bacardi này ngoài khả năng thiêu đốt cổ họng hần thì không thể làm gì để giúp hần tiêu sàu. Hần vẫn đang chờ đợi cảm giác tâm trí mê man đi trong men say.

Thế nhưng dù thân thể đã lịm đi, hần vẫn chẳng thể thoát khỏi những ám ảnh tưởng chừng ngọt ngào nhưng lại là liều độc được âm ỉ nghiệt ngã nhất đã ăn sâu vào máu hần.

...

...

[Đó có thể là tối mùa hè nóng nực oi bức, cô cùng hần ngồi trên sân thượng hóng gió và tranh thủ ôn thi học kì, hần tận tình chỉ dạy cho cô cách làm bài tập. Khi ấy cô mới chỉ là một cô bé lớp năm ngây thơ non nớt, còn hần đã học lớp chín, trở thành một cậu thiếu niên dong dong cao.

“Quỳnh, bài này em làm sai rồi!”

“Thật sao, em làm theo cô giáo hướng dẫn mà...” – Đôi môi nhỏ nhắn của cô hơi cong lên.

Hần viết bài giải mẫu ra giấy, vui vẻ nói: “Chắc em chép thiếu một bước rồi, như vậy mới đúng...”

“Ra là vậy, anh Quang Triệu, anh hay quá!” – Hần còn nhớ rõ lúc đó ánh mắt cô long lanh ngưỡng mộ hần đến đâu.

Lúc cô tỉ mỉ làm lại, hần bỗng nhiên nhàn rồi sinh ra hứng thú trêu chọc cô:

“Quỳnh, sau này em muốn lấy một người chồng như thế nào?”

Cô nghĩ ngợi không lâu, lát sau đã hơi chu ra cái môi phớt hồng mà nói: “Mẹ em bảo phải lấy một người học giỏi như anh Triệu, cần cù như anh Triệu, lại còn tốt bụng hiếu thảo nữa...”

“Em thấy thế nào? Có thích không?”

“Ừm, dĩ nhiên là thích.” – Như Quỳnh vừa viết đáp số vừa vô thức đáp.

“Quỳnh, nếu em bây giờ đồng ý làm vợ của anh, mỗi ngày anh đều giải hết bài tập cho em, em không cần làm gì cả, để thời gian nghỉ ngơi thư giãn là được rồi...”

“Chơi trò cô dâu chú rể nữa sao?” – Cô bé hồn nhiên hỏi.

“Ừ, nhưng mà sau này mỗi ngày đều chơi, mãi mãi sau này đều chơi...”

Như Quỳnh hơi nhúm mày, mắt chớp chớp suy nghĩ. Lúc đầu có vẻ thích thú mà ánh mắt sáng lên nhưng rất nhanh sau đó lại sụp mi mắt, điềm đạm đáng yêu nói:

“Không được đâu, dù thế nào em cũng phải tự làm. Dựa dẫm ỷ lại vào người khác là không tốt...”

Quang Triệu không vì thế mà thất vọng, nán lại “dụ dỗ” cô bé:

“Vậy thì thôi, sau này Quỳnh đừng đến hỏi bài anh nữa.”

“Vậy... em đi về.” – Bộ dạng cô bé có vẻ tủi thân, tự động thu dọn sách vở.

Cô bé chưa đi xuống cầu thang, Quang Triệu đã nói với ra:

“Em còn những mười mấy bài toán chưa làm, lại còn chưa rửa chén quét nhà đúng không? Không muốn bị bác với mẹ mắng à?”

“Em về làm việc nhà trước, đêm sẽ thức học.” – Như Quỳnh liền nói, gương mặt trẻ con có chút phụng phịu – “Anh đã bảo không chơi với em nữa cơ mà?”

“Ừ, em về thức đêm học rồi sáng mai dậy sớm mà tự đi bộ luôn đi.” – Quang Triệu thấy cô bé quá cứng đầu nên liền tỏ vẻ tuyệt tình luôn, ngày mai nhất định không chở cô bé đến trường, dọa một hôm xem sao.

Như Quỳnh không oán than một câu, lẳng lặng đi xuống rồi bỏ về.

Không ngờ sáng sớm hôm sau trời mưa bão lớn. Quang Triệu trong lòng liền thấy hối hận, vòng sang nhà Như Quỳnh thì mới biết cô bé đã đi bộ đến trường từ sớm rồi. Hần lập tức mặc áo mưa dài rộng, đạp xe như điên trong mưa hi vọng tìm được cô. Trường cấp một của cô và trường cấp hai của hần chỉ cách nhau một cái sân, bình thường vẫn là hần tiện đường chở cô đi học. Hần còn đang lo sau khi hần thi lên trường chuyên cấp ba thì ai chở cô bé đi học, mẹ Như Quỳnh còn chưa sắm xe đạp cho cô bé.

Lòng ngực hắn như bị bóp nghẹt khi bỗng thấy trên con ngõ vắng mưa trắng xóa kia có một bóng hình bé nhỏ ướt sũng lết từng bước khập khiễng, cặp sách cũng không dám đưa lên đầu che mà ôm vào lòng vì sợ ướt sách vở.

Hắn luống cuống lao đến thì thấy đầu gối Như Quỳnh bị trầy trập một mảng, một dòng máu còn đang rỉ ra, bị nước mưa cuốn chảy xuống loang lổ hồng hồng nơi bắp chân.

Ôm chặt cô bé vào lòng, Quang Triệu không ngăn được sự hối hận lẫn tự trách bản thân. Hắn vì lo sợ cùng đau lòng mà trở nên run rẩy hơn cả cô lúc này:

“Quỳnh, anh xin lỗi, anh xin lỗi... tại sao lại ra nông nỗi này?”

Thì ra cô còn không khóc, chỉ lắc đầu nói:

“Lúc này em cầm cái ô che, không ngờ gió to quá mà cán ô lại yếu nên bị gió tốc luôn, em vì thế nên mới ngã. Nhưng không sao mà anh, sắp đến trường rồi, vào phòng y tế xin băng gạc là được mà.”

Hắn bế cô lên xe, phủ áo mưa che cho cô, chở cô vào trường rồi lại công cô vào tận phòng y tế, nán lại nhìn y tá khử trùng rồi băng bó cho cô. Như Quỳnh thấy trống trường đã điểm liền giật mình nhắc nhở hắn:

“Anh Triệu, mau chạy về trường!”

Quang Triệu không những chần chừ không chịu đi mà còn cầm tay cô lên, dúi vào vai mình, ân hận vô cùng mà nói:

“Quỳnh, em đánh anh đi, nếu em không trút giận lên anh, anh không thấy thoải mái mà về học được...”

“Không phải là lỗi của anh mà!”

“Em không đánh, anh cúp học luôn!”

Chẳng ngờ Như Quỳnh không những không đánh hắn mà còn vươn hai tay, kéo má của hắn sang hai bên.

“Cười đi, phạt anh cười là được rồi.”- Trên đôi môi nhợt nhạt của cô bé cũng nở một nụ cười thản nhiên...

Quang Triệu cười một cách gượng gạo, trong lòng thầm nhủ sau này sẽ không để cô chịu bất cứ tổn thương nào nữa...

Liếc thấy thân thể Như Quỳnh hơi run lên, sợ nước mưa ngấm lạnh làm cô ốm, hắn chẳng còn lòng dạ quay về trường mà lại đạp xe về nhà cô, gói bọc kỹ một bộ quần áo khô mang đến trường cho cô.]

...

...

Sáng sớm hôm sau, cũng là thời hạn phải giao tiền, Như Quỳnh mang túi tiền ra khỏi cổng, cầm điện thoại định gọi số taxi quen thuộc. Hôm qua Anthony quan tâm ngõ ý muốn đi cùng nhưng cô tìm cách từ chối. Dù sao cũng dính dáng đến những chuyện phức tạp trong quá khứ, cô không muốn anh bận tâm. Hơn nữa một người lương thiện đang hoàng như Anthony thì chắc cũng không có kinh nghiệm tiếp xúc với giới xã hội đen, một mình cô đi là đủ.

Taxi đi đến, định quay xe đỗ sát bên đường đón cô nhưng bất thành linh có tiếng mô tô phân khối lớn rú ga lao tới, Như Quỳnh chưa kịp phản ứng đã bị thanh gỗ trên tay kẻ ngồi sau gạt ngã, túi tiền vì thế mà văng ra đất. Kẻ lái xe điều luyện xoay đầu xe vòng lại cho kẻ đi cùng nhặt lên.

Hai cô mắt cô trợn ngược, nơi này an ninh trị an rất tốt, không cứ đâu lại có côn đồ, mà chúng tại sao lại vừa vụng biết trong túi này có rất nhiều tiền?

Còn chưa nghĩ tới nguồn gốc của lũ cướp tiền này, cô lại thấy bọn chúng liền nhét thêm hòn đá vào túi rồi mạnh tay quăng chiếc túi đó xuống lòng hồ Tây thăm thẳm phía trước. Xe mô tô cũng nhanh chóng rú ga chạy mất, tất cả chuỗi sự việc chỉ diễn ra trong mấy chục giây ngắn ngủi.

Như Quỳnh chạy sát đến mặt hồ, cô hoàn toàn không biết bơi, mà dù có biết bơi thì cũng không chắc vớt được chiếc túi đã chìm ngấm không thấy tung tích kia.

Hoang mang mất một lúc lâu cô mới giật mình nghĩ đến... Chẳng lẽ đây là cách Quang Triệu làm khó cô? Nhưng mà cô mới chỉ một lần gọi điện cho thuộc hạ của hắn để thương lượng việc giao nhà thay cho tiền, cũng không bảo địa chỉ nhà cụ thể ở đâu, chỉ nói rằng có một căn hộ ven hồ Tây. Quanh hồ có đến hàng ngàn ngôi nhà, làm sao hắn biết rõ được? Mà lại chính xác ra tay đến thế, ngay lúc cô cầm túi tiền đi ra cổng.

Xem ra cô lại thiếu cảnh giác coi thường Quang Triệu rồi. Thế lực của hắn rất lớn, hắn chỉ cần muốn là có thể điều tra về cô, cũng như nếu cô lỡ đắc tội với hắn thì hắn nhất định sẽ trả thù, làm cô không cách nào xoay sở.

Nhưng mà ba tỷ bị mất kia, về lý cô không thể nói lại hắn. Hắn không hề sai người cướp tiền về, chỉ muốn ngay phút chót đoạt đi cơ hội của cô. Số tiền kia lại còn là của Anthony, cô phải làm sao bây giờ?

Như Quỳnh nhìn đồng hồ, đã sát giờ sao nọ. Cô không kiếm được tiền đã đành, cùng lắm là để ông bác cùng anh họ kia nhận một bài học thích đáng thôi, chỉ là tự dưng mất đi ba tỷ của Anthony như vậy, cô thực sự uất ức, không thể cam tâm.

Phía sau lại có tiếng xe ô tô chạy tới, Như Quỳnh theo phản xạ lùi về mép đường. Nhưng chiếc Bentley đó lại không đi lướt qua mắt cô mà bỗng dừng lại, vừa vặn đỗ trước cổng nhà cô. Cửa xe mở ra, một bóng đàn ông xuất hiện, Như Quỳnh có nằm mơ cũng không muốn trông thấy con người này.

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 15

15. Chương 15

Dưới nắng sớm nhàn nhạt và gió nhẹ, Quang Triệu ung dung bước tới gần cô, dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo trong bộ vest đen rất phẳng phiu, khắp người hắn âm thầm tỏa ra một luồng khí nguy hiểm áp bức.

Cũng là bậc đàn anh trong giới hắc đạo nhưng năm xưa Hoàng Tấn Khang không đem lại cho người khác cái cảm giác rợn người luôn phải đề phòng như thế này, so ra thì cảm giác của người khác đối với anh là “kính sợ” hoàn toàn khác với “ghê rợn” khi đứng trước Quang Triệu. Cô còn nhớ Tấn Khang không thích việc gượng ép bản thân trong những bộ y phục gò bó như cái hộp, anh thường mặc đồ kaki hay jean tối màu, vừa thoải mái hơn lại vừa vô tình làm tăng cho anh một vẻ phong trần cuốn hút.

Quang Triệu đứng lúc xuất hiện ở đây càng chứng tỏ mọi việc là do hắn sắp xếp nhằm dồn cô vào đường cùng, nhất thời Như Quỳnh chưa thể nghĩ ra kế sách để đối phó với hắn, thậm chí không biết hiện tại hắn còn muốn làm gì.

Lần này Quang Triệu được dịp đọc ra chút bất an kia trong mắt cô nhưng lòng hắn vẫn chưa thỏa mãn. Hắn bước lại gần cô hơn, khi chỉ còn cách cô ba bốn bước chân, đột nhiên hắn nhàn hạ nhếch môi cười, hướng mắt ngắm tòa nhà của cô một lượt:

- Nhà rất đẹp đấy. Sơn trắng, cửa sổ màu hạt dẻ, không gian xung quanh thoáng đãng, có sân vườn, có cả xích đu... – Giọng hắn trầm trầm đánh giá, trong mắt thoáng qua một chút u ám nhưng lại nhanh chóng bị ẩn đi, hóa thành hờ hững như cũ.

Thái độ bình thản này của Quang Triệu khiến Như Quỳnh không thể hiểu nổi. Liệu sẽ giống như mặt biển tĩnh lặng đột ngột trước khi những cơn bão và sóng lớn nổi lên? Rốt cuộc cô cũng không đoán được ý tứ qua thái độ của hắn, lại càng kinh ngạc hơn khi thấy hắn dùng một thứ giọng điệu và cách xưng hô thân thiết tưởng chừng đã biến mất cùng quá khứ xa lắc:

- Em định gán căn nhà này để trả nợ cũng không tệ, nhưng đáng tiếc, anh cũng có một căn nhà tương tự rồi.

Như Quỳnh còn nhận ra trong mắt hắn hiện lên một tia trào phúng khi chứng kiến cô rơi vào hoang mang. Đây là trò chơi của hắn sao, nhưng cô không muốn chơi tiếp. Như Quỳnh tự trấn an bản thân mình, bình

tĩnh mà danh thép nói:

- Dù sao trước mắt tôi cũng không còn tiền mặt, cũng không còn thời gian thuê thợ vớt cái túi kia lên. Căn nhà này cũng là vật có giá trị nhất hiện tại, nếu anh cũng không thể chấp nhận thì mấy người đó cứ tùy anh xử lý, dầu sao cũng không phải tôi đánh bạc nợ anh.

Quang Triệu tỏ vẻ nhú mày một giây, sau đó lại chậm rãi cao hứng nói:

- Bệnh viện tư nhân P. sao? Gã đó cũng không tệ đâu. À hình như mẹ em cũng đang điều trị ở đó?

Như Quỳnh liền giật mình, nếu ngây thơ không đề phòng chút nào thì cô cũng nghĩ là đầu óc Quang Triệu có vấn đề rồi. Nhưng dĩ nhiên cô hiểu, âm điệu hỏi thăm có vẻ tử tế kia chính là một lời đe dọa tàn độc nhất. Hẳn đã biết cô có quan hệ với Anthony, nếu như hẳn muốn, hẳn có thể làm hại anh, uy hiếp mẹ cô, thậm chí là phá hoại cả bệnh viện đó. Chỉ hi vọng hẳn vẫn chưa biết sự tồn tại của Tấn Khang...

Nhưng nếu cô mạnh động chọc giận hẳn, một khi bệnh viện bị dỡ đi, Tấn Khang cũng không còn chỗ tốt để điều trị.

- Quang Triệu, anh muốn gì? – Cô lập tức hỏi thẳng.

Hắn bật cười, vai hơi rung lên. Như Quỳnh chỉ cảm thấy không khí vô cùng ngột ngạt và u ám. Bỗng dưng hắn tiến đến trước mặt cô, vươn đôi bàn tay kéo hai má của cô ra. Như Quỳnh bất ngờ, dờ dẫm không thể phản ứng kịp, chỉ thấy trên môi hắn đang có một nụ cười rất đẹp:

- Cười đi. Phạt em cười là được rồi.

Cô giật thót tim, cố đẩy hắn ra. Đầu óc hắn đúng là có vấn đề rồi...

Quang Triệu rút khăn từ túi áo ra, cẩn thận lau sạch từng ngón tay vừa chạm vào cô, sau đó lạnh tanh nói:

- Những chuyện cũ nhắc lại, tôi thấy rất nực cười. Vì sao cô phải hoảng sợ như vậy?

- Nếu anh chơi đủ rồi thì mau nói đi, anh rốt cuộc muốn thế nào?

Quang Triệu mở cửa xe vào trước, sau đó nhìn cô bảo:

- Lên xe đi. Yên tâm, trò chơi còn rất dài, tôi chưa muốn giết cô ngay mà.

Như Quỳnh biết mình không có lựa chọn khước từ, nhưng lúc này cô vẫn có ý muốn phản kháng, khi bước đến gần xe, cô hơi chầm chậm nói:

- Để một người bắn thủ như tôi lên xe, lát nữa anh lại thay toàn bộ da bọc ghế hay vứt nguyên chiếc xe này đi đây?

- Đồ gì không muốn dùng nữa, tôi ném cho bọn đàn em chơi cũng không tệ. – Giọng điệu của hắn ngạo nghễ mà hàm chứa ý tứ đe dọa rõ ràng.

Vứt cho bọn đàn em, cô dĩ nhiên hiểu hẳn ám chỉ điều gì. Lần trước nếu bị bọn đàn em của Quang Tuấn cưỡng bức tập thể, e rằng cô cũng ô nhục mà chết.

...

...

Cô ngồi ở hàng ghế sau, trong suốt quãng đường đi, bọn họ không hề có đối thoại nào. Như Quỳnh không ngờ hẳn đưa mình đến cửa hàng vật liệu xây dựng quen thuộc của cô. Phía trước cửa hàng, lũ đàn em của hắn đã đứng đầy, bộ dạng toàn là dân giang hồ cao to mầu lạnh chứ không như mấy tên rác rưởi đến quấy phá đợt nọ.

Nhân viên trong cửa hàng chỉ có chú Năm thủ kho cùng cái Hiền kế toán kiêm phụ giúp bán hàng. Vừa thấy bóng cô đến, họ đã lập tức chạy tới, nhìn cô bằng ánh mắt sợ sệt, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Quỳnh, những người này là sao vậy?

- Chị Quỳnh, họ lại không cho chúng ta làm ăn nữa à?

Như Quỳnh trầm ồm mà cười, khéo léo giải thích:

- Thật ngại quá, chưa kịp thông báo cho hai người, cháu cũng đã quyết định không làm cửa hàng này nữa. Máy người này đến tháo dỡ thật đúng lúc...

Nói rồi mặc kệ đám người trước mặt, cô dẫn chú Năm cùng cái Hiền vào trong, mở két lấy ra một số tiền không lớn nhưng cũng không nhỏ, chia đều vào hai cái phong bao rồi đưa cho họ:

- Bấy lâu chú cháu ta làm ăn cũng bấp bênh vất vả, ở đây còn chút vốn, mọi người cũng nên mở cửa hàng tạp hóa buôn bán nhẹ nhàng.

Tiến họ về, cô mới thẳng thắn mà đối mặt với Quang Triệu, cũng không tỏ ra sợ hãi hay tiếc nuối tài sản của mình đang bị lũ tay chân của hắn phá bỏ. Quang Triệu đứng cạnh cô, khoanh tay thưởng thức trò vui.

- Sao? Có tiền lẫn sức mạnh thật tuyệt phải không? – Giọng hắn đầy giễu cợt – Tôi còn nhớ, năm đó cô đứng trước mặt tôi, phũ phàng nói rằng người nghèo như tôi sẽ không đem lại cho cô hạnh phúc, nói rằng cô cần một người đàn ông có điều kiện tốt.

Như Quỳnh lặng im không nói gì, hơi nghiêng đầu sang phía khác, ánh mắt thoáng qua một nỗi khổ tâm không đành, nhưng rất nhanh cảm xúc ấy lại vụt mất, chỉ tựa như con sóng lẫn tẩn rồi tan biến hoàn toàn.

Quang Triệu tiếp tục cười:

- Thế nhưng tôi lúc đó còn chưa tỉnh ra đâu. Đến lúc bị cô sai người chém ột đao chí mạng, vết sẹo khảm sâu vào máu thịt thì tôi mới ngộ ra. – Đột nhiên vươn tay bóp lấy cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào phía mình, chậm rãi dày vò từng chữ – Đúng vậy, ánh mắt cô lúc đó thật tuyệt tình, thật bình thản, y như bây giờ vậy. Cảm giác có đại ca xã hội đen đỡ đầu, có sức mạnh trong tay thật tuyệt nhỉ? Cô muốn giết là giết, muốn sai người đánh chết tôi là đánh...

Như Quỳnh bỗng cùng cười, còn cười lớn hơn hắn:

- Anh nên cảm ơn tôi mới phải, không đúng sao? Bởi vì tôi nên anh mới có ngày hôm nay huy hoàng, cũng bởi vì anh mà tôi mới có ngày hôm nay... Cho nên tôi không cho rằng mình đã nợ anh!

Quang Triệu bỗng phẫn nộ, đẩy mạnh cô xuống đất sau đó cầm tóc cô nắm lên, hung hiểm uy hiếp:

- Như Quỳnh, cô nên khôn ngoan ra mới phải, đừng cố khích bác tôi. Cô nên biết hiện trạng của mình bây giờ, tôi bóp chết cô, dẫm nát cả nhà cô dễ dàng như giết chết một con kiến. Hay cô muốn tôi để ột mình cô sống mà chiêm ngưỡng những người thân của mình sống dở chết dở ra sao?

Như Quỳnh nhận ra mình ban nãy có phần cố chấp lấy trứng chọi đá, chỉ vì hắn đột nhiên nhắc đến những chuyện xưa cũ. Nếu không có chuyện năm ấy, cô và Tấn Khang cũng không gián tiếp bị đẩy đến bước đường này...

Cô đã từng oán ông trời, cho dù cuộc đời này có nhân quả, cho dù cô bị trừng phạt, tại sao oan nghiệt không trút lên một mình cô đi mà còn để Tấn Khang gánh thay cho cô?

...

...

Về phần Quang Triệu cũng không thể phủ nhận, hắn từng yêu người đàn bà trước mặt suốt gần hai mươi năm, từ thời thơ ấu, vượt qua những năm tháng niên thiếu cho đến khi vừa trưởng thành. Yêu càng nhiều, oán hận càng sâu. Lẽ ra ả không nên xuất hiện trước mặt hắn một lần nào nữa, mà nếu có xuất hiện, cũng không nên giả vờ tỏ ra thanh cao kiêu ngạo như vậy.

Đọc tiếp Mím cười đợi em ở kiếp sau – chương 16

16. Chương 16

Hôm đó sau khi gặp Quang Triệu trở về, Như Quỳnh lại nằm mơ thấy ác mộng.

[Trong mơ, cô trở về cái ngày kinh hoàng của năm năm về trước. Cô bị một đám người lạ bắt cóc, bọn chúng bịt mắt, bịt miệng và trói cô. Không biết họ dẫn mình đi đâu, cô chỉ thấy mình bị quăng vào một xó nhà ngột ngạt, bên dưới sàn nhà còn ẩm ướt nhớp nháp.

Lũ bắt cóc bàn chuyện ngay trước mặt Như Quỳnh, cô có thể nghe được chúng muốn dùng cô làm mồi nhử Tấn Khang một mình đi đến. Tên cầm đầu mang điện thoại đến kề vào mặt cô, không mở băng bịt mắt nhưng tháo bịt miệng cho cô để nói chuyện.

“Hoàng Tấn Khang, nói chuyện với báu vật của mày đi!” – Gã đàn ông bên cạnh cô hiểm ác nói.

Như Quỳnh kiên quyết cắn răng không nói, cô đã quyết tâm rời xa anh, họ đã chia tay thật rồi, anh không nên vì cô mà đến đây. Dù hôm nay cô bị người ta giết chết thì cũng không để anh tới.

Lũ bắt cóc thấy cô ngoan cố, không ngại đập một cái vào người cô, ép cô vì đau mà bật ra tiếng kêu. Bên kia đầu dây, Tấn Khang dường như xác nhận được chính là cô, anh liền tức giận nói lớn với tên cầm đầu:

“Không được đụng vào một sợi tóc của cô ấy, tao sẽ đến!”

“Anh không cần đến, tôi cũng không muốn gặp anh, không cần anh giúp!” – Như Quỳnh liền hét lên.

Thực tế trong lòng cô rất sợ hãi, lúc rơi vào tuyệt vọng, người cô nghĩ đến đầu tiên vẫn là anh. Cô gây chuyện, cô nói lời chia tay... nhưng thâm tâm cô đều không hề mong muốn. Giấc mơ đẹp đẽ nhất của cô vẫn luôn là được cùng anh đến một nơi xa xôi bình yên, xây dựng vun đắp một gia đình nho nhỏ. Điều đó nếu không thể chạm tới, cô cũng không thể để liên lụy đến anh. Ai mà chẳng sợ hãi trước cái chết, ai mà chẳng sợ bị giết một cách không minh bạch, ai mà chẳng sợ ra đi trong cô đơn? Nhưng là ai thì cũng muốn dùng chút sức mạnh cuối cùng để bảo vệ những người họ thực sự yêu thương...

Trái lại, anh không hề so đo, Như Quỳnh còn cảm nhận được giọng nói quen thuộc trầm ấm của anh từ đầu giây bên kia:

“Quỳnh, em đừng sợ, nhất định tôi sẽ đến cứu em, sẽ ổn thôi...” – Âm điệu của anh đầy kiên định và chắc chắn, luôn luôn như vậy.

“Tôi không cần, anh đừng làm ra vẻ chúng ta có quan hệ mật thiết nữa, nếu không vì anh thì làm sao tôi bị bắt cóc? Mọi xui xẻo của tôi đều do anh gây nên, chúng ta vốn không cùng một thế giới, ngay từ đầu đã là như vậy!” – Nước mắt cô chỉ chực trào ra nhưng miệng thì vẫn cay nghiệt mà nói, tất cả mục đích chỉ nhằm chọc tức lòng tự tôn của anh khiến anh căm ghét mà bỏ mặc cô – “Hoàng Tấn Khang, anh làm đại ca bao năm mà không có đầu óc sao? Anh hại chết tôi rồi, lẽ ra anh nên tỏ ra không thân quen với tôi, dù sao tôi cũng không nhìn thấy những người này là ai, họ sẽ còn khả năng thả tôi đi. Bây giờ thì hay rồi, anh biến tôi thành có liên hệ với anh, đừng nói là yên bình sống cả đời, mà cơ hội sống sót rời khỏi đây tôi cũng không có...”

Lần trước chia tay cũng là do cô nói những lời nặng nề như thế này khiến anh không nói gì mà liền quay lưng đi. Bây giờ anh bỏ mặc cô thêm một lần là tốt rồi.

“Em đừng ồn ào nữa, không cần biết ai có thể qua mặt tôi, nhưng một đứa nhóc như em thì không thể đâu, ở đó đợi tôi đi.” – Dường như cũng có chút phiền muộn vì sự cố chấp của cô nhưng anh vẫn trước sau như một, chỉ dùng giọng điệu nghiêm nghị đáp lại rồi lớn tiếng nói với lũ bắt cóc. – “Bọn mày nói địa chỉ đi, tao đến.”

Ảo ảnh trong mơ của Như Quỳnh lại không ngừng vụt qua trước mắt, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh anh ẩn cô nép ki vào trong một cái thùng hàng, khẩn cấp nhắc nhở cô:

- Trước khi bên ngoài yên lặng không còn tiếng súng, em nhất định không được đi ra ngoài. – Anh vừa căn dặn, vừa nhanh chóng thay băng đạn.

- Không được... anh định một mình đối đầu với chúng ư? Chúng có đến hơn chục người... - Sắc mặt cô trắng bệch, núm áo anh ngăn cản.

- Dù sao mục tiêu thực sự của chúng chỉ là tôi. – Anh rút điện thoại ra đưa cho cô, trên màn hình đã nhập sẵn một dãy số - Đây là người hiện giờ tôi còn tin tưởng được, lát nữa em hãy gọi đến số này, nhất định em sẽ được an toàn.

Nhìn anh chuẩn bị bước đi, Như Quỳnh run rẩy ôm lấy cánh tay anh:

- Không phải anh nói người của anh sẽ lập tức đến trợ thủ sao? Tại sao không đợi một lát nữa?

Tấn Khang lúc đó chỉ khẽ nhú mồm, ánh mắt anh trầm tư trong giây lát ngắn ngủi rồi lại không phục về bình tĩnh tuyệt đối như thường. Anh cầm tay cô gỡ ra, bình thản nói:

- Dù sao trước đây tôi cũng chỉ là một tên sát thủ cô độc, tình huống phát sinh này cũng không hiếm gặp. – Bỗng dưng anh mỉm cười, tựa như muốn an ủi cô – Nhưng bây giờ có em ở đây, tôi sẽ nhất định sẽ trân trọng mạng sống của mình.

Tấn Khang đã nói như vậy, nhưng kết cục cô vẫn ôm trong tay thân thể đầy máu của anh. Anh miễn nguyện vì đã bảo vệ được cô, anh lúc ấy định buông xuôi mà rời bỏ nhân gian, những lời anh gặng nói đều là những câu trần trối trong lòng...

Một đời mưa tanh gió máu của anh đã muốn được kết thúc một cách thanh thản trong vòng tay cô. Anh nghĩ rằng chẳng phải cô liên lụy đến anh, mà chính anh liên lụy đến cô.

Nhưng trước lúc mất đi toàn bộ ý thức, anh lại nghe Như Quỳnh hét lớn rằng cô sẽ đuổi theo anh xuống tận suối vàng, khi ấy anh lại có một nguyện ước xa xỉ: chẳng cần cô đuổi theo anh, chỉ cần cô đứng đó đợi anh, anh sẽ quay lại, chạy về phía cô...]

...

...

Như Quỳnh giật mình tỉnh dậy giữa nửa đêm, trên gương mặt cô không chỉ đầm mồ hôi mà còn có cả nước mắt. Dẫu biết đó chỉ là ám ảnh trong quá khứ nhưng cô cũng không thể kiềm chế cảm xúc lẫn lộn. Cô rời khỏi nhà giữa nửa đêm, chạy đến bệnh viện.

Chạm vào thân thể còn ấm áp của anh, cô mới thực sự tin anh còn sống. Anh vẫn nằm đây, vẫn còn hơi thở, vẫn còn nhịp tim, anh chưa rời bỏ cô... Cô gục đầu trên ngực anh, có như vậy cô mới có thể buông lỏng tinh thần mà nghỉ ngơi một lát.

- Tấn Khang... – Cô nhỏ giọng thủ thỉ bên anh – Em biết, anh đã sống những năm tháng quá mệt mỏi rồi. Lúc này anh mới có thể ngủ một giấc sâu và yên bình... Em sẽ đợi anh, sẽ đợi anh... Đợi đến lúc anh tỉnh dậy, chúng ta sẽ lại yêu nhau mà không còn vướng bận, không có khổ đau...

...

...

Như Quỳnh cũng còn nhớ như in, những ngày mới bắt đầu mối quan hệ giữa họ. Cũng là anh tiến về phía cô ...

[Một tháng sau khi cô nhận số tiền hai trăm triệu của Hoàng Tấn Khang, cô vẫn đến quán bar đó làm việc.

Anh thỉnh thoảng có ghé qua quán bar, dường như ngày càng thường xuyên hơn. Anh vẫn lặng lẽ ngồi ở một góc khuất nghe cô chơi đàn. Đôi lúc anh đi lướt qua cô, mỗi lần ánh mắt của họ vô tình chạm nhau, Như Quỳnh đều khá lúng túng. Cô luôn có một cảm giác hồi hộp bất an. Dẫu sao cô cũng cầm tiền của anh nhưng chưa trao đêm đầu cho anh, vậy nên giả sử nếu anh muốn đòi quyền lợi thì cô không thể từ chối.

Một ngày nọ, chừng khoảng ba tháng sau lần đầu gặp nhau, Như Quỳnh bỗng nhận ra anh đã nhìn cô rất lâu. Ánh mắt của anh không còn giống làn nước hững hờ trôi mà đã trở thành một xoáy lù sâu thăm thẳm, tưởng chừng muốn hút cả cô vào. Anh không chuyển dời ánh nhìn khỏi cô, điều đó khiến đôi tay cô run rẩy không thể kéo một bản nhạc hoàn hảo.

Lúc đó trong quán bar không còn một người khách, lạ thật, họ đã dời đi từ lúc nào cô cũng không biết.

Trong ánh đèn mờ ảo, chỉ còn bóng người đàn ông mạnh mẽ, thâm trầm mà quyến rũ. Anh tựa như loài báo đen cao ngạo bí ẩn đang từ từ thu hình bóng của một con hươu non là cô vào trong mắt.

Anh đứng dậy đi về phía cô, rất thẳng thắn và quả quyết nói:

- Tôi muốn em.

Như Quỳnh ngáy người rất lâu, không hẳn là sợ hãi, cảm giác bồn chồn trong lòng cô thực khó diễn tả.

- Chuyện đó... - Cô gần như lí nhí nói, nếu không phải anh đang đứng ngay trước mặt cô, dăm chiêu quan sát cô thì hẳn là chỉ có mình cô nghe được - Cũng phải thôi... lần trước là tôi chưa hoàn thành...

- Không phải chỉ một đêm, tôi muốn em ở bên tôi lâu dài.

- Lâu dài? - Cô ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt mở to, dè dặt sợ hãi nói - Ông muốn tôi trở thành tình nhân?

- Không, là bạn gái. - Anh liền bổ sung thêm - Tôi hơn em khá nhiều tuổi, nhưng đó không phải vấn đề quan trọng.

Người cầm đầu một thế lực lớn trong giới xã hội đen này nói muốn cô trở thành bạn gái? Như Quỳnh thực sự không thể tin vì cô vốn không thể so với những người phụ nữ mặn mà sắc sảo khác. Thanh Nguyệt cũng từng nói rằng điều hấp dẫn nhất ở cô chính là nét trẻ trung tinh khôi, thứ mà những người như chị ấy đã bị thời gian và cõi đời xô bỏ kia vĩnh viễn lấy mất. Có lẽ điều làm người đàn ông trước mặt này hứng thú cũng chỉ là tuổi trẻ và sự non nớt hiện tại của cô, một khi anh ta đã chiếm được thì cô cũng mãi mãi mất đi.

Hoàng Tấn Khang tinh tế nhận ra ý tứ cự tuyệt trong mắt Như Quỳnh dù cô vẫn đang im lặng không dám lên tiếng. Anh mỉm cười:

- Vì tôi là người xấu sao?

- Không có... - Cô lắp bắp trả lời - Ông rất trượng nghĩa, không giống như những người xấu.

- Vậy thì điều làm em ngại là chính nghề nghiệp của tôi? - Giọng anh tuy không phải là uy hiếp tra hỏi nhưng lại có sắc thái rất nghiêm túc.

Như Quỳnh trong lòng run rẩy, cũng không dám nghĩ ngợi lâu, đến lúc trả lời cũng cảm thấy là mình đã quá bừa bãi chủ quan:

- Tôi... tôi nghĩ là con người ai cũng có lý do và mục đích của mình. Ông làm nghề gì thì đó cũng là sự lựa chọn của ông... Hơn nữa, mọi người đều kính nể ông... chắc hẳn điều đó cũng rất đáng tự hào...

Không ngờ lúc cô trả lời xong, anh trầm mặc hồi lâu. Cho rằng mình đã trả lời thất thố, Như Quỳnh không dám ngẩng đầu lên nhìn anh nữa. Sau cùng anh lại bình thản lên tiếng:

- Như vậy thì tốt rồi... - Anh vươn tay nâng cằm cô lên, bắt gặp được ánh mắt bối rối của cô - Tôi sẽ không làm em sợ, tuy tôi bắt đầu theo đuổi em nhưng vẫn sẽ cho em quyền lựa chọn.

- Tại sao... tại sao lại là tôi? - Cô vẫn không hề bớt hoang mang - Tôi cũng chỉ là người bình thường, tôi... tôi nghĩ là mình không phù hợp... tôi chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản thôi...

Giương mặt anh mang theo một chút ưu phiền, tuy nhiên anh vẫn nhẹ nhàng mỉm cười:

- Nếu một ngày em rung động vì tôi, nhất định tôi sẽ cho em biết lý do...]

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau - chương 17

17. Chương 17

Buổi sáng hôm ấy, Tú Anh bị Quang Triệu gọi dậy rất sớm, hôm nay hẳn có vẻ cao hứng đến kì lạ. Cô còn chưa ăn sáng xong, hẳn đã thức giục cô đi thay đồ và trang điểm. Tú Anh thoát đầu rất bất ngờ, nghĩ là

hắn định đem cô ra ngoài nên cũng vô cùng vui mừng.

Cô chải chuốt ăn mặc đẹp đẽ, Quang Triệu hôm nay còn đứng bên cạnh giúp cô lựa váy áo. Tú Anh định mặc một bộ đầm trẻ trung nhẹ nhàng nhưng hắn lại yêu cầu cô mặc chiếc váy cầu kì sang trọng thuộc bộ sưu tập thời trang thời thượng mới nhất mà hắn vừa mua cho cô tuần trước. Tú Anh liền vừa hồi hộp vừa hân hoan, chẳng nhẽ lần này hắn đi gặp đối tác làm ăn cũng muốn đem cô đi cùng? So với tình cảnh mấy ngày trước bị hắn lạnh nhạt thì hiện tại có thể coi là sự bù đắp thỏa đáng cho cô.

Tú Anh còn càng hạnh phúc hơn khi thấy hắn tự tay đeo khuyên tai cho cô, thì thầm vào tai cô nói: “Em rất đẹp, làm tôi rất vui.”

Hai mắt cô long lanh rạng ngời, cử chỉ ngọt ngào khoác lấy cánh tay hắn:

- Anh, hôm nay mình đi đâu vậy?

- Chúng ta chuyển nhà. – Quang Triệu bình thản nhếch môi cười.

- Chuyển nhà sao? – Tú Anh lại càng kinh ngạc hơn – Tại sao lại chuyển nhà?

- Chúng ta dọn đến chỗ đẹp đẽ hơn, cũng rộng rãi hơn, em không thích sao? – Nụ cười trên môi hắn bỗng đầy tà mị.

Hắn kéo cô vào xe, Tú Anh lúc đó vẫn chưa hết hiếu kì, cô nghe đồn hắn có rất nhiều nhà đất nhưng chẳng phải hắn vẫn luôn yêu thích biệt thự này nhất sao? Đùng một cái liền chuyển đi như vậy làm cô không kịp chuẩn bị gì cả.

- Sao vậy? Không muốn cùng đi? – Quang Triệu thấy cô còn chần chừ liền tỏ ra cau mày một chút.

- Không phải, nhưng em còn chưa thu dọn đồ đạc... – Tú Anh vừa thanh minh vừa vội thắt dây an toàn.

- Để đó, cần gì thì bảo người làm về lấy, không thì anh mua đồ mới cho em là được. – Hắn vui vẻ hào phóng nói.

...

...

Quang Triệu chở Tú Anh đến trước cổng một tòa biệt thự đồ sộ khác. So với căn nhà họ từng ở thì biệt thự mới này phải rộng hơn đến ba lần. Hắn thân mật ôm eo cô bước vào trong, để cô tận mắt chiêm ngưỡng một không gian nội thất vô cùng xa xỉ tưởng chừng chỉ dành cho bậc vua chúa quý tộc.

- Thích không? – Quang Triệu liền hỏi cô khi cả hai đứng cạnh đài phun nước trong đại sảnh.

- Rất thích! Nơi này thực đúng là thiên đường, thật là quá rộng.

- Từ hôm nay em sẽ ở đây. – Kéo cô vào phòng khách, hắn đã có dự tính của mình.

Tú Anh hơi bất ngờ khi thấy có hai người đứng ở đó đợi sẵn. Một người thì cô không lấy làm lạ gì, đó cũng chính là quản gia ở căn biệt thự cũ. Còn người bên cạnh là một phụ nữ lần đầu thấy mặt, chị ta đang mặc bộ đồng phục người giúp việc.

Ấn tượng đầu tiên trong đầu của Tú Anh về chị ta là “Xấu quá, kì dị quá”. Thời đại nào rồi mà còn kiểu xăm mắt xăm môi như vậy? Chị ta mới từ nhà quê lên sao? Nhìn không biết nên đoán là bao nhiêu tuổi nữa.

- Ông chủ, cô Tú Anh, hoan nghênh hai người về nhà. – Quản gia mẫu mực cúi đầu trước.

Trong khi đó người giúp việc kia lại đứng trơ trơ ra đó, Tú Anh liền cảm thấy chị ta thật là trì độn, chí ít cũng phải biết học theo ông quản gia chứ. Không biết ai giới thiệu chị ta vào đây làm, nhưng như vậy chắc chắn sẽ khiến Quang Triệu phật ý cho xem.

Trái lại, Quang Triệu vẫn còn rất cao hứng, vừa ôm Tú Anh vừa cười nói:

- Đây là người làm trong nhà, từ nay em cần gì thì cứ sai bảo. – Ánh mắt hắn quét qua người phụ nữ kia rất nhanh, nụ cười mang theo rất nhiều trào phúng.

Sau đó hắn liền dẫn Tú Anh lên lầu, cô vì hiếu kì bèn hỏi hắn:

- Anh, những người làm khác đâu, chẳng nhẽ chỉ có hai bọn họ? Một quản gia và một người giúp việc? Anh không kêu người làm cũ sang đây à?

- Ủ, chỉ có hai bọn họ thôi. – Quang Triệu mặt ngoài thản nhiên như không.

- Sao lại như vậy? Biệt thự này rộng gấp ba lần cái cũ, một người làm sao đủ phục vụ?

- Em đừng đánh giá thấp người đàn bà kia, việc gì cô ta cũng làm được hết thôi. – Ánh mắt hắn thoáng hiện ra một chút thâm hiểm – Sau này cần gì cứ sai cô ta là được, anh dù sao cũng đã trả lương rất cao cho cô ta, cho nên cô ta sẽ tận lực làm việc.

Hắn nói rồi lập tức kéo Tú Anh vào căn phòng ngủ xa hoa, đẩy cô xuống giường rồi hôn cuồng nhiệt tới tấp. Tú Anh bị cơn sóng tình của hắn lấn át, cũng chẳng còn suy nghĩ được gì nhiều.

...

...

Bên dưới lầu, lão quản gia giải thích cho Như Quỳnh một lượt những công việc cần phải làm. Lão dĩ nhiên cũng thấy khó hiểu với việc Quang Triệu nhất định không thuê thêm người làm mà chỉ để có duy nhất một người giúp việc. Nhưng vì không có gan lớn nên lão không dám mở lời thắc mắc trước mặt hắn. Dầu sao cũng chỉ là kẻ tôi tớ, ông chủ bảo gì thì lão làm vậy.

Như Quỳnh cẩn thận nghe quản gia dặn dò, cô tỏ ra hết sức tập trung, thậm chí còn cầm giấy bút ghi chép lại.

Lúc này thấy Quang Triệu thể hiện một màn kịch quyền quý thượng lưu trước mặt, cô lựa chọn im lặng để mặc hắn diễn. Cô cũng hiểu từ nay về sau, hắn nhất định còn thể hiện nhiều hơn, mà mục đích lớn nhất của hắn chính là hành hạ, chà đạp tự tôn của cô, nhắc nhở cho cô thấy ngày hôm nay hắn đã trở nên huy hoàng như thế nào.

Cô sẽ để hắn thỏa thích tìm được niềm vui từ cái thú ấy, căn bản cô thực sự không muốn đấu với hắn, không chỉ vì hiện tại cô không chống chọi lại hắn mà căn bản cô cũng không muốn để tâm.

Cô lựa chọn cách nhẫn nhục, nhưng không phải là khom cúi hèn hạ mà là lạnh lùng hờ hững với tất cả những gì hắn muốn cô chứng kiến. Cô buộc phải bảo vệ Anthony, bảo vệ mẹ mình và đặc biệt là sự tồn tại của Hoàng Tấn Khang.

Chính vì thế, khi ngày hôm qua hắn muốn cô trở thành người hầu kẻ hạ trong biệt thự để đổi lấy cánh tay của bác trai và anh họ, cô không nghĩ quá lâu, nhanh chóng chấp nhận. Nếu Như Quỳnh không đồng ý, đừng nói đến hai kẻ vô lại kia mà sự an toàn của những người quan trọng khác đối với cô cũng không được đảm bảo. Quang Triệu sẽ không dừng lại một khi hắn thỏa mãn với trò chơi trả thù này.

...

...

Công việc của Như Quỳnh cụ thể là: Buổi sáng lau dọn sạch sẽ toàn bộ ba tầng bên trong biệt thự, bắt buộc hoàn thành trước tám giờ sáng. Cứ ba ngày phải quét sân vườn, làm sạch bể bơi, gara ô tô... Buổi trưa mười một giờ và buổi tối mười tám giờ phải dọn xong bữa ăn theo thực đơn, trừ những hôm ông chủ và cô Tú Anh kia đi vắng. Hoa trong vườn cũng phải chú ý chăm sóc, tưới nước cắt tỉa hợp lý, bể cá cũng phải cho ăn theo giờ, hàng tuần thay nước... Ngoài ra thấy gì bụi bẩn đều phải dọn hết, ngay cả rèm cửa, thảm lót sàn cũng phải sạch sẽ thơm tho...

Như Quỳnh thầm cười trong lòng, nếu là một căn hộ nhỏ thì không nói nhưng với một tòa nhà rộng như lâu đài này, một người làm sao lo hết khối lượng công việc đó? Dù cô có dậy từ lúc gà gáy lao động cho đến đêm khuya cũng chưa chắc đã xong. Hắn ta quả nhiên rất biết cách làm khó người khác.

Nhưng cô chắc chắn sẽ tìm cách để ứng phó. Trải qua nhiều thăng trầm của cuộc sống, Như Quỳnh cũng không còn là một cô gái ngây thơ. Thêm vào đó, mấy lần đối mặt vừa qua với Quang Triệu đã khiến cô rút

ra nhiều kinh nghiệm từ trong thất bại. Cô sẽ làm việc, nhưng sẽ không gồng mình lên để làm hết bằng được số việc đó.

Bởi dù cô có làm hết, Quang Triệu chắc chắn sẽ thêm yêu sách để hành hạ cô, mục đích của hắn chẳng phải là thấy được cô khốn khó xoay sở trong lòng bàn tay hắn sao? Vì vậy, cô chẳng dại khờ mà cố gắng vượt qua mức độ đầu tiên này, mức độ sau chắc chắn còn khó thở hơn. Trước mắt cứ để hắn thấy cô còn đang vất vả trong đồng việc này là được rồi.

Như Quỳnh đem đồ đạc của mình vào phòng dành cho người làm ở phía sau bếp. Sắp xếp qua loa mọi thứ xong thì cô bắt đầu làm việc, không gắng làm nhanh mà chậm rãi tỉ mỉ, làm việc gì chu đáo việc đó. Trong lúc làm việc, để tránh chán nản, cô liên tục suy nghĩ về đối sách lâu dài. Làm thế nào mới khiến hắn nhanh chóng thỏa mãn, chán cuộc chơi trả thù này?

Hướng khác mà Như Quỳnh nghĩ tới chính là cô gái trẻ đẹp đi cùng Quang Triệu. Đó hẳn là tình nhân của hắn, trông họ có vẻ rất mặn nồng. Cũng có thể dựa vào cô ta để tính cách đối phó. Một là khiến cô ta không vừa mắt mà kiên quyết đuổi mình đi. Hai là lấy lòng cô ta thật tốt để cô ta thông cảm giảm bớt việc làm ỉn.

Cách nào cũng đều có phần mạo hiểm vì cô không thể phán đoán một cách chính xác về phản ứng và hành động của Quang Triệu, nếu vô tình chọc tức hắn sẽ chỉ chuốc lấy bất lợi. Tạm thời có lẽ cô nên vừa tập thích ứng vừa quan sát thêm.

DDocj tieeps Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 18

18. Chương 18

Trải qua một cơn hoan ái mệt mỏi, Tú Anh uể oải mở mắt. Quang Triệu lúc này đang đứng bên ban công hút thuốc lá, bóng lưng hắn toát lên một vẻ nam tính cường tráng khiến phụ nữ phải mê mẩn.

- Anh... – Cô nàng nũng nịu gọi hắn.

Quang Triệu không đáp lại, dường như hắn đang chú tâm đến một điều gì khác, phải đợi Tú Anh gọi đến câu thứ ba, hắn mới quay đầu lại nhìn cô một chút. Hoàn toàn không giống với ban nãy tình cảm cuồng nhiệt dâng trào, giọng hắn lúc này vô cùng lãnh đạm:

- Gần trưa rồi, đi tắm đi rồi xuống dùng bữa.

Hắn nói rồi lại quay ra phía ngoài, đưa điều thuốc lên miệng hút. Tú Anh chợt thấy hụt hẫng lẫn ảm ức nhưng lại không dám quấy rầy hắn, bậm bạch bước vào phòng tắm. Người đàn ông này tính khí thật thất thường, rốt cuộc cô vẫn không thể nắm bắt tâm tư hắn.

Quang Triệu vốn là đang từ trên lầu nhìn xuống khu vườn rộng rãi bao quanh biệt thự, ở đó có bóng dáng một người phụ nữ đang cúi húi cắt tỉa cây cảnh.

Như Quỳnh sau khi dọn bữa trưa cẩn thận lên bàn ăn thì liền ra vườn xem xét. Từ nhỏ cô đã yêu thích cây cỏ, trước đây dù nhà cửa chật chội nhưng vẫn luôn có vài chậu hoa đá hay xương rồng nhỏ đặt bên cửa sổ. Mỗi lần nhìn vào chúng, cô tự nhiên sẽ cảm thấy yên bình dễ chịu.

Mãi mê làm lụng, cô cũng không biết rằng Quang Triệu đang thâm trầm quan sát mình nãy giờ.

Thực sự có một việc mà hắn không thể tự kiểm soát được, đó chính là việc hắn mãi không thể quên đi bất kì một kí ức nào về Như Quỳnh. Nhìn cô tỉ mỉ chăm nom cây cảnh, trong mắt hắn lại vô tình hiện ra hình ảnh rất nhiều năm về trước, khi hắn đạp xe chở cô đi rất xa mua hạt giống hoa.

[“Như Quỳnh, hạt giống hoa này không dễ trồng đâu.”

“Không, em nhất định sẽ trồng nó. Em muốn nhìn thấy hoa hướng dương nở.”

“Vậy anh sẽ trồng cho em, Như Quỳnh, nhà anh có sân thượng rộng rãi, chúng ta ngày ngày có thể cùng chăm sóc...”

“Thật không? Anh đâu có thích trồng cây, anh sẽ quên tưới nước à xem!”

“Yên tâm, chỉ cần em thích, nhất định anh sẽ trồng ra hoa.”]

...

...

Quang Triệu bực bội dập tắt điều thuốc còn dang dở. Xoay người vào phòng, nhấn điện thoại gọi cho quản gia:

“Lát nữa bảo cô ta lên phòng dọn dẹp.”

Mặc vào áo sơ mi, hần định bụng đi xuống lầu, nào ngờ Như Quỳnh đến nhanh hơn hần nghĩ. Lúc cô gõ cửa phòng, tâm trạng hần còn chưa hoàn toàn bình ổn lại.

- Vào đi. – Giọng hần bề ngoài lạnh lẽo không thái độ.

Như Quỳnh bình thần tiến vào, ban nãy quản gia kêu cô lên dọn phòng ngủ của hần, thu hết chỗ ga nệm nhàu nát này đi giặt sạch. Chiến tích còn sót lại trên giường đủ để thấy cặp nam nữ kia vừa trải qua vận động kịch liệt đến đâu.

Quang Triệu đảo mắt nhìn qua cô rất nhanh, vẻ ngoài lúc nào cũng thờ ơ của cô làm hần căm ghét. Hần quay đầu sang phía khác nhưng vẫn thầm quan sát cô qua một chiếc gương trong phòng.

Đêm hôm qua Như Quỳnh nằm mơ thấy ác mộng, vừa mất ngủ vừa khóc nhiều nên dù đã thoa kem nhưng quanh mắt cô vẫn vừa thâm vừa sưng. Chi tiết này Quang Triệu cũng để ý được, trong lòng hần phân vân nhưng rất nhanh lại tự gạt đi, nhắc nhở bản thân tiếp tục tận hưởng thú vui trả thù. Một ngày vết sẹo còn khảm sâu trên da thịt thì hần vĩnh viễn không quên những sự bội bạc, độc ác, thủ đoạn và tuyệt tình của người phụ nữ kia.

Hần toan đứng dậy bước ra khỏi phòng trước, không quên một câu đe dọa:

- Làm việc cho đầy đủ, nếu không mẹ cô ở bệnh viện e rằng cũng không được chăm sóc tốt đâu.

Như Quỳnh lặng im tiếp tục dọn dẹp, việc cô không tỏ ra sợ hãi càng khiến Quang Triệu bực bội. Hần lập tức xoay người bước đến trước mặt Như Quỳnh, túm mạnh lấy vai cô:

- Cô chưa có học quý củ của người làm sao? Ở nhà này, khi chủ nhân gọi, cô có thể im lặng sao?

Chợt thấy Như Quỳnh hơi ngẩng lên nhìn hần, đơn giản nói:

- Tôi biết rồi, ông chủ.

Quang Triệu nghe vậy nhưng cũng không hề vui vẻ hơn, bàn tay trên vai Như Quỳnh càng siết chặt khiến cô vì đau mà hơi nhúm mày, tuy nhiên lại cố cắn răng không kêu ra. Hần ta sau đó cũng đành buông cô ra mà đi thẳng xuống lầu, ngồi vào bàn ăn trước.

Tuy thực đơn vẫn được soạn trước như cũ nhưng lần này lại là đích thân cô nấu. Hần gắp thử một miếng nem, chính là hương vị này, cả chục năm qua hần chưa một lần thưởng thức lại.

Hồi cô còn niên thiếu, thỉnh thoảng cha và mẹ kể hần mời gia đình cô sang nhà dùng cơm. Khi ấy cô đều nhiệt tình xuống bếp phụ giúp nấu nướng. Hần chưa từng quên, lúc cô học lớp tám đã gói nem rất ngon, cha hần lúc nào cũng trêu rằng “Sau này nhất định phải hỏi Như Quỳnh làm con dâu bác thôi”. Bác gái cô cũng rất vui mà đáp lại “Nhất định rồi, cái Quỳnh cũng chỉ mong lấy được người chồng tốt như thằng Triệu ấy chứ”. Ngày ấy, cô và hần đều vì bị trêu mà xấu hổ, mặt mũi đỏ bừng như quả cà chua chín.

Hần đối với cô, có thể nói giống như một người cẩn thận nâng niu vun trồng một mầm cây suốt gần hai mươi năm, đến khi cây ra quả chín thơm ngọt thì không thể thu hoạch mà quả lại rơi vào giỏ của kẻ khác.

...

...

Tú Anh tắm xong, tinh thần thấy khoan khoái hơn, cô chỉ mặc một chiếc áo choàng bước ra. Thấy người làm đang dọn dẹp, cô liền tiện thể sai bảo một câu:

- Lúc chiều đi chợ thì chị ghé qua nhà cũ lấy cho tôi mấy bộ quần áo sang nhé. Bảo quần gia cho chị địa chỉ, tôi cũng sẽ kêu quần gia bên đó sắp sẵn quần áo ra.

- Vâng, tôi biết rồi. – Như Quỳnh vừa nói vừa đưa mắt nhìn đối phương một chút, ban nãy chưa có cơ hội quan sát được nhiều.

Tú Anh vừa tắm xong, lúc này không mang dáng vẻ cầu kì kiêu cách mà lại mang một vẻ tươi tắn thanh khiết. Như Quỳnh chợt có cảm giác hơi quen mắt nhưng nghĩ mãi không ra. Mãi đến lúc vào nhà vệ sinh rửa tay, cô mới vô tình nhìn vào trong gương mà liên tưởng ra, dường như mình cũng một thời giống như cô gái ấy. Đây có lẽ là điều mà Thanh Nguyệt đã từng nói đến, tuổi thanh xuân không dài lâu, nhất định sẽ có ngày mất đi. Người có điều kiện tốt có thể bảo trì nhan sắc khiến cho tốc độ lão hóa chậm hơn nhưng trái tim một khi đã chai lì thì vĩnh viễn không thể vẫn hồi.

Như Quỳnh bỗng thở dài, đưa tay chạm lên mặt. Cô năm nay hai mươi sáu tuổi, có phải đã sắp già rồi không? Nhớ đâu rằng một ngày Tấn Khang tỉnh lại nhưng cô đã là một bà già lắm lắm? Không đâu, dù tuổi thanh xuân mất đi, dù không tiện biểu lộ tình yêu nồng nhiệt như những người trẻ tuổi thì anh và cô vẫn có thể sánh bước đi nốt quãng đời, giống như những cụ ông cụ bà đầu bạc ngày ngày vẫn dắt nhau đi dạo trong công viên.

...

...

Lúc Tú Anh xuống phòng ăn, Quang Triệu rời khỏi nhà từ bao giờ, điều này càng khiến cô không vui. Bỏ lên lầu, Tú Anh sai người làm mang thức ăn lên tận phòng để cô nàg vừa ăn vừa xem phim giải khuây.

Mở tivi, thấy trên truyền hình đang chiếu một bộ phim Hàn Quốc mang tên “Beethoven virus”, vai nữ chính là một nữ nghệ sĩ violon do diễn viên nổi tiếng Lee Ji Ah đóng. Tú Anh vốn rất thích nữ diễn viên này từ sau khi xem bộ phim “Thái Vương tử thần kí” nên không chuyển kênh mà tiếp tục xem. Đang theo dõi phim, cô chợt sực nhớ ra một chuyện...

Đó là một lần nọ, cô và Quang Triệu cùng đi xem phim, là một bộ phim truyện ướt át nên hẳn có vẻ không hứng thú. Tuy nhiên đến cảnh xuất hiện một thiếu nữ chơi violon, hẳn lại đặc biệt chăm chú nhìn vào màn hình không rời, ánh mắt sâu hút chứa đựng nhiều nỗi niềm khó hiểu. Sau khi xem phim trở về, Tú Anh vừa tò mò hỏi thì hẳn không nói gì mà liền bỏ đi.

Lại nghĩ đến, có một dịp gần đây hẳn bỏ quên điện thoại ở nhà, Tú Anh liền lĩnh mở điện thoại của hẳn ra xem. Tất cả danh bạ, tin nhắn, bộ sưu tập... đều có mật mã nên cô không thể xem. Chỉ có thể mở máy phát nhạc ra xem gần đây nhất hẳn nghe bài hát gì. Bất ngờ là hẳn không đặt khóa thư mục âm nhạc, mà cả thư mục này cũng chỉ có một file nhạc. Mở ra nghe, thoát đầu còn tưởng là nhạc giao hưởng không lời nhưng hóa ra chỉ là một bản độc tấu violon, hơn nữa chất lượng âm thanh không tốt lắm, giống như là bản ghi âm thô vậy.

Tổng kết lại, Tú Anh suy luận ra Quang Triệu có quan tâm rất đặc biệt với violon, liệu cô có nên tiếp tục tìm hiểu?

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 19

19. Chương 19

Buổi chiều, Như Quỳnh tranh thủ thời gian ra ngoài đi chợ để ghé vào bệnh viện thăm mẹ và Tấn Khang một lát. Anthony thì sang nước ngoài tham dự một hội thảo nên cô không có dịp gặp anh. Không tiện

lưu lại lâu, cô chỉ có thể nhanh nhanh chóng chóng xem Tấn Khang một lát, lau rửa chân tay cho anh, trò chuyện một vài câu. Chỉ cần anh còn tồn tại, cô nhất định sẽ không gục ngã.

Trước khi rời đi, cô lưu luyến cầm lấy bàn tay anh áp lên gương mặt mình rồi lại mân mê vuốt ve từng ngón tay gầy gò của anh.

Nhưng chính Như Quỳnh không hay, tại lúc cô xoay lưng bước ra, nơi đầu ngón tay trở của Hoàng Tấn Khang bỗng khẽ cử động một chút.

Đó hẳn là lần đầu tiên sau năm năm dài đằng đẳng...

...

...

Như Quỳnh theo yêu cầu của Tú Anh đến biệt thự cũ lấy cho cô ta va li quần áo. Lúc đứng trước căn biệt thự màu trắng với cửa sổ màu hạt dẻ, cô không khỏi có phần bất ngờ.

Đúng là rất giống với căn nhà của cô, thậm chí còn lớn hơn một chút. Sức nhớ đến hôm đó Quang Triệu nói “Anh cũng có một căn nhà tương tự rồi”, thì ra không phải là lời nói bông đùa.

Đáy lòng cô chợt hơi phân vân, tại sao Quang Triệu lại thực sự muốn xây một căn nhà như vậy chứ? Không phải hẳn từ lâu đã khinh thường cô sao? Hẳn lẽ ra phải xem rõ mọi thứ liên quan đến cô mới đúng...

Như Quỳnh tự nhủ bản thân không nên suy nghĩ nhiều, càng không nên quá tự đề ỉnh. Đúng là ngày xưa hẳn thực sự thích cô nhưng bây giờ nhất định không phải. Mọi việc hẳn làm, có thể chỉ là để trả thù quá khứ. Như hẳn nói, bây giờ hẳn có sức mạnh để thực hiện mọi việc mà năm xưa hẳn không thực hiện được, chính là ý này.

Như Quỳnh đưa tay lên nhấn chuông cửa, tầm hai phút sau thì có một người làm bước ra mở cổng. Chị ta nhìn thoáng qua cô rồi nói:

- Cô là người làm bên nhà mới à? Cô chủ đã dặn tôi sắp xếp quần áo vào vali rồi, để trên phòng ngủ lầu hai, cô lên đó lấy nhé, tôi còn đang đỡ tay chút việc.

Bước lên lầu hai, Như Quỳnh càng thêm ngỡ ngàng khi thấy bố cục căn nhà này cũng hệt như căn nhà của Tấn Khang xây ỉnh. Tất cả đều phỏng theo sở thích của cô, mà thời niên thiếu cô đã từng cùng Quang Triệu chơi trò xếp mô hình, chẳng nhẽ đến một chi tiết nhỏ như vậy hẳn cũng nhớ được? Nếu giải thích rằng chỉ là ngẫu nhiên trùng hợp thì cũng không thỏa đáng.

Lúc kéo va li đi xuống cổng gặp người làm kia, cô liền hỏi qua một câu:

- Căn nhà này xây từ bao giờ thế chị?

- Xây được khoảng ba năm gì đó. Ông chủ có rất nhiều biệt thự nhưng vẫn thích nhất là căn nhà này, chẳng hiểu sao đang yên đang lành lại chuyển đi. – Người làm kia thần nhiên đáp.

Khi bắt taxi trở về, trong lòng Như Quỳnh lại có chút ưu phiền khó giải thích. Mới chỉ ba năm, tức là vẫn sau thời điểm hẳn và cô vì thù oán mà tuyệt giao...

Cô thừa nhận, cô không ngại con người hẳn hiện tại bằng con người hẳn lúc xưa...

Hẳn hiện tại dù tàn ác thủ đoạn đến thế nào, cô cũng có thể bình tĩnh kiên cường mà đối phó.

Nhưng hẳn của ngày trước, lúc nào đối với cô cũng nhiệt tình vô điều kiện, vì cô mà mê muội đến mất cả lý trí, thậm chí nếu bảo hẳn moi tim ruột ra chắc hẳn cũng sẽ làm. Con người yêu đến cuồng loạn như vậy làm cô rất sợ, đã không thể nhận tình yêu của hẳn nhưng cũng không biết ứng phó ra sao, rồi phải làm cách nào mới khiến hẳn thanh thản bỏ cuộc.

Nói ngắn gọn, so với việc hẳn hận cô thì việc hẳn yêu cô còn đáng sợ hơn.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, cô trở thành một kẻ ti tiện bẩn thỉu trong mắt Quang Triệu, hẳn họa chẳng cũng chỉ muốn trả thù, đối với cô không thể nảy sinh hứng thú.

...

...

Buổi tối Quang Triệu có công việc bên ngoài nên không về ăn cơm. Như Quỳnh đứng phục vụ Tú Anh dùng bữa xong thì cũng ăn một chút lót dạ rồi đi dọn dẹp. Tuy Như Quỳnh đã định không quá gắng sức nhưng ông quản gia cứ kè kè theo dõi rồi đi kiểm tra, bộ dạng như rất sợ Quang Triệu không hài lòng. Cuối cùng mười hai giờ đêm vẫn chưa dọn xong theo mức sạch như lau như li mà quản gia yêu cầu, ông ta đành buông tha cho cô và dặn dò sáng mai dậy sớm lau dọn tiếp.

Thật ra, ông quản gia cũng không phải là không biết thông cảm cho người khác. Ông ta trước khi bỏ về phòng cũng khuyên nhủ cô nên cố làm tốt trong mấy ngày đầu khiến chủ nhân thật vừa lòng, sau đó gợi ý muốn thêm một vài người làm nữa để mỗi người chuyên môn hóa một việc cũng sẽ dễ dàng hơn. Ông ta dĩ nhiên hoàn toàn không biết ẩn tình bên trong.

Vì mệt nhọc nên vừa đặt lưng xuống là Như Quỳnh liền thiếp đi ngay, đồng hồ báo thức đã đặt ngay đầu giường. Mà nếu cô không dậy được thì chắc chắn ông quản gia mẫu mực kia sẽ gõ cửa phòng gọi thôi. Ông ta đã lớn tuổi như vậy mà lại khúm núm trước Quang Triệu, một kẻ chỉ đáng tuổi con cháu mình. Quả nhiên thật khô khan.

...

...

Gần một giờ sáng, Quang Triệu mới trở về. Trên người hắn tuy đầy mùi rượu nhưng thần trí vẫn có thể xem là còn tỉnh táo. Quản gia là người già nên rất thính ngửi, vừa nghe thấy tiếng xe ô tô là bèn chạy ra mở cổng tiếp đón.

- Ông chủ đã về. – Quản gia vừa đi sau lưng hắn, vừa cẩn thận hỏi han – Ông chủ có muốn dùng điểm tâm hay có yêu cầu gì không, tôi bảo người làm đi chuẩn bị...

Hắn ngả người vào salon, ngón tay xoa xoa thái dương, nhú mồm hỏi:

- Cô ta còn thức à?

- Dạ? – Quản gia lúc này không hiểu đúng, chỉ theo thói quen trả lời – Cô Tú Anh lên lầu ngủ từ sớm rồi ạ.

Quản gia làm sao có thể nghĩ rằng ông chủ lại đang ám chỉ một người làm. Hồi sau thấy Quang Triệu không nói gì, bước đi hơi choáng váng tiến về phía khu phòng dành cho người làm.

Khi nhìn Quang Triệu đứng trước cửa phòng Như Quỳnh xoay xoay nắm cửa đã bị khóa trái, quản gia vừa trợn to mắt kinh ngạc, vừa lắp bắp nói:

- Ông chủ... nếu cần gì thì để tôi gọi cô ta ra là được rồi...

- Đưa chìa khóa đây rồi rút đi. – Quang Triệu lườm về phía ông ta, ngắn gọn ra lệnh.

Lão quản gia vừa run rẩy đưa hắn chùm chìa khóa, trong lòng vừa mơ hồ nghĩ rằng có phải ông chủ này say rượu rồi nên hành động hồ đồ khó hiểu hay không? Trong đó chỉ là một người làm có dung mạo tầm thường, luận về tuổi trẻ hay nhan sắc đều không so được với kiểu nữ Tú Anh đang trên lầu kia.

- Rút đi! – Quang Triệu thấy quản gia còn lè mề đứng đó liền cau mày nhắc thêm câu nữa.

Lão quản gia vội vàng trở về phòng mình, đầu óc hiện lên bao nghi vấn cùng manh mối. Thật ra người giúp việc kia là ai, tại sao cô ta mới đến mà lại có vẻ bình thản không kính sợ Quang Triệu cho lắm? Mà tại sao ý tứ của Quang Triệu lại là chỉ để duy nhất một người giúp việc trong căn biệt thự rộng lớn này? Cô ta cũng hoàn toàn không giống như kiểu người giúp việc chuyên nghiệp có kinh nghiệm.

Đọc tiếp Mím cười đợi em ở kiếp sau – chương 20

20. Chương 20

Căn phòng chìm trong bóng tối yên tĩnh, Quang Triệu dựa vào ánh trăng mờ mờ từ ngoài khung cửa mà tìm ra vị trí của Như Quỳnh. Hắn từng bước chậm rãi đi sát đến bên đầu giường, từ trên cao cúi đầu nhìn xuống.

Như Quỳnh tuy là đã thiếp đi nhưng gương mặt khi ngủ cũng không được thoải mái an nhàn. Cô vùi đầu vào gối, người hơi co lại, tựa như một đứa trẻ luôn bất an.

Đầu Quang Triệu đang bị hơi men làm ù mịt, hắn ngồi bệt xuống ngay cạnh giường, nghiêng đầu ngắm gương mặt cô. Trong lòng thoáng xao động, hắn vươn ngón tay, định xoa nhẹ vùng trán giữa hai hàng lông mày đang nhíu lại của cô. Nhưng gần đến lúc chạm đến, cô lại bất ngờ chuyển mình quay vào trong tường.

Quang Triệu cũng chợt tỉnh ra, hắn tự nguyện rửa bản thân mình. Đứng thẳng dậy, hắn nheo mắt nhìn về phía cô một cách đầy căm phẫn. Vết sẹo khảm sâu nơi bờ vai nhói nhức như nhắc nhở hắn, vĩnh viễn không được ngu ngốc một lần nữa.

[Năm đó, hắn như một kẻ tội nghiệp đuổi theo cô, ngay cả quỳ xuống chân cô hắn cũng đã làm.

“Như Quỳnh, hãy tin anh, hãy nghe anh giải thích...”

Cô thẳng tay tát hắn, căm hận nhìn hắn, miệng không ngừng nói những lời khó nghe nhất:

“Tại sao? Tôi đã tin tưởng anh như vậy, tôi luôn coi anh như anh trai, tại sao anh lại làm vậy với tôi?”

Cô vừa mắng chửi hắn vừa gào khóc, hắn cũng khóc mà ôm lấy chân cô.

“Như Quỳnh, là anh thì không được sao? Anh cũng có thể kiếm tiền, anh cũng có thể lo cho em, anh sẽ chăm sóc em cả đời...”

“Thật hạ lưu! Anh cút đi, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa.”

...

...

“Cô chủ sai bọn này đến dạy ày một bài học thích đáng, để mày không vọng tưởng đến quấy rầy nữa...” –
Mấy người đàn ông cao lớn lăm lăm côn kiếm trong tay vây lấy hắn.

Như Quỳnh, cô muốn giết hắn, cô thực sự tuyệt tình muốn hắn chết sao? Cô từ nhỏ đến lớn, ngay cả một con côn trùng cũng không nỡ giết, làm sao có thể nhẫn tâm như vậy?...

...

...

Khi ấy, hắn bị đánh đến mức mồm miệng ộc ra máu tươi nhưng họ vẫn chưa ngừng lại.

“Như Quỳnh, nếu em muốn anh chết để đền tội cũng được thôi, nhưng sao em lại làm như vậy? Anh có thể dập đầu trước mặt em, để em đâm một nhát cho hả dạ, nhưng em nhất định phải dùng cách này nhục mạ anh sao?”

...

...

“Quang Triệu, sao lại thế này?” – Cha hắn sững sờ, vội liệu mình chạy vào.

“Cha, đừng lại đây...”

Cha con hắn không ngừng che chắn cho nhau, kết cục hắn bị chém thập tử nhất sinh, cha hắn bị đánh gãy chân. Cứ tưởng chỉ như vậy, nào ngờ hai tuần sau cha hắn đột quỵ, lúc đưa vào bệnh viện, bác sĩ nói ông bị tụ máu não, đã quá muộn để cứu chữa.

Khi mà hắn cũng còn đang nằm viện, cha hắn đã ra đi. Chính là vì sức người sức của trong nhà tập trung hết để cứu mạng hắn nên cha hắn cũng không có điều kiện làm kiểm tra kĩ lưỡng.

“Triệu, con đừng buồn. Cha cũng lớn tuổi rồi, mấy năm nay đau ốm không đi làm được, sớm đã thành một ông già vô dụng. Cha chỉ hối hận cả đời này không một lần cho các con sống đầy đủ. Cho nên con nhất định phải cố gắng quay lại học hành, kiếm công ăn việc làm đàng hoàng, thay cha lo cho các em. Đừng giao du với mấy người xã hội đen đó nữa, cũng đừng theo đuổi cái Quỳnh làm gì, hai đứa con không có duyên với nhau đâu. Con bé ấy cũng rất khổ, hai đứa có đến với nhau cũng chỉ thêm gánh nặng...”]

Cho nên có thể nói, người phụ nữ trước mặt cũng xem như kẻ thù hại chết cha hần, mà hần cũng chính là đồng lõa. Chính vì sự mê muội của hần mới dẫn đến thảm cảnh cho cha hần.

Hần suốt đời suốt kiếp không tha thứ cho cô ta, cũng không thể tha thứ cho bản thân mình.

Người đời nói ác giả ác báo, tuy cô ta đã bị báo ứng một lần khi gã tình nhân của mình bị người ta ám hại chết nhưng chỉ như vậy thì vẫn chưa đủ, vĩnh viễn không đủ.

Hần nhất định không thể bị thứ tình cảm đã đeo bám qua hàng chục năm làm cho hồ đồ.

Thoáng chốc trong lòng dâng tràn oán hận, lúc này hần căm hận đến mức muốn bóp nát chiếc cổ mảnh khảnh của cô. Vươn tay đặt lên họng cô, hần tự hỏi nếu bây giờ giết chết người đàn bà này, những đau khổ của hần liệu có chấm dứt, hần sẽ giải thoát khỏi tất cả ám ảnh, thù hận cùng phiền muộn sao?

Nếu như cô ta không tồn tại, thù hận này, và cả thứ tình yêu ngu ngốc trong dĩ vãng phải chăng sẽ chẳng còn ý nghĩa? Hần chẳng cần dây dưa trả thù, cứ như vậy mà kết thúc đi, sao hần không nghĩ ra sớm?

Nghĩ vậy, Quang Triệu liền bắt đầu siết chặt lực nơi những ngón tay.

Trên cổ truyền đến cảm giác đau đớn làm Như Quỳnh trong cơn ngủ say lập tức tỉnh dậy. Hai mắt tròn to, cô thấy Quang Triệu đang muốn bóp chết cô. Phản xạ đầu tiên của Như Quỳnh hoàn toàn như những người bình thường, vì bị tấn công bất ngờ, vì thiếu dưỡng khí mà cổ gồng giãy dụa. Nhưng phản ứng của cô lại làm hần càng mạnh tay hơn, trong bóng tối có thể thấy ánh mắt tăng tăng thù hận của hần.

Trong khoảnh khắc còn suy nghĩ được, cô quyết định bỏ mặc, nhắm nghiền hai mắt lại.

Cũng tốt thôi, kết cục này cũng không quá bất ngờ, trái lại đối với cuộc sống mệt mỏi của cô, biết đâu rằng đây cũng là một sự giải thoát? Cô sẽ xuống suối vàng đợi Tấn Khang trước vậy.

...

...

Quang Triệu thấy cô nhắm mắt lại không cử động, liền nghĩ rằng cô có thể đã bị hần giết chết, trong khoảnh khắc bỗng giật mình buông tay.

Vẫn không thấy Như Quỳnh có động tĩnh, hần chợt bàng hoàng. Luống cuống vươn tay bật đèn ngủ đầu giường, liền thấy cô như một con búp bê vải rũ rượi trên gối, gương mặt xám ngoét.

Chính trong giây phút này, không hiểu sao hần lại vô cùng sợ hãi. Không đứng vững nổi trong căn phòng tĩnh mịch yên ắng, hần run lập cập vươn ngón tay lên sờ mũi cô rồi lại cúi đầu nghe xem tim cô có còn đập không.

Cô ta còn sống, chỉ là mới bất tỉnh. Hần không hiểu sao lại sợ hãi hơn lúc nãy, vội vàng làm động tác sơ cứu...

Từ lúc bước vào căn phòng này, hần không thể khống chế bản thân mình mà liên tiếp làm những việc xem như vô cùng mâu thuẫn.

Như Quỳnh bỗng thở hắt ra, kể đến ho sặc sụa, mãi sau mới có thể mở mắt nhìn hần.

- Thì ra, chỉ có kẻ chết đi mới được giải thoát, còn người sống mãi mãi chịu giày vò. – Hần đứng lên, rời xa người cô, lấy lại một chút tỉnh táo mà nói – Tôi nhất định không để cho cô được thoải mái dễ chịu như thế.

Như Quỳnh ngửi thấy mùi rượu nồng, tự cho rằng hần vì đang say mà làm những hành động trái ngược khó hiểu. Giết cô rồi lại cứu cô, quả nhiên là thần trí hần không bình thường.

Quang Triệu không nói lời nào mà bỏ đi, qua phòng bếp lấy một chai nước lạnh, ngửa cổ uống sạch mong tìm được một sự thanh tỉnh hoàn toàn. Hấn dựa lưng vào góc tường, một tay vò tóc, một tay bóp nát cái chai nhựa. Cô ta mới ở đây một ngày mà hấn đã hồ đồ sao? Phiền muộn, ra ngoài uống rượu rồi lại tức giận, tức giận hóa ra hồ đồ... cũng không hiểu nổi bản thân mình rốt cuộc là muốn gì?

Hấn thực sự muốn phủ nhận, khoảnh khắc nghĩ rằng cô ta đã chết, hấn thực sự kinh hoàng. Hấn bỗng không thể tưởng tượng được nếu Như Quỳnh kia thực sự không tồn tại thì những ngày sau mình sẽ sống thế nào? Hấn cảm thấy dường như sẽ không giống như hình dung ban đầu của hấn, không phải là hấn được giải thoát thoải mái... Hấn không biết, không biết... chỉ biết lúc đó rất sợ hãi.

...

...

Trên lầu chợt có tiếng bước chân đi xuống.

Tú Anh xuất hiện trong bộ váy ngủ bằng lụa khá gợi cảm. Cô nàng đứng ở lưng chừng bậc thang nhìn hấn, thấy bộ dạng hấn bất thường, mãi mới dám cất tiếng gọi:

- Anh mới về sao...?

Quang Triệu đưa mắt nhìn cô, Tú Anh chậm rãi tiến đến bên hấn. Đột nhiên hấn vươn tay nắm lấy cằm cô nâng lên, giọng điệu mỉa mai nói:

- Cô đang quan tâm đến tôi sao?

- Tất... tất nhiên rồi. – Tú Anh hơi chợt dạ đáp.

- Hừ, tại sao? Vì tiền à?

- Là vì... đúng là ban đầu vì tiền nên em mới bị người nhà gán nợ cho anh. – Tú Anh không có cơ hội nghĩ nhiều, liều lĩnh nói – Nhưng sau đó em thực sự thích anh, cho nên không còn oán hận số phận gì nữa... Hơn nữa, cuộc đời em sau này chỉ còn có thể phụ thuộc vào anh, em đã là của anh, cũng không còn thể đến với người đàn ông nào nữa...

Quang Triệu chợt cười phá lên, ôm lấy cô đi thẳng lên lầu. Hôm nay câu trả lời của cô làm hấn khá hài lòng, mặc dù hấn chẳng mong đợi gì cho cam. Cho nên hấn không ngại mà lại sủng ái cô suốt một đêm.

Tú Anh vô cùng bất ngờ vì hôm nay hấn không những lưu lại cô ở bên mà còn ôm cô vào lòng ngủ đến sáng.

Sáng hôm sau khi bình minh lên, Tú Anh mở mắt thì vẫn thấy hấn nằm cạnh, cô hạnh phúc ghé sát mặt vào vòm ngực hấn, vừa vuốt ve hấn vừa thủ thủ nói:

- Anh, em thấy nhàn rồi không có việc gì làm nên tìm một số việc để giải trí được không?

- Được, em muốn làm gì thì làm. – Quang Triệu cao hứng nên lập tức đồng ý.

- Em tự đứng muốn học chơi violon...

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 21

21. Chương 21

Hôm đó, Tú Anh xem như được một ngày hạnh phúc toàn vẹn. Lúc cô nói muốn học violon, Quang Triệu thoạt đầu cau mày một hồi, lạnh giọng hỏi cô tự đứng sao muốn học thứ đó. Tú Anh liều lĩnh thành thật trả lời rằng muốn chơi cho hấn nghe, muốn làm hấn thư thái vui vẻ.

Không ngờ hấn lại bật cười lớn, cứ như vậy mà đồng ý.

...

...

Chiều sớm, Quang Triệu vừa từ bên ngoài trở về liền nói sẽ đưa Tú Anh đi mua sắm. Như Quỳnh lúc đó đang dọn dẹp, nghe thấy vậy thì cảm thấy thoải mái, cô có thể tranh thủ ra ngoài một buổi được rồi.

Nào ngờ lúc Quang Triệu ôm trong tay Tú Anh đã trang điểm xinh đẹp yếu điệu từ trên lầu đi xuống, hần lại tỏ vẻ thản nhiên nói:

- Cũng nên đem theo người làm để tiện xách đồ, không phải sao?

Như Quỳnh lẳng lặng nhanh tay thu dọn hết rồi đi theo, hần muốn diễn thì cô sẽ xem.

Quang Triệu cho người mang tới một chiếc Limousine rộng rãi, hần đỡ Tú Anh ngồi vào trong lòng, sai tài xế cho xe chạy tới khu thương mại cao cấp. Như Quỳnh ngồi gần chỗ lái xe, cô cúi đầu mở điện thoại ra hồi âm mấy tin nhắn. Phần lớn là đều của Anthony, anh thông báo rằng vừa đi công tác trở về, có mua rất nhiều quà, hỏi cô bao giờ có thể đến lấy.

Như Quỳnh nhắn mấy tin thăm hỏi vui vẻ đến anh, sau đó liền quan tâm đến việc kết quả buổi hội thảo bên Pháp của anh. Sở dĩ Anthony từng đề cập đến, buổi hội thảo này quy tụ những chuyên gia y học hàng đầu, cùng thảo luận về phương pháp phẫu thuật mới, cũng có liên quan đến Tấn Khang.

Vì vậy Như Quỳnh nôn nóng, thực sự muốn gọi điện trực tiếp cho Anthony nhưng bây giờ lại không tiện, chỉ có thể nhắn cho anh, hỏi xem nếu Tấn Khang được phẫu thuật bằng phương pháp mới đó, tỷ lệ thành công là bao nhiêu phần trăm, có thể hồi phục nhanh được không?

Anthony sau một hồi trầm tư, thẳng thắn nhắn lại cho cô “Tình trạng của Tấn Khang đã kéo dài quá lâu, e rằng chỉ được ba mươi phần trăm. Nếu mời được giáo sư S. trực tiếp phẫu thuật thì có thể khả quan hơn một chút, nhưng chung quy cũng rất mạo hiểm. Nếu phẫu thuật thất bại, bệnh nhân lập tức tử vong...”

Như Quỳnh nhận tin nhắn, ánh mắt không tự chủ được mà trở nên buồn bã ủ rũ vô cùng. Đó không khác nào một canh bạc, cô không thể liều lĩnh đánh cược tính mạng của Tấn Khang, thà cứ duy trì như thế này còn hơn.

Thực tế, mọi biểu cảm của Như Quỳnh đều được Quang Triệu thu vào trong mắt. Dù đang ôm ấp mỹ nhân, trong lòng hần không có một tia rung động. Nếu có cảm giác thì đó chỉ là sự phiền não không lối thoát.

Hần nâng ly rượu, khép hờ mắt, nhấp môi uống. Cũng có hiếm hoi những lúc lòng hần bình lặng nhất, hần vẫn tự hỏi tại sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy? Tại sao và tại sao? Nếu năm xưa hần bớt cố chấp một chút, từ bỏ việc theo đuổi người đàn bà trước mặt kia thì chẳng phải nửa đời sau của hần đã không bị oán hận sâu muộn giầy vò như thế này chăng?

Cứ ngỡ nước chảy đá sẽ mòn, nào đâu năm năm, mười năm, mười lăm năm... chân tình của hần dành cho người phụ nữ ấy cũng không một chút mảy may lay chuyển tâm tư của cô ta. Vậy mà một gã trùm xã hội đen hai tay vấy máu kia, chỉ một vài lần gặp là cô ta đã cam tâm tình nguyện bám riết lấy gã ta. Nếu không phải vì gã đó hơn hần ở sức mạnh, ở tiền bạc để cô ta có thể dựa dẫm thì là vì cái gì?

...

...

Tú Anh trời sinh dáng người mượt mà, cho dù thử bộ đầm nào lên cũng rất đẹp. Nhân viên bán hàng lại không ngừng tăng bốc khiến cô ta không nỡ bỏ một bộ nào. Quang Triệu khoát tay một cái, thế là toàn bộ chỗ đó đem thanh toán rồi gói lại. Như Quỳnh theo sau xách hết chỗ đó, không một lời cảm thán.

Chọn xong mấy cái váy áo, Tú Anh lại muốn đi chọn giày cùng trang sức. Sau khi có thêm năm bảy đôi giày hàng hiệu, cô nàng lưu luyến mãi bên quầy nữ trang.

Quang Triệu thỉnh thoảng mới đưa cô đi, còn đâu toàn đem tiền cấp vào thẻ. Hần luôn cảm thấy đi mua sắm cùng phụ nữ là việc nhàm chán tốn thời gian nhất.

Tuy nhiên trong quá khứ, hần từng có thể kiên nhẫn đi theo sau Như Quỳnh đến từng sạp rau quả, đợi cô chọn từng cái củ cải. Thời đó Như Quỳnh sống rất đạm bạc, thường chỉ mặc đồng phục học sinh, quần áo

cũng chẳng có nhiều, lại có vẻ như không mơ ước hay đòi hỏi, có thể nào thì sống thế. Cho dù chỉ khoác trên mình một tấm áo cũ, vẻ ngoài thanh khiết tươi tắn của cô cũng không vì thế mà bị lu mờ.

Nhưng có một lần hần vô tình thấy cô ghé vào một sạp quần áo bên đường chọn đi chọn lại, cứ nghĩ rằng cô mua ình, hóa ra là mua cho bác gái và chị họ. Đến lúc ra về, ánh mắt cô dường như vẫn có chút ít lưu luyến đối với một chiếc váy xanh nhạt. Hồi đó, chiếc váy treo trên sạp ven đường kia chắc chỉ tầm một hai trăm ngàn nhưng cũng đã bằng tiền ăn sáng cả tháng của cô.

Quang Triệu lúc đó không nghĩ nhiều, lập tức đem tiền ăn sáng của hần đi mua cái váy về, định sáng mai lúc chở cô đi học sẽ mang tặng, nào ngờ em gái cùng cha khác mẹ của hần lấy ra mặc, còn vui vẻ đem khoe khắp xóm.

Hần không dám trực tiếp nói với đứa em đó vì sợ con bé giận dữ nên đành nhờ cha hần lựa lời. Nào ngờ mẹ kể hần nghe thấy liền phật lòng, nói bóng nói gió rằng hần cả đời vẫn chưa tặng em gái được một thứ quà gì tốt, đến nay gần sinh nhật con bé, nó thấy cái váy nên tất yếu nghĩ là quà mua cho nó. Bây giờ đòi về xong lại đem tặng đứa con gái nhà hàng xóm, chẳng phải sẽ khiến con bé chịu đả kích sao?

Bây giờ bỗng nghĩ lại, càng thấy đàn ông không có tiền quả nhiên rất hèn kém. Mà phụ nữ bẩm sinh lại thích được cưng chiều, được thỏa mãn nhu cầu mua sắm.

...

...

Lúc này, hần đang hào phóng chiều hết mọi sở thích của người tình, mục đích cũng chỉ là để Như Quỳnh nhìn thấy. Nhưng người đàn bà này hiện tại còn vượt xa tưởng tượng của hần, tuy bước vào cửa hiệu quần áo sang trọng mà mọi phụ nữ đều mơ ước nhưng ánh mắt của cô trước sau vẫn vô cùng lãnh đạm, chẳng hề hứng thú với bất cứ cái gì chứ đừng nói là lộ ra ánh mắt khát khao.

Chính vì vậy, mục đích của hần không thực hiện được.

Chiều tối, Quang Triệu dẫn Tú Anh vào nhà hàng cao cấp dùng bữa. Họ bao một phòng VIP được bố trí đặc biệt, chỉ dành riêng cho cặp tình nhân. Có bồi bàn đứng hai bên, còn có cả dàn nhạc sống, Như Quỳnh nghĩ chẳng còn việc gì liên quan đến mình nên bước ra hành lang đi dạo một chút. Trong lòng Quang Triệu vẫn một màu ảm đạm nhưng hần cũng cho rằng lúc này không cần thiết phải giữ Như Quỳnh đứng lì lì ở đây khiến cho hần ăn cũng không ngon, cho nên mặc kệ cô ta.

Kết quả, mắt vẫn vô thức nhìn ra phía ngoài hành lang, bằng không cũng nhìn về phía tấm kính có thể phản chiếu hình bóng cô. Nhắm mắt lại uống rượu, bóng dáng đáng căm hận đó vẫn như đang lập lòe trong đầu.

Dùng bữa xong, Tú Anh liền nhắc với hần chuyện muốn học violon, còn muốn hần dẫn đi mua đàn. Cô đã tra cứu sẵn trên internet xem địa chỉ nào bán nhạc cụ tốt nhất ở đây.

Hần liền dẫn cô vào đó, trực tiếp gọi chủ cửa hàng ra hỏi xem cái đàn nào ở đây là tốt nhất. Chủ hiệu là một ông lão đeo kính, mái tóc hoa râm, cũng là người đã mở cửa hiệu chế tạo, gia công, mua bán và sửa chữa các loại nhạc cụ thính phòng đã mấy chục năm nay.

Như Quỳnh lúc bước vào đã nhận ra, cửa tiệm này trước đây cô cũng từng một hai lần đến để sửa cây đàn của cha mình, hơn nữa năm năm trước Tấn Khang vừa mới dẫn cô vào đây một lần.

Hôm đó cô rất bất ngờ, Tấn Khang nói muốn đặt riêng cho cô một cây đàn tốt hơn nữa. Cô lắc đầu, nói rằng anh không cần vì cô mà tốn kém, hơn nữa cô chỉ muốn dùng cây đàn của cha mình để lại. Tấn Khang lúc ấy vẫn kiên quyết đặt mua đàn, còn rất vui vẻ nói rằng: “Coi như anh đặt cây đàn này để tặng cho con gái chúng ta sau này đi.”

Kết quả, cây đàn chưa kịp lấy về thì biến cố lớn đã xảy ra, cô vì bận bịu nhiều việc mà cũng không còn để ý chuyện này.

...

...

Chủ cửa hàng mang đến một cây đàn violon rất tinh xảo, cẩn thận giải thích:

- Đây là một trong những cây đàn tốt nhất ở đây, gỗ làm đàn đều đặt ở nước ngoài, âm thanh rất tốt. – Ông ta nói thêm – Cây này giá hơi mắc một chút, hai người có thể chọn mấy cây khác ở trong này, giá mềm hơn nhưng chất lượng cũng không thua kém là mấy.

- Cây này thì bao nhiêu? – Quang Triệu lạnh lùng hỏi.

- Tôi bán đàn có uy tín hàng chục năm, thành thực không nói điêu, giá cây này là bảy mươi triệu. – Người bán hàng ngược mắt nhìn Quang Triệu và Tú Anh, bấy giờ mới đánh giá kĩ lưỡng, họ cũng xem như người thượng lưu, có lẽ sẽ chọn cây này mà không phân vân.

Tú Anh dĩ nhiên mới nghe vậy là thích, còn Quang Triệu rõ ràng không tiếc gì nhưng bỗng nhiên sinh hứng thú đi dạo qua khắp cửa hàng một lượt. Hắn thấy Như Quỳnh cũng đang đứng ở một góc của cửa hàng, ngay trước một cái tủ bằng kính có trưng bày một cây violon khác. Mắt cô chăm chăm nhìn vào cây đàn đó, ánh nhìn không chỉ biểu lộ sự quan tâm thông thường mà còn đến mức da diết khó dứt. Bàn tay nhỏ nhắn run rẩy của cô khẽ đặt lên mặt kính, tựa như muốn vuốt ve cây đàn. Chớp mắt, khóe mi cô đã rưng rưng.

Hắn liền gọi chủ cửa hàng lại, chỉ vào cây đàn trong tủ kính:

- Chủ tiệm, cây đàn kia là thế nào? Sao chỉ có nó được trưng bày trong tủ kính?

Chủ tiệm bước tới, có chút bất đắc dĩ giải thích:

- Cây đàn này... thực ra mới là cái đắt nhất ở đây. Cũng có một hai người muốn mua nhưng tôi lại phân vân không dám bán đi. – Ông ta từ từ kể tiếp –

Năm năm trước, có một người giàu có đến đặt cây đàn cho bạn gái, anh ta nói rằng nhất định phải làm ra cây đàn thật tốt, giá cả không thành vấn đề, còn đặt cọc trước ba trăm triệu. Tôi liền liên lạc với người đồng môn bên nước ngoài, chọn lọc những loại gỗ lâu năm tốt nhất, cố mua cho được vì cá voi để làm cây vĩ, cũng giao cho người thợ danh tiếng bên Ý gia công chính.

Lúc đàn hoàn thành, chi phí lên đến hơn năm trăm triệu nhưng đợi mãi cũng không thấy người đặt mua kia đến lấy đàn. Nhiều lúc tôi cũng muốn bán đi lấy vốn cho chắc, nhưng lại sợ người kia có việc bận mà sau này mới quay lại nên cứ để đấy. Người mua đó thoát trông rất có khí độ, mỗi lời anh ta đều nói chắc như đinh đóng cột, không biết tại sao lại không đến. Mà tôi cũng cầm tiền của anh ta rồi, cứ thế mà bán đi cũng không ổn. Thôi thì coi như để đó triển lãm đi, không gì thì tôi cũng truyền lại cho con cháu.

Quang Triệu nhận ra thái độ bất thường của Như Quỳnh, cho dù cô đã lảng tránh bước sang góc khác. Hắn tất yếu phải hiểu ra, người đặt cây đàn kia còn có thể là ai, chính là Hoàng Tấn Khang, người đã từng bao dưỡng cô ta.

Bàn tay hắn bên dưới vô thức siết chặt nhưng trên môi lại nở một nụ cười khinh bạc:

- Chủ tiệm, tôi muốn mua cây đàn này. – Khắp người hắn dần dần tỏa ra một thứ khí thế lạnh lẽo mà uy hiếp – Nhất định phải mua.

Bốn chữ cuối, hắn cố tình nhấn mạnh đủ khiến cho ông chủ kia giật mình e sợ. Người này bộ dáng bất lương, có khi nào lại là xã hội đen? Nếu đắc tội thật không ổn.

Lúc ông ta còn đang lưỡng lự, hắn đã chẳng ngại mà nói thêm:

- Tôi trả gấp ba lần giá trị của cây đàn, ông có bán không?

Là người, ai thấy mức lợi như vậy cũng đều sáng mắt. Chủ tiệm trầm nghĩ, số tiền gấp ba lần, ông ta cho dù mang một phần đi đặt làm lại cây đàn như thế thì vẫn còn dư một phần lãi lớn. Không bán khoản nhiều nữa, ông ta lập tức đồng ý.

Tú Anh vừa được mua cây đàn bảy mươi triệu, lúc này lại thấy Quang Triệu cầm trong tay cây đàn trị giá một tỷ rưỡi kia thì không khỏi long lanh cặp mắt, dụi đầu vào lồng ngực hắn nói:

- Anh, cảm ơn anh, em rất thích. Nhưng có sao lại phải mua cả hai cây đàn?

Quang Triệu nhìn cây đàn trong tay, nhếch môi cười, nói lớn đủ để cho Như Quỳnh nghe thấy:

- Cây đàn này, không phải mua cho em đâu.
- Vậy... anh mua làm gì? – Tú Anh nghe vậy liền không khỏi ầm ức.
- Mua về để anh đốt. – Quang Triệu điềm nhiên trả lời.

Như Quỳnh ngoảnh mặt đi, cô tự trấn an bản thân mình. Cây đàn đó dù là của Tấn Khang đặt mua cho cô nhưng hiện tại cô cũng không dư giả để trả số tiền còn thiếu, hơn nữa lại không thể đấu lại với Quang Triệu về sức mạnh hay tiền bạc. Không có một cây đàn, tình cảm của cô và Tấn Khang đâu có vì thế mà sút mẻ đi. Một cây đàn tốt chưa chắc đã tạo ra một bản nhạc hay, chỉ cần cô toàn tâm toàn ý vì anh mà chơi, dù là một cây đàn cũ thì giai điệu vẫn có thể ấm lòng người.

Chỉ có điều, hắn đem cây đàn đó đi đốt, vừa coi như trả thù cô, vừa làm trò tiêu khiển, thực sự khiến cô có phần không đành lòng.

...

...

Lúc chiếc xe Limousine rời xa, lại xuất hiện một chiếc Mercedes đen bóng từ đâu đi tới đỗ trước cửa hàng. Một gã tay sai của Quang Triệu đeo kính râm mặc vest đen bước vào, đem một va li tiền lớn, không biết chính xác là bao nhiêu đặt trước mặt chủ tiệm kia, ngẩn ngơ mà nói:

- Ông chủ tôi là người ban nãy mua đàn, kêu đưa số tiền này cho ông, trong vòng một tháng phải hoàn thành một cây đàn tốt hơn cả cây đàn trong tủ kính vừa bán.
- Thế này là... – Chủ tiệm nhìn số tiền đầy ắp trước mắt, có nằm mơ cũng nghĩ không ra hôm nay lại trúng mảnh lớn như vậy.
- Đứng hồi nhiều, chỉ cần nhớ, nhất định phải tốt hơn cây đàn kia. – Người đàn ông lạnh giọng nói, tác phong cũng rất mau lẹ, chớp mắt xong việc liền rời khỏi đó, không còn thấy bóng dáng.

...

...

Lúc trở về biệt thự, Quang Triệu vẫn bình thản tắm rửa, uống rượu vang, ăn điểm tâm tối. Đến nửa đêm, đột nhiên quản gia gõ cửa phòng Như Quỳnh, bảo cô lên sân thượng.

Lúc cô lên đó, giữa không gian vắng vẻ tịch mịch chỉ có bóng hắt bên cạnh đóm lửa hồng bùng cháy. Hắn đưa cây đàn cho cô, sáng khoái mà cười:

- Tôi nghĩ để cho cô tự tay đốt sẽ tốt hơn.
- Anh vui lắm sao? – Cô lãnh đạm nói, giọng điệu không hề mang theo một tia hờn giận, trái lại không thiếu ý châm biếm.
- Không vui dài lâu, nhưng chí ít có thể vui trong chốc lát. – Hắn liền đáp – Sao? Cô không dám đốt? Là tiền của tôi bỏ ra cơ mà, tôi không tiếc, tại sao cô phải tiếc?
- Đúng vậy, tôi tiếc. Nhưng nếu anh bảo tôi đốt, dĩ nhiên tôi phải đốt rồi.

Cô ném cây đàn vào trong ngọn lửa, trong lòng ngực bỗng thấy nhức nhối.

Hắn ta cười một tràng dài. Người đàn ông này đúng là điên rồi. Như Quỳnh liền không muốn quan tâm nhiều, quay lưng đi xuống.

Hắn đứng đó, mãi ngấm ngọn lửa. Gỗ tốt đến đâu thì cũng hóa thành củi, củi biến thành tro tàn. Tình yêu của hắn cũng thật giống vậy, ban đầu là một ngọn lửa mãnh liệt cuồng si, giờ lại như một đồng tàn tro. Chỉ có điều hắn không nhìn ra, lửa tình vốn chẳng dễ dàng tắt, nó bị ủ dưới nắm tro kia. Chỉ cần tro còn hồng, một cơn gió thổi đến cũng có thể làm cháy bùng lên.

Đến lúc đó, ngọn lửa sẽ một lần nữa thiêu chết hắn.

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 22

22. Chương 22

Khi trở về phòng đóng cửa chặt lại, trong lòng Như Quỳnh mới tạm an ổn một chút. Ban này cũng là cô cố gắng lắm mới giữ được thái độ bình tĩnh, bởi hành động và nụ cười cuồng loạn của Quang Triệu khiến cô cảm thấy rất ghê rợn. Đến lúc nhắm mắt lại, cô vẫn bị muôn vàn ám ảnh đeo bám, những bi kịch đau lòng nhất trong quá khứ lại lần lượt hiện về.

[Nhiều năm về trước, hắn còn vì tình cảm dành cho cô mà chửi nên bất chấp tất cả, như con thiêu thân lao đầu vào lửa không cần biết đúng sai. Cô hết lòng khuyên giải, từ chối cho đến né tránh nhưng đều không có tác dụng. Cô năm đó luôn muốn trân trọng hắn như một người anh trai, một người bạn... nhưng tình cảm cùng cách thức mà hắn theo đuổi khiến cho cô cảm thấy nặng nề và ngột thở. Hồi còn nhỏ, cô và hắn chơi với nhau vô tư, nhưng khi lớn lên lại là chuyện khác.

Gia đình cô ngày càng sa sút, nợ nần chồng chất, dĩ nhiên người nhà hắn cũng không còn thích cô. Hắn là một người rất tốt, có điều cô và hắn đều có những gánh nặng riêng, hắn không nên suốt ngày vì lo lắng cho cô mà xem nhẹ con đường sự nghiệp của bản thân, cũng bỏ quên công việc của chính gia đình mình.

Thực ra trong quá khứ, đôi khi vì chân tình của hắn, cô cũng thấy cảm động và áy náy trong lòng. Tuy nhiên giữa lúc cô còn muôn vàn lưỡng lự thì biến cố lớn lại xảy ra, cô vì kiếm tiền trả viện phí ẹ mới gặp được Tấn Khang, cũng không ngờ lại bị con người thâm trầm từng trải, khí phách hiên ngang đó cuốn hút. Giống như là định mệnh, cô và anh là hai con người không cùng một thế giới, tương chừng có rất nhiều khoảng cách về tuổi tác, thân phận, địa vị cùng lối sống... nhưng lại tìm được ở nhau sự đồng điệu đặc biệt trong tâm hồn.

Quang Triệu vẫn tiếp tục theo đuổi, còn vì muốn tiếp cận cô mà không ngại giao du với giới xã hội đen. Hắn rốt cuộc không hề hiểu, cô theo Tấn Khang không phải vì tiền, cũng không phải vì bị đe dọa.

Hắn nói, dù ở bất cứ nơi đâu, hắn cũng phải bảo vệ cô. Trong khi cô không hề muốn nợ hắn, muốn hắn quay đầu lại, sống cuộc sống yên lành.

Nhưng cô đã không ý thức được rằng, hắn cũng chỉ là con người. Khát vọng quá lớn sẽ khiến người ta trở nên mê muội, nhẫn nại lâu ngày cũng có thể bùng phát thành tội ác.

Như Quỳnh chẳng ngờ đến, người bạn thanh mai trúc mã hàng chục năm mà cô quý mến kia trong một đêm lại nhân cơ hội cường bức cô. Ngay cả Tấn Khang còn trân trọng cô, anh muốn đợi ngày cô tốt nghiệp đại học rồi mới cầu hôn cô, mang cô đi thật xa, rời khỏi chốn giang hồ bụi bặm. Anh nói rằng sẽ không ép buộc cô, bởi anh không muốn cô có cảm giác mình là gái bao của anh. Đối với anh, cô là bạn gái, là người anh yêu và muốn sánh đôi suốt cuộc đời.

Thế nhưng sau một đêm, Quang Triệu lại hủy hoại tất cả. Không chỉ tổn hại giấc mơ hạnh phúc của cô, chính tay hắn đã cắt đứt mọi mối quan hệ tin tưởng mà cô cùng hắn đã gây dựng bao năm nay...

Như Quỳnh còn nhớ như in, buổi sáng hôm đó tỉnh dậy trong căn phòng xa lạ của một nhà nghỉ. Không chỉ đầu óc văng vất, khắp người cô còn vô cùng đau nhức. Cô đã hoảng loạn như thế nào khi phát hiện thân thể mình và một người đàn ông khác đang trần truồng không còn một mảnh vải, mà người kia lại không phải ai khác, chính là Quang Triệu!

Giữa tấm ga trải giường màu trắng, vết máu đỏ nổi bật như một đóa hoa nở bung... Màu đỏ gay gắt ấy đâm vào mắt cô, đâm vào lòng cô, khiến cô vừa choáng váng vừa đau đớn.

Cô nhớ, hôm qua Tấn Khang có việc đi vắng, cô cũng đi liên hoan cuối năm với vài người quen cũ, cũng có uống một chút rượu, nhưng không ngờ rượu hơi nặng lên liền say. Không phải Quang Triệu lúc đó nói sẽ hộ tống cô về tận nhà sao? Tại sao hắn lại đưa cô vào nhà nghỉ, còn cưỡng đoạt trinh tiết của cô?

Cô khóc như mưa chạy ra khỏi nơi đó, sau đó liền nghĩ mình không còn xứng với Tấn Khang.]

...

...

[Cuối cùng, cô lấy hết dũng khí, cũng đã chuẩn bị can đảm để chia tay anh.

Cô không quên nổi ngày hôm đó. Nhận được tin nhắn của Tấn Khang, anh nói rằng vì rất nhớ cô nên quyết định thu xếp về sớm một ngày.

Như Quỳnh đứng trước gương rất lâu, cô rửa mặt sạch, thoa một chút phấn che đi khóe mắt tiều tụy sưng húp, chậm rãi chải tóc thật thẳng, cũng chọn một bộ váy thanh nhã nhất.

Từ đằng xa, cô đã nhìn thấy bóng dáng của Tấn Khang. Anh vẫn quen thuộc như vậy, một thân cao lớn trong bộ kaki màu xám phong trần, tay anh còn xách theo một chiếc túi rất lớn. Khi đến gần cô, anh mỉm cười dịu dàng như thường lệ, còn vỗ cau mày nói:

- Nặng quá, mua cho em không biết bao nhiêu là quà, mà toàn là đồ ăn vặt chứ.

Như Quỳnh cố gắng bình tĩnh dẫn anh vào nhà, cô muốn ở bên anh thêm một lúc nữa, một lúc nữa thôi.

Cô mở túi quà của anh ra, lấy ra đồ ra xếp vào tủ lạnh, còn nhắc anh đi tắm cho thoải mái. Tấn Khang lại thân nhiên nói muốn cùng cô làm bếp, hôm nay anh đi xa về mới biết được một món mới, nhất định phải nấu cho cô ăn.

Lúc hai người cùng nấu nướng, cô cứ nhìn mãi sang anh, trong lòng thực sự rất đau đớn. Khi cô nói cho anh biết rằng mình không còn trong sạch, liệu anh sẽ phản ứng như thế nào? Cho dù thái độ của anh ra sao, cô cũng không tránh khỏi ít nhiều đau lòng. Nếu anh không để tâm, cô càng cảm thấy mình không xứng với anh, xứng với những gì mà họ thề ước. Còn nếu anh để tâm, đối với cô cũng là một loại thất vọng thương tâm khác. Cho nên, có lẽ cô nên rời xa anh.

Thấy cô bỗng ngẩn ngơ, hai mắt như đang phủ một tầng sương mờ, Tấn Khang liền quan tâm quay sang hỏi:

- Sao vậy? Sao tự dưng thấy tôi về lại muốn khóc?

- Không có gì... – Cô đưa tay quạt ngang mắt, giả vờ bông đùa – Tại em cảm động quá. Nghĩ mãi cũng không tin nổi mình lại được một trùm xã hội đen lớn như anh tự tay nấu cho ăn.

Tấn Khang liền bật cười thoải mái hòa theo:

- Nói cho em biết, kẻ cầm dao kiếm nhiều như tôi, lọc thịt gà chắc chắn nhanh hơn em.

- Ở bên anh càng lâu, em càng cảm thấy anh thực sự vượt xa những gì em tưởng tượng. – Cô đưa ngón tay cái lên, làm bộ tán thưởng anh – Là một đại ca thật phi thường.

- Tôi không thích nghe nịnh nọt, nhưng bất quá là em nghe cũng rất vui tai. – Anh mỉm cười đáp, gấp thử một miếng thịt gà cho cô – Có muốn ném thử không?

Ấm áp trước mắt làm cô day dứt lẫn luyến tiếc. Cô biết khi mình nói ra, giữa họ thế nào cũng sẽ xuất hiện một vết rạn nứt, vĩnh viễn không thể nguyên vẹn như xưa. Vì vậy cô bỗng chùn bước, nhất thời muốn tận hưởng thời gian bên anh lâu hơn một chút, có thể chỉ là một vài ngày thôi. Nếu vẫn không đủ dũng khí nói ra, cô sẽ lẳng lặng bỏ đi và để cho anh một lá thư.

Có lẽ vì trong thâm tâm, cô ít nhiều ngưỡng mộ anh như một vị thần, cho nên cô mới lo sợ tấm thân trần tục của mình sẽ không còn xứng đáng với anh. Anh đã trân trọng cô như thế nhưng cô lại không thể trao cho anh sự trinh bạch nguyên vẹn, điều đó thực có biết bao đau khổ.

Nhưng Như Quỳnh lại không thể ngờ rằng, đó lại là suy nghĩ nông nổi ngốc nghếch nhất của mình bấy giờ, điều mà khiến cô mãi mãi ân hận về sau.

...

...

Cô đã không nói với Tấn Khang ngay lúc đó, để rồi anh nghe được tin đó qua một người khác, chính là em gái anh – Ngọc Thu. Ngọc Thu vốn không thích Như Quỳnh cho lắm, trùng hợp lại nhìn thấy cô đi ra từ nhà nghỉ, theo sau còn có Quang Triệu.

Hôm đó Tấn Khang về nhà, ánh mắt anh trầm mặc mà có phần xa cách, Như Quỳnh nhìn thấy liền hoảng hốt, có lẽ anh đã biết rồi. Đằng nào cũng một lần đau lòng, thà rằng không dây dưa nhiều.

Cô thu xếp hành lý, lẳng lặng kéo va li xuống. Lúc cô đi lướt qua anh, đột nhiên nghe thấy giọng anh, dường như anh cũng đang đau khổ:

- Em đi đâu?

Như Quỳnh nén dòng lệ không cho rơi khỏi hốc mắt, quay lại, ngẩng đầu nhìn anh nói:

- Nếu anh đã biết rồi, thì không phải chúng ta nên chia tay sao? Em còn nhớ, anh ghét nhất trên đời này là sự lừa dối.

Cô đã không nói thật ngay lúc gặp lại anh, bây giờ để anh biết được, cô làm sao có thể giải thích? Cho dù anh lắng nghe, cô không muốn nhìn thấy trên mặt anh bất cứ sự phân vân nghi hoặc nào dù là nhỏ nhất. Bởi chỉ cần một chút như vậy cũng khiến cô rất đau đớn.

Cuộc sống cũng từng biến Như Quỳnh thành một người bảo thủ cố chấp. Lâu năm thành thói quen, cô luôn tự thu mọi phiền muộn hay vất vả về, một mình xoay sở, cho dù có bị hành hạ giày vò cũng lẳng lặng chịu đựng, không dám ảo vọng sẽ được ai cứu giúp hay đem gánh nặng trút sang ai đó, càng sợ mắc nợ người khác hoặc bị họ khinh thường.

Cho đến khi cô gặp được Tấn Khang, sự thẳng thắn và tâm ý của anh đã khiến cô rung động. Anh khiến cô có cảm giác an tâm và được che chở thực sự, dần dần khiến cô sinh ra một chút ỷ lại. Nhưng cô cũng hiểu, anh và cô đều là những người thích sòng phẳng, một khi cô đã phụ anh, thực sự không còn tư cách tiếp nhận lòng tốt của anh.

Tấn Khang níu lấy cánh tay cô, anh bỗng đứng trầm giọng, đầy chắc chắn nói:

- Em nói đi, chỉ cần em nói, bất cứ điều gì tôi cũng sẽ tin. Tôi không bao giờ nói hai lời, nhất định sẽ thực hiện được.

- Sự thực là... em đã không còn trong sạch. – Như Quỳnh dần lòng mãi cũng phải thốt ra mấy chữ ấy, lúc nói xong, giọt nước mắt cũng không kiềm chế được mà trào xuống.

Cô gỡ bàn tay anh ra, định tiếp tục bước đi. Chẳng được đến hai bước, Tấn Khang đã đứng trước mặt cô. Thân hình anh cao lớn lại đứng ngược với hướng sáng, Như Quỳnh cũng vì nước mắt lèm nhèm nên nhất thời không trông rõ gương mặt anh, chỉ nghe thấy giọng anh vô cùng sâu muộn:

- Như Quỳnh, em yêu tôi sao?

Lòng ngực cô thất lại, tại sao anh lại hỏi cô câu ấy. Là vì đến cùng anh cũng không còn tin tưởng cô, cho rằng cô đã phản bội anh nên mới hỏi câu ấy sao?

Dường như mỗi tế bào trên người cô đều mang cảm giác đau tê tái, dẫu sao anh cũng là đàn ông, mà còn là một người đàn ông có tiền của cùng sự nghiệp lớn, đương nhiên thích một người phụ nữ thuần khiết, trọn vẹn thuộc về bản thân mình. Cho dù là cô bị cưỡng bức thì cũng đã nhúng chàm. Ngày hôm nay anh tin cô, liệu sau này khi nhan sắc cô đã tàn phai hay bên anh xuất hiện những thiếu nữ thanh xuân tươi mới khác, liệu anh sẽ còn toàn tâm toàn ý với cô? Hay họa chẳng có một ngày anh và cô cãi vã, anh liệu có đem chuyện này ra chửi chiết cô? Nếu như anh chỉ thích cô vì sự trong sáng tinh khôi như Thanh Nguyệt từng nói thì sao?

Như Quỳnh chợt nhận ra, quen anh ba năm như thế, cho đến cùng vẫn không biết đích xác lý do quan trọng nhất khiến anh yêu thích cô là gì.

Cô không trả lời anh, định cứ như vậy mà bước khỏi, nào ngờ anh lên tiếng, phảng phất trong âm điệu chất vấn gấp gáp có một nỗi buồn bã mệnh mang:

- Thực sự yêu tôi sao? Em yêu tôi hay chỉ tự huyễn hoặc bản thân mình, thực tế phải chăng em chỉ ngưỡng mộ tôi cùng với mang nặng cảm giác nợ nần tôi? Nếu như em yêu tôi, tại sao liền muốn rời xa tôi?

Cô hoang mang, thoáng chốc không thể hiểu nổi ý anh nói, sau cùng cũng không suy diễn được, cho rằng anh vì quá thất vọng nên mới nói những lời đó. Cô dứt khoát né người tránh anh mà bước đi. Còn chưa ra đến cửa thì đã rơi vào vòng tay rộng lớn mạnh mẽ của anh. Anh từ phía sau siết chặt lấy cô, cầm tựa trên vai cô, cảm tưởng anh cũng đang vô cùng run rẩy hấp tấp.

Thực sự, anh không dám buông lỏng đôi tay để cô đi mất.

Và thật ra, anh cũng không hề quan tâm đến chuyện cô còn thuần khiết hay không. Ngay từ lúc trái tim anh lựa chọn Như Quỳnh, anh đã đặt trọn niềm tin vào cô, vĩnh viễn không thay đổi. Nếu như có người nói cô cùng gã đàn ông khác qua đêm, chỉ có thể là cô bị người ta hãm hại, anh còn đang vô cùng hối hận khi không bảo vệ được cô. Anh ban nãy chỉ là muốn cô tỏ ra yếu đuối một chút, muốn cô thực lòng giải tỏa mọi nỗi niềm, òa khóc trên bờ vai anh. Nhưng tại sao cô không làm như vậy, không muốn khóc, cũng không muốn thanh minh, cứ ôm tất cả mọi nỗi đau về phía mình, còn không ngừng đổ lỗi cho bản thân.

Ngay từ những lần đầu nhìn thấy cô, anh đã tìm được hình ảnh một thời quá khứ của mình, khi mà anh chưa bị máu tanh làm vấy bẩn. Anh ngày đó cũng từng ôm ấp ước mơ và khát khao phấn đấu, chỉ có điều anh đã không có cơ hội để thay đổi số phận. Khi anh để mắt đến cô, tuyệt nhiên anh muốn che chở cô, bảo vệ tương lai của cô, khiến cho người con gái này không bao giờ phải bước vào con đường tăm tối như anh.

Điều anh sợ hãi là cô cũng giống anh, từng trải qua rất nhiều bất hạnh cùng đau khổ, chỉ lo một ngày trái tim cô cũng sẽ chai sạn, như anh từng một lần mất đi toàn bộ niềm tin. Anh biết, nếu không phải vì đường cùng thì việc trở nên chai sạn không phải là cách tốt để có thể mạnh mẽ hơn. Anh không muốn người con gái anh yêu hóa thành như vậy, chỉ muốn cùng cô sau này xây dựng một tương lai mới.

- Như Quỳnh, em biết không, tôi cũng là một thằng rất tồi tệ. – Giọng nói vội vã của anh cùng hơi thở nóng hổi phả bên tai cô – Lần đầu tiên tôi giết chết một mạng người là năm mười bảy tuổi, người đó cũng chính cha ruột tôi...

Cô vì kinh ngạc mà không thể cử động, tuy cô biết anh có quá khứ gian truân u ám nhưng không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra. Cô run rẩy, mà anh cũng đầy run rẩy, dường như khi nhắc đến, anh còn hãi hùng hơn cả cô.

- Dù chỉ là ngộ sát nhưng cũng vẫn là tự tay tôi giết cha mình. Lúc đó thấy ông ta say rượu cầm chiếc ghế đánh liên tiếp vào lưng mẹ, tôi không thể không xông vào can. Nếu tôi chậm trễ một chút, ông ta sẽ đập vỡ đầu mẹ tôi mất... Tôi không biết, lúc đó chao đảo giằng co một hồi, tôi xô ông ấy ngã va đầu vào cạnh bàn... Tôi cũng từng vào tù ra tội, hai tay tắm máu tanh...

Như Quỳnh lặng người đi, anh ôm cô càng thêm chặt, đau đớn hỏi:

- Như Quỳnh, tôi là người tồi tệ như vậy, em còn để tâm đến tôi nữa không? Nếu như em còn muốn yêu tôi, từ giờ phút này, chúng ta không ai quan tâm đến quá khứ, tiếp tục ở bên nhau. Chúng ta cả đời này, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi...

Giây phút đó, cô òa khóc rất lớn. Ngay cả anh cũng đã hạ mình níu kéo cô, còn đem chuyện quá khứ của mình ra để cô so sánh, nhằm khiến cô cảm thấy không chỉ mình cô đáng hổ thẹn. Anh vẫn tốt với cô như vậy, vẫn là bầu trời rộng lớn đầy bao dung của cô...

...

...

Nhưng mọi chuyện không dễ dàng như cô tưởng. Sau hôm đó, mỗi đêm khi anh ôm cô ngủ hay chạm vào cô, Như Quỳnh đều có cảm giác sợ hãi, bất giác co rụt cả người. Thỉnh thoảng cô còn bị ác mộng ám ảnh, còn hoang mang lo sợ việc mình sẽ có thai một đứa bé không phải của anh.

Thêm vào đó, những lúc không có mặt anh, Ngọc Thu em gái anh lại tìm cách gây khó dễ cho cô, ít nhiều lần ăn nói khó nghe với cô. Chẳng biết có phải Ngọc Thu đem chuyện đi đồn đại hay không mà đến cả

những thuộc hạ của anh cũng không thiếu người biết, lắm kẻ còn cười nhạo Như Quỳnh hay coi cô là người phụ nữ giả tạo, hết lừa đảo lại mê muội Tấn Khang.

Như Quỳnh cảm thấy vô cùng áp lực, chính vì vậy trong một lần căng thẳng, cô và anh lại có xích mích.

Hôm đó Tấn Khang gặp công việc không thuận lợi nên sẵn mang phiền muộn trong người, anh liền không muốn tiếp tục đôi co với cô mà lẳng lặng bỏ về phòng đóng cửa tĩnh tâm một lát. Nào ngờ lúc xuống lầu đã thấy cô bỏ đi, bất cứ thứ gì cũng không mang theo.

Cô trách mình không xứng với anh, còn anh không ngừng tự trách mình vì sao đã bỏ lại cô trong lúc tâm trạng cô hỗn loạn như thế.

Cũng chẳng ngờ, khi anh còn chưa tìm được Như Quỳnh thì đã nghe tin cô bị bắt cóc...

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 23

23. Chương 23

Ngày cô bị bắt cóc đó, Tấn Khang vì đến cứu cô mà thập tử nhất sinh.

Còn Quang Triệu, từ sau cái ngày hắn cưỡng đoạt cô, Như Quỳnh đã thẳng thừng tuyệt tình với hắn, không muốn nhìn thấy mặt hắn. Thương tổn tâm lý nặng nề, cô làm sao có thể đối diện với hắn. Hắn bám theo cô xin tha thứ, cô tận lực trốn tránh.

Rồi không biết là ai ra lệnh mà một đám chân tay thuộc băng đảng của Tấn Khang đến đánh Quang Triệu. Như Quỳnh thực ra không hề biết cho đến khi Quang Tuấn đột nhiên liều mình chạy chữa mắng cô là đồ rắn rết độc ác, thậm chí muốn xông vào bóp chết cô. Cô nghe hắn bị rất nặng phải nhập viện, vốn đã nghĩ rằng sẽ không đến xem hắn nhưng rút cuộc lại vẫn đến đó. Chỉ có điều, hắn một mực cự tuyệt gặp cô, mà cô cũng không hề muốn kiên trì, lập tức ra về. Kể từ đó họ lặng lẽ tuyệt giao, trong lòng ai cũng đầy khúc mắc oán hận...

Năm năm sau, khi mà Như Quỳnh chỉ khao khát cuộc sống yên ổn để tiếp tục săn sóc chờ đợi Tấn Khang thì cô bất ngờ phải đối mặt với hắn. Quang Triệu trong lòng còn ghi nặng oán hận, từng bước từng bước trả thù cô.

Ngày hôm nay hắn chỉ mới ném một cây đàn của Tấn Khang vào lửa, nhưng nếu một ngày hắn biết anh còn sống, ai có thể dám chắc hắn không làm hại anh?

...

...

Như Quỳnh ngủ không yên, cô ngồi bật dậy, hai bàn tay ôm lấy đầu. Có lẽ trong cuộc đời của cô, đây mới là thời điểm khó khăn bế tắc nhất.

Trò chơi trả thù này, Quang Triệu hắn còn muốn tiếp tục đến khi nào. Và đến khi nó kết thúc, cô còn được bao nhiêu bình an?

...

...

Sáng sớm hôm sau nhìn mình trong gương, Như Quỳnh vô cùng hoảng hốt. Vất vả tiêu tụy về cả thể xác lẫn tinh thần càng làm cô già đi trông thấy. Thậm chí lúc chải tóc còn phát hiện ra một hai sợi tóc bạc.

Lão quản gia gõ cửa phòng cô, dặn cô hôm nay chuẩn bị bữa sáng cho Tú Anh sớm hơn một chút bởi lát nữa giáo viên dạy violon sẽ đến. Sau khi bày sẵn trứng ốp, sa lát và bánh mì lên bàn ăn, Như Quỳnh nhanh chóng đi lau dọn.

Tám giờ sáng, quản gia mở cổng đón gia sư dạy vĩ cầm cho Tú Anh vào. Như Quỳnh vốn không định quan tâm, chẳng ngờ giảng viên mà ông quản gia đứng ra mời này lại vô tình là bạn thân năm xưa của cô – Vy Oanh.

Vy Oanh hiện là một trong những giảng viên violon xuất sắc nhất nhạc viện, sự nghiệp của cô gặt hái được rất nhiều thành tích tốt. Lúc vừa nhìn thấy Vy Oanh, Như Quỳnh liền nhận ra cô ấy. Sau nhiều năm không gặp mặt, cô ấy gần như không hề thay đổi, trông vẫn trắng trẻo đầy đặn phúc hậu như xưa.

Vy Oanh bấy giờ mặc một bộ vest xanh lam lịch sự, lái xe Vespa đến. Quản gia liền sai Như Quỳnh đến dắt xe cho cô ấy, Như Quỳnh bất giác thấy e ngại việc chạm mặt cô ấy. Nếu như cô ấy nhận ra mình thì sao?

Vốn dĩ trước đây Vy Oanh là bạn rất thân của cô nhưng họ đã rất lâu không gặp nhau kể từ ngày Vy Oanh ra nước ngoài du học. Năm năm trước cuộc sống của Như Quỳnh xảy ra biến cố, cô dần sống thu mình ẩn dật, dần dần cũng không liên lạc tiếp xúc với những bạn cũ nữa, thỉnh thoảng mới vô tình nghe được tin tức từ họ. Ngày hôm nay cuộc sống của cô cũng không gọi là khá khẩm mà lại càng khổ sở theo một hướng khác, thực sự rất ngại gặp người quen cũ.

Nhưng trái đất tròn, tránh cũng không được. Cuối cùng Vy Oanh vẫn nhìn chằm chằm vào cô, ngờ ngợ hỏi:

- Là... Như Quỳnh phải không? Có phải là bạn không?

Biết không thoái thác được, Như Quỳnh cũng không muốn lừa dối Vy Oanh, vì vậy quay đầu mỉm cười nói:

- Đã lâu quá rồi... Vy Oanh, không ngờ lại gặp ở đây.

- Ôi trời! – Vy Oanh không ngờ vẫn tự nhiên như năm bảy năm trước, tay bắt mặt mừng nắm lấy cánh tay Như Quỳnh – Đã nhận ra mình trước rồi sao bạn còn giả bộ chứ? Muốn thử mình sao?

Vy Oanh bấy giờ có dịp quan sát kĩ Như Quỳnh, ban nãy cô nửa tin nửa ngờ là vì không nghĩ Như Quỳnh bấy giờ lại có phần tiêu tụy như thế, dẫu sao cô bạn này cũng từng là bông hoa của nhạc viện cơ mà.

Trong đầu Vy Oanh dĩ nhiên là có rất nhiều thắc mắc, cô vốn được mời đến làm gia sư violon ột cô gái trẻ nhưng không ngờ lại gặp được Như Quỳnh ở đây. Tại sao cô ấy lại đeo găng tay, mặc tạp dề như vậy? Cô ấy làm gì ở đây vậy, phải chăng cũng là giáo viên violon? Nhưng mà không giống như vậy, ông già kia này còn sai bảo cô ấy.

Như Quỳnh hiểu những nghi vấn trong ánh mắt của Vy Oanh, chỉ cười nhẹ nói:

- Vy Oanh, mình làm người giúp việc ở đây.

- Người giúp việc? – Vy Oanh không khỏi ngạc nhiên, một hồi sau trong lòng không khỏi cảm thán.

Cứ nghĩ với tài năng của Như Quỳnh, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ thành danh, thoát khỏi cuộc sống cực khổ, nào ngờ bao năm trôi qua mà cô ấy vẫn bất hạnh như vậy, bây giờ còn trở thành người làm cho nhà giàu. Vy Oanh bỗng chợt trách mình cũng có phần vô tâm, không cố gắng một phen thăm hỏi tin tức của Như Quỳnh. Nếu như cô biết sớm thì đã tìm cách giúp đỡ Như Quỳnh rồi.

- Như Quỳnh, bạn vẫn còn chơi violon chứ? – Vy Oanh đầy quan tâm hỏi, nếu Như Quỳnh vẫn còn chơi, cô chỉ ít cũng có thể giới thiệu Như Quỳnh đi giảng dạy hay biểu diễn, cho dù thu nhập kiếm về cũng không phải là cao lắm nhưng cũng không vất vả như thế này.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân từ trên lầu đi xuống, Như Quỳnh bỗng né tránh Vy Oanh, thoái thác nói:

- Oanh, bây giờ không tiện, chúng ta đều có việc. Khi nào có dịp chúng ta nói chuyện sau nhé.

Vy Oanh còn ngơ ngác thì đã thấy Như Quỳnh đã cầm chổi đi nhanh về phía khu vườn. Cô cũng không lạ gì tính cách của Như Quỳnh, cô ấy thực ra khá cứng nhắc, không phải lúc nào cũng sẵn sàng nhận sự giúp đỡ của người khác. Nhưng cũng phải thông cảm bởi đã là con người, nếu một ngày cuộc sống không như ý nguyện, ai cũng sẽ cảm thấy tự ti với bạn bè cũ.

...

...

Từ trên lầu bước xuống là một cô gái trẻ đẹp chừng hai mươi tuổi, Vy Oanh đoán chừng đây chính là người mà cô cần dạy violon cho. Ấn tượng ban đầu của Vy Oanh về Tú Anh không tốt lắm, cô gái này mặt ngoài có vẻ mềm mỏng dịu dàng nhưng hơi ồng ẹo quá mức.

Quản gia phải chuẩn bị một gian phòng riêng để Tú Anh học violon, hôm nay Vy Oanh cũng chỉ nói qua những thứ nhập môn căn bản. Dạy hết gần hai giờ đồng hồ, quản gia lịch sự mời Vy Oanh lưu lại uống nước trước khi ra về. Bình thường cô sẽ không nán lại, nhưng vì hôm nay bất chợt gặp Như Quỳnh nên lại muốn tranh thủ hỏi han đôi lời với bạn cũ.

Vy Oanh cầm chén trà thượng hạng trong tay, nhìn ngang ngó dọc nhưng vẫn không thấy Như Quỳnh đâu. Biệt thự này quả nhiên rất lớn lại sang trọng, nhưng vì sao có vẻ hơi neo người?

- Bác quản gia này, Như Quỳnh đâu?

- Cô đây quen với cô ta sao? – Quản gia và Tú Anh ngồi đó cũng đều ngạc nhiên.

- Vâng, chúng tôi là bạn học cũ – Vy Oanh vô tư mà gật đầu. – Bác giúp tôi tìm cô ấy đến đây không?

- A... – Quản gia hơi khó xử nói – Cô ấy có lẽ vừa ra ngoài đi chợ...

Vy Oanh đành xách đàn trở về, Tú Anh vẫn vui vẻ xã giao tiễn giảng viên của mình ra cửa. Đối với chuyện người làm trong nhà là người quen cũ của giáo viên này, Tú Anh cũng không mấy quan tâm cho lắm, nhưng thật vừa vặn lại gặp Quang Triệu mới từ bên ngoài trở về.

Vy Oanh nhìn thấy Quang Triệu thì càng sửng sốt hơn. Cô từng là bạn thân của Như Quỳnh cho nên cũng không lạ gì hắn, bởi hắn chính là anh chàng hàng xóm ngày ngày vẫn theo đuổi Như Quỳnh. Mà Quang Triệu năm xưa một lòng quan tâm đến Như Quỳnh, bạn thân của cô hắn cũng đều biết cả. Trước đây có mấy lần cả nhóm người đi chơi với nhau, bạn bè cô vẫn thường trêu cô và hắn, còn khen cô tốt phúc gặp được một anh chàng si tình.

Nhưng mà người đàn ông đứng trước mặt Vy Oanh đây, so với nhiều năm về trước thì có rất nhiều sai khác. Năm xưa hắn ta là một chàng thanh niên cao gầy chất phác, trên mặt còn đeo cặp kính mắt dày khiến cho vẻ ngoài trông càng ngố tàu. Còn bây giờ, Vy Oanh còn nghi hoặc hơn cả lúc nhìn thấy Như Quỳnh. Chẳng nhẽ cô bạn này nhầm tưởng, người này làm sao có thể là Quang Triệu?

Người đàn ông này từ lúc bước khỏi chiếc siêu xe bóng loáng cho đến khi bước vào cổng, gương mặt cùng mọi biểu cảm đều lạnh tanh, khắp người hắn ta toát ra cảm giác vô cùng khó gần. Mắt hắn ta rất nhanh quét qua phía này, đem lại cho Vy Oanh một cảm giác mơ hồ rét buốt. Đây mà có thể là Quang Triệu sao? Mặt mũi có thể có nhiều nét tương đồng nhưng thần thái thì hoàn toàn khác hẳn.

- Đây là ai vậy? – Quang Triệu nheo mắt nhìn Vy Oanh, hắn cảm thấy có phần quen thuộc nhưng chưa nhận ra, ánh nhìn lại chuyển dời sang Tú Anh, ngẩn ngơ mà hỏi.

Tú Anh lập tức như con thỏ nhỏ chạy đến bên hắn, níu lấy cánh tay, vui vẻ giải thích:

- Anh, đây là giảng viên dạy violon của em.

Quang Triệu lập tức nhíu mày, Tú Anh thấy thế bèn hơi lo. Bình thường hắn đã đặt ra quy định với cô là không được mời bất cứ người nào đến nhà, nhưng chẳng phải hôm qua hắn đã đồng ý cho cô mời gia sư sao?

Vy Oanh cảm thấy thật thiếu thiện cảm với người đàn ông này, nhưng không hiểu sao cô vẫn có cảm giác hắn ta chính là Quang Triệu. Cô chân chừ đứng đó, trong lòng không thể giải thích nổi. Hắn là Quang Triệu sao? Nếu vậy tại sao Như Quỳnh lại là người giúp việc trong nhà hắn? Hắn không phải luôn theo đuổi cô ấy sao? Nếu như vậy, bên hắn bây giờ tại sao không phải là Như Quỳnh mà lại là cô gái trẻ tuổi đồng đẳng này?

Quang Triệu bỗng nhìn lại Vy Oanh, không lâu liền nhận ra. Là giảng viên violon, quả không sai, chính là cô bạn thân năm xưa của ả đàn bà đó. Trái đất này tròn đến thế sao, bất cứ cái gì xuất hiện đều có thể liên quan đến ả ta.

Bấy giờ hắn mới rút cánh tay khỏi Tú Anh, đi đến trước mặt Vy Oanh, khóe môi hơi mỉm cười nói:

- Hân hạnh gặp cô, tôi là Trần Quang Triệu. Mong cô lưu tâm chỉ dạy cho cô ấy. – Hân đưa tay ra, chờ đợi bắt tay với Vy Oanh.

- Anh thực sự đúng là Quang Triệu? – Biểu cảm kinh ngạc hiện rõ trên mặt Vy Oanh, hẳn ta thực sự là Quang Triệu, mới mấy năm trôi qua mà nhiều việc đã đổi khác như vậy.

Đứng sau hân, Tú Anh cũng rất hiếu kì. Quang Triệu vì sao cũng quen với vị giảng viên này?

- Cô Vy Oanh, chỉ bằng ở lại dùng bữa? – Hân thấy cô mãi không đưa tay ra nên cũng thu bàn tay lại.

Vy Oanh có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng trong lòng bỗng cảm thấy e ngại người đàn ông này, hẳn ta không giống như xưa, có vẻ đã trở thành một ông chủ lớn, kiêu ngạo và đầy nguy hiểm.

Câu hỏi lớn nhất vẫn là chuyện giữa anh ta và Như Quỳnh. Nếu họ không thành một cặp, tại sao cô ấy lại trở thành người giúp việc nhà anh? Với cá tính và lòng tự trọng của Như Quỳnh, lẽ ra cô ấy không bao giờ đồng ý.

Rốt cuộc, Vy Oanh vẫn đem một bụng đầy nghi hoặc ra về, định lần tới gặp Như Quỳnh sẽ hỏi thăm.

Mà đối với Tú Anh kia, cô ta cũng có dịp để từ từ tìm hiểu một sự thật chắc chắn khiến cô ta không vui.

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 24

24. Chương 24

Tú Anh vốn quan tâm đến bất cứ cái gì liên quan đến Quang Triệu. Gần đây rảnh rỗi, cô ta cũng không phải lo đối phó với người đàn bà nào xung quanh hân, chỉ phải tập trung vào việc lấy lòng hân. Bình thường cô ta cũng chẳng thể ngờ một người phụ nữ như Như Quỳnh lại trở thành mối đe dọa của mình.

Phụ nữ vốn có trực giác bẩm sinh, Tú Anh sớm sẽ nhận ra những điểm bất thường của người đàn ông bên cạnh mình.

...

...

Vy Oanh một tuần ba lần đến dạy violon nhưng đều cảm thấy Như Quỳnh muốn tránh mặt cô, mãi mới hẹn được Như Quỳnh một tối chủ nhật đi uống cà phê. Một hôm, Tú Anh cũng vì tò mò mới hỏi qua Vy Oanh:

- Chị có vẻ quan tâm đến chị Quỳnh kia.

- Trước đây chúng tôi là bạn rất tốt. – Vy Oanh đơn giản đáp.

- Chị lần trước hình như có nói hai người là bạn học sao? – Tú Anh thoát đầu còn thản nhiên hỏi – Nhưng chị Oanh học ở nhạc viện, chẳng nhẽ chị ta cũng cùng học?

Vy Oanh nhất thời không muốn trả lời, Như Quỳnh biết đâu sẽ không thích cô đề cập đến chuyện quá khứ. Hơn nữa một hai tuần nay đến đây dạy, cô cũng có dịp quan sát Quang Triệu, cảm thấy hẳn đối với Như Quỳnh quá mức lạnh lùng, hoàn toàn coi cô như người giúp việc hèn mọn. Giữa hai người bọn họ vì sao lại trở nên như vậy, thực sự có uẩn khúc sao? Tại sao hẳn lại để người yêu cũ đến làm người giúp việc trong chính căn nhà sống chung với bạn gái hiện tại?

Vy Oanh còn nhớ, năm đó không có một chàng trai nào si tình hơn Quang Triệu, hẳn có thể đứng dưới mưa hàng giờ đồng hồ đợi Như Quỳnh, khiến cho ai nấy đều ngưỡng mộ.

...

...

Mấy ngày sau, vào đúng dịp sinh nhật của Quang Triệu.

Hôm đó toàn bộ anh em trong giới giang hồ của Quang Triệu đều tập trung ở một trong những quán bar do hắn sở hữu tham gia tiệc rượu chúc mừng. Ai cũng ôm ấp theo kiểu nữ, hôm đó Tú Anh vẫn được hắn mang đi. Cô nàng dậy từ sáng sớm trang điểm và làm tóc.

Thấy Tú Anh ăn diện chải chuốt, Như Quỳnh đoán là bọn họ lại có việc ra ngoài, khả năng sẽ không ở nhà dùng bữa. Cô cũng chỉ dọn dẹp qua loa rồi định tranh thủ rời khỏi nhà, đến bệnh viện thăm mẹ cùng Tấn Khang.

...

...

Tiệc ở quán bar vô cùng huyền ảo, người người nâng ly chúc tụng hắn, xú nịnh hắn. Quang Triệu chẳng biết là vì vui mừng hay sầu não mà uống rất nhiều.

Người đàn bà đó dĩ nhiên không nhớ hôm nay là sinh nhật hắn.

Ban nãy cô ta thấy hắn mang tình nhân ra ngoài thì liền tỏ ra rất thoải mái vui vẻ, giống như thoát được kiếp nạn...

Thật nực cười, hắn lại vì thế mà cảm thấy khó chịu sao?

Hắn nói sẽ trả thù cô ta, nhưng thực tế hắn đã làm được gì?

Cô ta chưa rơi vào nhục nhã đau khổ, hắn đã rơi vào bế tắc phiền muộn.

Hôm nay, hắn tròn ba mươi tuổi, người người vây quanh chúc tụng, dâng lên hắn những thứ quý giá, bàn tiệc ngập trong đồ uống xa xỉ. Mọi thứ hào nhoáng như vậy, tại sao hắn không hạnh phúc?

Cảm giác có được tất cả mà lại không ấm lòng hơn một đêm sinh nhật đúng mười năm về trước sao?

[Năm đó, hắn hai mươi tuổi, cô mười sáu tuổi.

Nhà hắn nghèo lại đông con, hắn còn là anh trai cả, làm gì có chuyện tổ chức sinh nhật. Mỗi năm đến dịp này cha hắn cho hắn thêm chút tiền để mua quần áo sách vở là tốt lắm rồi. Mà từ lúc hắn vào đại học, hắn càng không muốn lấy tiền của cha, tự đi làm thêm kiếm tiền chi trả cuộc sống.

Ngày đó, hắn là sinh viên năm hai trường kiến trúc, công việc làm thêm chủ yếu vẫn là đi dạy kèm toán lý. Ngay cả hôm sinh nhật, hắn cũng chẳng dành thời gian rủ bạn bè đi chơi, vẫn đi dạy thêm đến tận gần chín giờ tối. Hôm sau vừa vặn là chủ nhật nên hắn dạy xong là đạp xe thẳng về nhà mà không quay về kí túc xá nữa.

Lúc hắn về đến đầu ngõ, đột nhiên thấy một bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc đứng cạnh cột đèn neon. Là Như Quỳnh, cô ấy ăn mặc giản dị nhưng không giấu đi đâu được vẻ xinh đẹp thanh lệ của thiếu nữ tuổi trăng tròn.

Nhưng tại sao cô lại đứng đây? Cô ấy vừa mới chuyển nhà, từ đó đến đây khá xa, cô ấy đi gì đến?

Hắn đỗ xe trước mặt cô, bỗng dưng thấy trên tay cô cầm một cái giỏ, trong lòng hắn vô cùng hồi hộp. Cánh tay mảnh mai trắng mịn của cô nâng chiếc giỏ trước mặt hắn, mỉm cười nói:

- Anh Triệu, đây là bánh em làm, nhưng không ngon như bánh kem mua ngoài tiệm. Chúc anh sinh nhật vui vẻ.

Từng tế bào trên người hắn đều lâng lâng hạnh phúc, si ngốc nhìn vào đôi mắt đen láy lấp lánh của cô. Bỗng thấy cô giải thích thêm:

- Em nghe nói, cuộc đời con người ta cứ mỗi mười năm lại là một chặng đường. Hi vọng anh mười năm tới luôn vui vẻ như ý, vạn sự đều gặp may mắn thuận lợi.

Quang Triệu nghe vậy thoát đầu rất vui nhưng sau đó không hiểu sao lại có chút phiền não. Hắn nhìn cô, tham lam nói:

- Như Quỳnh, năm nay em tặng quà anh, năm sau có tặng nữa không? Tại sao anh cảm giác em muốn tặng luôn cho cả mười năm vậy? – Hấn tỏ ra hờn dỗi một chút. – Nếu năm nào cũng nhận được quà của em, anh tất nhiên sẽ vui.

- Anh Triệu, nhà em chuyển đi xa rồi, sau này chắc không thường gặp được anh. Nhưng mà nếu chúng ta còn giữ được liên lạc, dĩ nhiên năm nào em cũng sẽ tặng quà anh.

- Ngốc, mỗi năm anh sẽ đến tận nhà em lấy quà đấy.

Hấn nghe được câu trả lời của cô, lập tức hoàn toàn vui vẻ. Bây giờ xem như cô vẫn còn nhỏ chưa hiểu gì về tình yêu nam nữ, hẳn sẽ đợi cô thêm một hai năm nữa rồi thẳng thắn đứng trước mặt cô bày tỏ tình cảm.

Quang Triệu mở nắp giỏ, mùi bánh kem thơm ngậy lập tức tỏa ra, quanh quẩn bên mũi hẳn. Hấn không thể chờ, trực tiếp vớ lấy một miếng bỏ vào miệng. Vị bơ đầy ngọt ngào, ngọt vào cả tâm hồn, suốt đời suốt kiếp cũng không thể quên.

Hấn ăn hết chiếc bánh ngay trước mặt cô, cho dù chiếc bánh khá lớn nhưng một miếng hẳn cũng không muốn chừa lại hay chia sẻ với lũ em. Nhìn hẳn phồng mồm trợn má ăn, Như Quỳnh cũng bật cười, đợi hẳn nuốt hết còn đưa cho hẳn chiếc khăn để chùi tay.

Ánh sáng màu bạc nhàn nhạt của từng ngọn đèn neon phủ lên bóng dáng của hẳn và cô, tạo ra những vệt đen chên chếp in lên lòng đường. Trên một chiếc xe đạp cũ, hẳn đeo cô về tận nhà.]

...

...

Mới gần tám giờ tối nhưng Quang Triệu dường như đã say, ảo ảnh không ngừng nhảy nhót trước mắt hẳn. Thoáng chốc lí trí mịt mù, hẳn đứng dậy bước khỏi bữa tiệc.

Tú Anh hôm nay mặc đầm lại đi giày cao gót hơn chục phân, cô nàng vất vả chạy theo hẳn, vội đỡ lấy hẳn:

- Anh đi đâu? Anh say rồi sao? Nếu muốn về thì cũng đợi tài xế đến chứ? – Thấy hẳn lao ra ngoài đường, Tú Anh không khỏi lo lắng.

- Buông! – Hấn liền mạnh tay gạt Tú Anh ra, còn không biết ai với ai.

Hấn xiêu vẹo bước đi, căn bản cũng đã không ý thức được mình đang làm gì.

Có một ông già dựng xe đạp bên gốc cây để bước vào một tiệm thuốc, Quang Triệu liền tới đó lấy xe nhảy lên đi. Lúc ông già kia bước ra, chỉ còn biết hô “Cướp! Cướp!” khiến mọi người xung quanh lập tức chú ý. Tú Anh sợ phiền toái, rút ví nhét vào tay ông ta một tập tiền, cũng không cần biết là bao nhiêu rồi lên taxi đuổi theo Quang Triệu.

...

...

Tú Anh thấy hẳn đạp xe khỏi khu phố xá phồn vinh, cuối cùng lượn vào một cái ngõ nhỏ cũ kĩ. Đây là nơi nào, Tú Anh còn chưa bước chân qua. Ô tô không thể tiếp tục vào, Tú Anh đành xuống xe, trả tiền taxi rồi mò mẫm chạy vào, mong tìm được hẳn.

Cũng may ngõ chỉ hẹp nhưng không ngoằn ngoèo, Tú Anh tìm được bóng dáng người đàn ông của cô ta, hẳn đang dựa cả người vào một cột đèn, gương mặt say xỉn đỏ gay gắt, hai mắt nhắm nghiền.

- Anh, anh say rồi, chúng ta cùng về! – Tú Anh chưa bao giờ thấy Quang Triệu say đến mức đó.

Bình thường hẳn luôn giữ tỉnh táo và cảnh giác, hôm nay hẳn say khướt thế này, nếu đúng lúc có kẻ thù của hẳn tìm đến thì tiêu rồi. Tú Anh vội lấy di động gọi quản gia, bảo ông ta phái xe hơi và vệ sĩ đến.

Cô vừa gọi xong thì di động của Quang Triệu trong túi áo cũng rung lên, là Quang Tuấn lo lắng gọi đến kiểm tra tình hình. Quang Triệu hai mắt lơ mờ, cảm thấy tiếng chuông điện thoại rất phiền toái, lập tức vứt điện thoại ra. Tú Anh vội nhặt lên và trả lời thay:

- Anh Tuấn, anh Triệu say quá, em đã gọi xe đến rồi.

- Vậy tốt. Có gì không ổn phải báo lại cho tôi. – Quang Tuấn bèn dặn dò, sau đó còn phải thay Quang Triệu thu dọn tàn cuộc, ứng biến với đám khách khứa này khi nhân vật chính tự đứng bỏ đi.

Hôm nay hành động của Quang Triệu thật làm bang Phi Ảnh có phần mất mặt với người ngoài...

Tú Anh đến gần hẳn, định bụng dìu hẳn đi:

- Anh, em đỡ anh ra ngoài kia, xe sắp đến rồi.

- Cút đi, cô là ai, thật phiền toái! – Hẳn ta dù say nhưng một cái phẩy tay cũng đủ làm Tú Anh ngã.

Cô nàng ầm ỨC méo máo khóc, nhưng lại biết không thể chấp nhậT với người say, bèn nín nhịn thử tiếp cận hẳn một lần nữa:

- Anh, em là Tú Anh, anh không nhận ra em sao? Chúng ta cùng về đi!

Quang Triệu hết ngửa đầu lên lại gục đầu xuống, vẫn đang chéNH choáNG vì hơi men.

- ĐỪNG làm phiền tôi. – Giọng hẳn vì say mà có phần méo mó – Tôi còn phải đợi... còn phải đợi cô ấy đem quà sinh nhật đến tặng tôi...

Nói rồi hai mắt cố gắNG mở to, đảo quanh tìm kiếm. Tú Anh nghe vậy liền rất sốc, hẳn đã say đến mất lí trí nhưng còn muốn đợi người nào?

Cứ nghĩ hẳn là người vô tình, không ngờ trong tim lại có một bóng hình khó quên sao? Lúc say chính là lúc con người ta bộc lộ yếu đuối nhất, trở về với con người thực của mình.

Bỗng đâu xuất hiện bóng dáng của một cô bé, chừng mười lăm mười sáu tuổi, hai vai khoác ba lô, dường như mới đi học thêm trở về. Quang Triệu trông thấy bèn lao tới, gắT gao ôm lấy:

- Đây rồi, em tới rồi, em đã nói năm nào cũng tặng quà cho anh mà!

Cô bé sợ đến phát khóc, kêu la ẦM Ỉ. Tú Anh đến gỡ hẳn ra nhưng không được, mãi về sau tiếng kêu của cô bé làm mấy hộ dân xung quanh nghe thấy đổ ra xem, có người xông vào kéo hẳn ra mới được. Tú Anh phải thay hẳn giãNG giải, may mà họ cũng không chấp người say, chỉ nói cô mau đưa hẳn về.

...

...

Như Quỳnh vừa về đến biệt thự một lúc thì thấy mấy người dìu Quang Triệu bước vào. Lão quản gia liền sai như Quỳnh đi nấu canh giải rượu, giúp đỡ Tú Anh đưa Quang Triệu về phòng. Lúc Như Quỳnh đang nấu nướng, đột nhiên lại nghe thấy tiếng Tú Anh la hét thất thanh:

- Anh, đừng đi nữa! Á!

Quang Triệu đang lảo đảo lặn từ bậc cầu thang xuống. Lặn xong lại cố nâng người dậy, miệng lẩm bẩm nói:

- Cô ấy đang đợi, phải mau đi!

Hẳn đi khắp khiênG, mỗi bước đều liêu xiêu, quản gia cùng Tú Anh cùng chạy đến, hẳn lại chỉ vào mặt họ mà nói:

- Hôm nay không dạy thêm, các em mau về đi!

Nói đoạn, chợt trông thấy bóng Như Quỳnh đứng cạnh cửa phòng bếp, mê muội cười mà đi tới. Như Quỳnh bị bất ngờ, vừa lùi ra sau thì hẳn đã bổ nhào tới, ôm ghì lấy cô.

Tú Anh thoát đầu còn nghĩ hẳn ôm nhầm Như Quỳnh như với bé gái kia, nhưng lúc đến gần, lại loáNG thoáng nghe thấy giọng hẳn rên rỉ:

- Quỳnh... Quỳnh...! Năm nay còn tặng quà cho anh không? – Nói xong mấy câu, hẳn lại ngất đi.

Như Quỳnh hoảng loạn, còn Tú Anh bất chợt sinh nghi.

Đưa hẳn về phòng ngủ rồi, Tú Anh lại mò xuống bếp. Thấy sắc mặt Như Quỳnh trắng bệCH bất thường, cô ta càng bán tín bán nghi.

Thực tế, Như Quỳnh đang sợ hãi. Cô vốn không sợ việc hấn hện mình bằng việc hấn còn tâm tưởng với mình. Cô đang tự khuyên bản thân, chỉ là do hấn say nên hồ đồ.

Tú Anh cũng rất muốn viện lý do hấn say cộng với một sự trùng hợp ngẫu nhiên nào đó. Nhưng cô ta không thể không đề phòng, biết đâu mối đe dọa lại đến từ chính người phụ nữ kia, người ở trong cùng một nhà với mình. Tại sao Quang Triệu lại để cô ta đến giúp việc? Cô ta còn trùng tên với người phụ nữ mà Quang Triệu lúc say vừa gọi, chẳng nhẽ chỉ là ngẫu nhiên?

Tú Anh vẫn tỏ vẻ thản nhiên dịu dàng, bưng lấy bát canh giải rượu, băng quơ hỏi:

- Bấy lâu nay em vô ý, thực không phải. Cô Vy Oanh có quen với chị, cũng quen biết với anh Triệu. Chị Quỳnh trước đây phải chăng cũng có quen biết xã giao với anh ấy chứ?

- Bản thân tôi thì không dám thấy người sang bắt quàng làm họ. – Như Quỳnh đáp – Nếu cô Tú Anh quan tâm, chẳng phải nên hỏi trực tiếp ông chủ hay sao?

Như Quỳnh bỗng nhận ra, sóng gió lại sắp tới. Phải chăng đây mới là ý đồ của Quang Triệu, hấn muốn cô bị chính người đàn bà của hấn gây khó dễ? Có lẽ là như vậy.

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 25

25. Chương 25

Tú Anh sau ngày đó tuy không dám hỏi thẳng trước mặt Quang Triệu nhưng lại chú ý quan sát. Quả nhiên, cô ta trước giờ đã quá chủ quan rồi.

Thứ mà mỗi buổi sáng hấn đứng trên ban công nhìn ra, chính là bóng dáng cặm cùi của người đàn bà đó. Tú Anh không muốn tin nhưng mỗi ngày lại càng thêm hoảng hốt.

Một ngày, cô ta bí mật đến nhạc viện nơi Vy Oanh giảng dạy, cũng là nơi cô ấy từng theo học từ nhỏ. Tú Anh lấy danh nghĩa nhà đầu tư đem một khoản tiền lớn đóng góp, giám đốc học viện lập tức mừng rỡ mời cô ta đi thăm thú. Lúc thăm quan phòng truyền thống, cô ta tìm đến chồng ảnh kỷ yếu, niên khóa của giảng viên Vy Oanh từng học.

- Cô Tú Anh, cô cũng ngưỡng mộ Vy Oanh sao? Cô ấy từ nhỏ đã được đào tạo bài bản, là ngôi sao sáng của nhạc viện này. – Giám đốc học viện vui vẻ thuyết minh – Nhắc đến mới nhớ, niên khóa của cô ấy cũng có rất nhiều nhân tài...

Tú Anh lật ra giữa album, có một tấm ảnh lớn chụp hai nữ sinh, một người chính là Vy Oanh bảy tám năm về trước, còn thiếu nữ bên cạnh kia cũng thấy rất quen mắt.

Thiếu nữ ấy có gương mặt trắng nõn, mái tóc mượt mà như suối, đôi mắt bồ câu đen láy, mới vừa nhìn đã thấy xinh đẹp thanh khiết như trăng rằm. Cô ấy cũng như Vy Oanh, đang ôm trong tay một cây đàn violon, khóe môi mỉm cười dịu dàng.

Tú Anh càng nghĩ, càng hoang mang đến giật mình.

- À, đây là trò Như Quỳnh, bạn thân của Vy Oanh, em ấy cũng là một tài năng hiếm thấy, nhưng không hiểu sao mấy năm nay lại biệt tăm biệt tích, cũng không theo nghiệp violon nữa.

Tú Anh mạnh tay gấp lại cuốn album, không còn quan tâm đến xã giao lịch sự gì, chẳng nói chẳng rằng mà bỏ về trong sự ngạc nhiên của giám đốc học viện.

...

...

Trong một quán cà phê khá yên tĩnh, Như Quỳnh ngồi đối diện với cô bạn cũ Vy Oanh. Vốn là chỉ định thăm hỏi xã giao, ôn lại những chuyện vui vẻ một chút, nhưng Như Quỳnh cũng cảm thấy khách khí như vậy cũng thực không phải. Vy Oanh vẫn nhìn cô, ánh mắt trầm tư mang theo rất nhiều nỗi niềm.

Nhưng mấy chuyện thăm hỏi xã giao cũng chẳng nói được mãi, cuối cùng cả hai người họ lại rơi vào im lặng, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng Vy Oanh bất chợt thở dài.

Khi tách cà phê đã nguội, đột nhiên Vy Oanh liên tiếng, nghiêm túc sốt sắng hỏi:

- Nói thật ỉn nghe, Như Quỳnh, tại sao bạn và Quang Triệu lại chia tay, rồi tại sao bạn lại đến đó làm người giúp việc?

- Vy Oanh, mình và Quang Triệu năm xưa cũng không hề là một cặp. – Như Quỳnh chậm chậm nói – Chuyện kể ra thì rất dài...

Cô kể sơ qua một lượt chuyện cũ cho Vy Oanh nghe, cô có đề cập đến cả chuyện của Tấn Khang nhưng dĩ nhiên không nói đến việc anh còn sống.

- Như vậy là, năm đó bạn đã đi theo một người đàn ông lạ? Bạn thực sự yêu anh ta chứ không phải Quang Triệu? Đến bây giờ khi anh ta đã chết vẫn cứ độc thân như vậy? – Vy Oanh không khỏi ngạc nhiên, liên tiếp đặt ra câu hỏi.

Như Quỳnh lặng lẽ gật đầu, Vy Oanh lại thở dài ra, một tay đưa lên chống đầu, một tay khuấy khuấy chiếc muỗng cà phê, ngẫm nghĩ một lúc lâu mới nói ra:

- Khó trách Quang Triệu cay cú như vậy. Nếu mình là anh ta, thấy người mình yêu suốt từng ấy năm đột nhiên chạy theo một người đàn ông khác thì cũng sẽ oán hận như vậy. Chưa kể Quang Triệu năm ấy cũng còn là một thanh niên trẻ tuổi mới vào đời, hẳn ta dĩ nhiên sẽ cảm thấy tự ti và cho rằng bạn đi theo người đàn ông kia vì tiền... Nhưng mà hẳn ta hận bạn qua nhiều năm như vậy, hẳn là còn vì lý do khác lớn hơn, bạn cũng không rõ sao? Đúng rồi, hẳn là vì hẳn bị người ta đến đánh trọng thương.

- Có lẽ là vậy...

- Nhưng mà Như Quỳnh, năm đó ai đã sai người thanh toán hẳn vậy? Có phải là người đàn ông của bạn cho người đến trả thù?

- Mình năm đó rất hoảng loạn, thật không thể tìm hiểu... – Như Quỳnh nhíu mày nói – Mình quen Tấn Khang ba năm, thấy tính cách anh ấy rất trầm ổn, thực sự không muốn tin là anh ấy có thể sai thuộc hạ làm mạnh tay đến mức như vậy, khiến Quang Triệu chỉ xú nữa là mất mạng.

- Haiz, anh ta dù sao cũng là xã hội đen mà, Quang Triệu động vào người phụ nữ của anh ta, không bị đánh chết là còn tốt phước ấy chứ. Mình thấy có phải bạn năm đó quá mức ngây thơ không, tất cả những ông trùm đều là kẻ nguy hiểm, trước mặt bạn anh ta có thể hiền lương một chút nhưng đằng sau lưng, không biết được anh ta sẽ làm những chuyện gì? – Vy Oanh tỏ vẻ nghiêm trọng nói – Cho vay nặng lãi, kinh doanh sòng bạc, vũ trường, buôn lậu thuốc súng, vũ khí, vận chuyển tàng trữ ma túy, đâm thuê chém mướn... đó là những việc xã hội đen thường làm.

- Tấn Khang không giống như vậy đâu! – Như Quỳnh lắc đầu, không phải cô cố bao biện cho anh nhưng thực sự con người bên trong của anh rất tốt, có nghĩa khí, làm việc đều có nguyên tắc.

Vy Oanh không muốn tiếp tục cùng Như Quỳnh tranh luận về người yêu của cô ấy, mắt của người đang yêu sẽ nhìn mọi việc theo hướng khác. Phải rồi, Quang Triệu hiện tại cũng là một trùm xã hội đen sao? Hẳn cũng đang bao dưỡng một cô gái trẻ tuổi yêu kiều đồng danh ...

Nhưng mà, Vy Oanh cứ cảm thấy có dấu hiệu bất thường.

- Như Quỳnh này, vậy bạn định sau này sẽ thế nào? Bạn có muốn đối phó với Quang Triệu và thoát khỏi khổng lồ của hắn không? Chẳng nhẽ cứ sống mãi như vậy sao? Tuổi trẻ không còn dài, phải nhanh chóng có quyết định!

- Đương nhiên rồi, nhưng hiện tại anh ta vẫn chưa muốn dừng trò chơi trả thù. Mà mình lại không thể để anh ta uy hiếp những người thân quen...

- Trời ơi, sao bạn lại có thể không nghĩ ra? – Vy Oanh không kiềm chế được bèn kêu lên – Quang Triệu hẳn là vẫn còn tâm tưởng với bạn, cho dù bản thân anh ta có tự thừa nhận hay không. Chỉ cần một ngày trong lòng hấn ta còn yêu hận, hấn vĩnh viễn không buông tha cho bạn. Như Quỳnh, bạn không thấy sao, nhưng mình thì cứ cảm thấy... tình nhân hiện giờ của hấn ngoại hình có đến bảy tám phần giống bạn năm xưa!

Như Quỳnh liền có phần hoang mang, cô cũng không hề muốn tin những suy luận của Vy Oanh nhưng trong lòng bỗng cứ dâng lên cảm giác lo ngại.

Thực tế, năm năm qua Như Quỳnh đã biến mình trở nên tiêu tụy xấu xí đi, gần như đã hoàn toàn trở thành một người khác, cho nên chính cô lại vô tình không thể nhận ra. Trong khi đó Vy Oanh, một người có ấn tượng rất sâu sắc về con người cô nhiều năm trước thì liền có thể đối sánh.

- Tuy tính cách con bé đó có vẻ không tốt lắm, nhưng cũng cùng một kiểu xinh đẹp giống bạn ngày trước. – Vy Oanh liền bổ sung thêm – Đặc biệt nếu nhìn nghiêng thì lại càng giống.

- Thế nhưng cũng không thể kết luận như vậy... – Giọng Như Quỳnh hơi run run, một tay cô khẽ nắm chặt chiếc bóp đặt trên đùi – Càng không thể nói hấn còn tâm tưởng với mình. Có lẽ hấn chỉ là cay cú mà thôi. Hơn nữa, thù oán đôi bên nhiều như vậy, kết thúc chắc chắn không hay ho gì.

Vy Oanh vươn tay nắm lấy vai Như Quỳnh, rành mạch nói:

- Theo mình, để giải quyết chuyện này ổn thỏa, bạn và hấn nên thử thẳng thắn đường hoàng đối mặt một phen. Phải biết rõ cuộc ai hận ai bao nhiêu, và phải biết rõ trong lòng hấn thực sự muốn gì...

- Ý của bạn là đối thoại?

- Đúng vậy... Có thể hấn sẽ kiêu ngạo, nhưng bạn cần tìm cách nói chuyện với hấn một cách ngang hàng. Đặc biệt mình tin, trong lòng hấn còn mang nặng tâm tưởng về bạn, nhất định không thể trốn tránh mãi sự thật ấy...

...

...

Như Quỳnh trên đường trở về biệt thự, cứ nghĩ mãi về những điều mà Vy Oanh nói ấy. Tuy cô cũng không thể dám chắc, nhưng quả thật cô cũng cần phải biết chính xác trong lòng Quang Triệu kia nghĩ gì, cho dù là để đối phó hay tìm ra hướng giải quyết.

Nhưng mà bằng cách đối thoại một lần xem sao ư? Liệu hấn có dễ dàng chấp nhận cùng cô đối thoại, hay lại chỉ cùng nhau đào xới những nắm mồ thù oán trong quá khứ?

...

...

Khi về đến biệt thự thì hơi trễ một chút so với giờ phải nấu nướng, Như Quỳnh liền nhanh chân vào bếp. Đi ngang qua phòng khách thì thấy Tú Anh đang ngồi ngả gối trên ghế salon, hai tay khoanh trước ngực, miệng nhả ra một câu:

- Chị Quỳnh hôm nay về sớm vậy?

- Tôi lập tức đi làm bữa tối. – Như Quỳnh vốn không định chấp với cô ta, bình thản nói.

- Khỏi cần, hôm nay anh Triệu đi vắng, tôi cũng không muốn ăn. Chị mang một ly sinh tố và một ít sa lát lên phòng cho tôi là được. – Nói rồi có phần ưỡn ẹo đi lên lầu.

Làm mấy thứ đó không mất thời gian, Như Quỳnh liền mang lên luôn. Lúc bước vào thì thấy cô ta đang trong phòng tắm, Như Quỳnh liền đặt lên bàn rồi đi xuống nấu nướng một chút lót dạ ỉn.

Chỉ ba mươi phút thì cô lại lên lầu để thu dọn chén đĩa. Bấy giờ Tú Anh đang điệu đà vẽ móng tay trước bàn trang điểm, thấy Như Quỳnh, cô ta đột nhiên mỉm cười:

- Ăn xong rồi, phiền chị mang xuống nhé!

Nói rồi vươn tay đẩy cái khay ra phía ngoài, bất cẩn thế nào mà lại làm rơi cả khay xuống, ly nước và đĩa thủy tinh đều vỡ tan.

- Thôi chết, chị dọn dùm tôi! – Nói rồi đứng lên, tránh xa đồng hồ vỡ mấy bước.

Như Quỳnh lại gần, dùng một cái giẻ lót tay để nhặt từng mảnh vỡ. Trong lúc cô đang cúi húi, đột nhiên Tú Anh giơ chân, dẫm mạnh lên bàn tay cô rồi ấn xuống.

Mảnh thủy tinh lập tức xé rách lớp vải rồi cửa vào tay Như Quỳnh đến tứa máu. Cô có phần bất ngờ, ngẩng đầu trợn to mắt nhìn Tú Anh. Cô ta càng nhấn mạnh chân, tưởng chừng muốn cắt đứt bàn tay đối phương. Trong lúc ấy, khoe môi vẫn hơi cong lên, ánh mắt thấp thoáng đầy chế giễu cùng hận ý.

Cũng biết cô ta có thể gây khó dễ ỉn, Như Quỳnh chỉ không ngờ Tú Anh ngay lần đầu đã dùng phương pháp trực tiếp trắng trợn như vậy. Như Quỳnh cố chịu đau, rất nhanh lấy lại bình tĩnh, lạnh giọng nói :

- Nếu cô không nhấc chân, e rằng tôi đành phải cắt một chút ở cổ chân trắng nõn của cô. – Tay kia của Như Quỳnh cầm lên một mảnh thủy tinh khác – Nếu cắt trúng gân thì rất không hay.

- Chị dám sao? – Tú Anh cao giọng uy hiếp. – Chị dám động vào tôi, phải chăng không ngại anh Triệu?

Như Quỳnh bỗng dưng càng muốn khiến cô ta không thể đắc ý. Cô hiểu được người đàn bà này sợ nhất điều gì, lập tức bật cười:

- Tiểu thư trong lòng lo lắng cảnh giác nên mới muốn làm phép thử?

- Nói, cô là gì của anh ấy? Có phải trước đây cũng từng là bạn gái? – Tú Anh thấy thái độ bình thản của Như Quỳnh liền hơi hoảng hốt.

- Hắn ta bao dưỡng cô một năm nhưng đã từng theo đuổi tôi suốt mười lăm năm. Cô cắt tay của tôi, tôi cửa cổ chân của cô thử xem sao?

Tú Anh giật mình, nhấc chân lùi về sau. Tuy nhiên cô ta không muốn mình yếu thế, rất nhanh liền thành thoi đáp trả:

- Vậy tại sao chị lại làm người hầu? Anh ấy hẳn là rất hận chị, đừng có sớm hoang tưởng như vậy.

Cô ta vừa nói hết câu, phía ngoài cửa chợt vang lên tiếng vỗ tay giòn to.

Tú Anh há miệng kinh hoảng, không nghĩ Quang Triệu bất thành linh trở về như thế, lại còn lẳng lẳng xuất hiện như một bóng ma.

Hắn lúc này còn đang biếng nhác dựa người vào khung cửa, ánh mắt đầy cao hứng giống như vừa xem được một màn kịch hay.

- Anh... Em vừa rồi chỉ... – Tú Anh luống cuống nói không ra câu, không nghĩ bộ mặt hiền lương thánh thiện của mình sớm bị bóc mẽ như vậy.

- Vì tôi mà tranh giành, chẳng phải là thể hiện tình yêu sao? – Hắn chậm rãi nhếch môi nói – Có điều, phụ nữ các người, ai cũng dần lộ ra bộ mặt thật. Một người từ nhiều năm trước, một người vừa mới.

Như Quỳnh ban nãy bất ngờ nhưng không hề tỏ ra mất bình tĩnh như Tú Anh, cô lẳng lẳng dùng mảnh vải ấn chặt vào vết thương, một tay cẩn thận thu hết mảnh vỡ rồi đứng lên.

Quang Triệu tuy là môi cười, nhưng trong lòng trầm xuống, tựa như rớt xuống đáy vực. Một hồi lại thấy chơi vơi như đứng trên tường cao, mà bên dưới chân tường đầy những hầm chông.

Một năm nào đó, hắn ôm cô gái ấy và nói, suốt đời này sẽ không để cô phải chịu bất cứ một tổn thương nào nữa.

Một năm nào đó, bị cô giết cả về thể xác lẫn tinh thần. Tình yêu lớn bao nhiêu cũng đều nhuộm màu thù oán.

Cửa phòng rất rộng, Như Quỳnh có thể lách qua khe hở đi ra mà không đụng chạm vào hắn. Lúc cô đi ngang qua, hắn có thể ngửi thấy mùi máu, trong lòng lại càng mơ hồ hỗn loạn.

Tú Anh bước tới, nhưng sợ sệt không dám mở lời.

- Cô dọn hành lý đi. – Đột nhiên hấn thẳng thừng tuyên án.

- Không! – Tú Anh chạy đến ôm chầm lấy hấn – Quang Triệu, không như anh nghĩ.

- Tôi trước đây giữ lại cô, chỉ vì cô còn có thể tiếp tục trước mặt tôi diễn rất đạt vai một cô gái dịu dàng ngoan ngoãn. Nhưng mà đã bại lộ rồi, tôi không còn hứng thú. Nếu giữ cô ở lại, chẳng phải tôi công khai chấp nhận việc bị lừa sao? – Nói rồi cầm điện thoại lên gọi cho thuộc hạ – Ngày mai mang người khác đến chỗ anh, loại nào mới lạ một chút đi.

Tú Anh run rẩy muốn nín kẻo, đổi lại chỉ là thái độ tuyệt tình của hấn. Biết hấn xưa nay là kẻ phũ phàng, van nài ủy mị cũng hóa thành oán giận, cô ta trừng mắt nhìn hấn, khinh bỉ cười:

- Trớ trêu sao tôi cũng chỉ là một vật thể thân cho người đàn bà khác. Nhưng càng nực cười hơn là anh, thẳng đàn ông hèn hạ trốn tránh sự thật! Có phải cô ta không thêm yêu anh không? Thật đáng đời anh, ha ha!

Quang Triệu bị nói trúng tim, trong khoảnh khắc bộc phát tức giận, mạnh tay giáng cho cô ta một bạt tai. Tú Anh ngã sòng soài ra nền đất, còn chưa đứng dậy, đã thấy Quang Triệu chìa súng vào mình:

- Trong vòng ba mươi giây, xéo khỏi nơi này, đừng để tao trông thấy.

Tú Anh mặt ướm đầm nước mắt nhưng lại bật cười như một kẻ điên dại. Cô ta lê đến gần hấn, cầm lấy họng súng kề vào đầu mình.

- Quang Triệu, tôi từng hết lòng vì anh như vậy, luôn tôn thờ anh là người đàn ông độc nhất của mình. Nhưng anh xem anh đã làm gì với tôi? – Từng chữ từng chữ kết tội hấn – Ban đầu, cũng là anh đoạt đi trong sạch của tôi, giờ lại nhấn tâm vút bỏ tôi như một món hàng. Nhưng được thôi, đời tôi nếu như không còn gì...

Nói rồi, bàn tay cô ta bất ngờ phủ lên tay hấn, tại cò súng dần dần bóp chặt, miệng thều thào:

- Nhớ kĩ, tôi dùng cái chết này để nguyên rửa anh. Nguyên rửa anh đến lúc chết vẫn đau khổ, không được cô ta liếc mắt đến. Ha ha, anh là của tôi, tôi sẽ đợi anh dưới địa ngục...

Trong lúc hấn còn sững sốt thì họng súng đã lóe sáng, chớp mắt chỉ thấy máu văng đầy.

Như Quỳnh vừa mở nắp lọ còn y tế thì chộp nghe thấy tiếng súng nổ xé rách không gian yên tĩnh. Cô giật mình, đánh rơi lọ còn xuống đất, dung dịch chảy ra lênh láng trên sàn.

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 26

26. Chương 26

Một thoáng sau, có vài người thuộc hạ của Quang Triệu đến. Như Quỳnh thấy họ lên lầu, rất nhanh liền khiêng xuống xác một người phụ nữ be bét máu. Đó là Tú Anh ư, mấy phút trước cô ta còn sống khỏe mạnh, hiện giờ chỉ là một đồng máu thịt tanh nồng. Lúc họ khiêng Tú Anh đi ngang qua mặt Như Quỳnh, cô không khỏi dâng lên cảm giác ghê sợ khủng khiếp lẫn buồn nôn.

Quang Triệu đứng ở lưng chừng cầu thang nhìn xuống, trên người hấn vấy đầy máu của Tú Anh, tuy nhiên ánh mắt lại bình thản mà lạnh buốt, ngắn gọn nhắc thuộc hạ bốn chữ “Thu dọn gọn gàng”.

Quang Triệu vừa không vui là có thể lập tức giết người? Mới chỉ hôm qua còn là tình nhân được hấn cưng chiều, ngày hôm nay đã bị hấn bắn chết không chút thương xót.

Như Quỳnh run lấy bẫy, lúc này rất muốn chạy trốn. Cô sai rồi, sai khi chủ quan xem nhẹ hấn, hấn rõ ràng đã trở thành một tên đồ tể mất nhân tính. Vy Oanh cũng sai rồi, làm sao có thể đối thoại với con người này được?

Lúc này, Như Quỳnh chỉ muốn lập tức chạy trốn. Cô như con thú sợ sệt lùi về phòng mình nhưng đã bị ánh mắt của Quang Triệu chiếu đến.

- Đứng lại!

Hắn lớn tiếng ra lệnh, thấy cô hoảng hốt lẫn kinh tởm hắn, chẳng hiểu sao thâm tâm sinh ra một chút phiền não. Cô ta hẳn cho là hắn giết Tú Anh. Nhưng hắn chẳng việc gì phải hạ mình giải thích, cô ta vốn không tin hắn, năm năm trước đã vậy, bây giờ càng không.

Thực tế lúc Tú Anh chết, trong lòng hắn có một tia không đành lòng. Nếu cô ta ngoan ngoãn rời đi, hắn còn có thể chiếu cố cho cô ta một khoản tiền, muốn đi đâu làm gì thì tùy. Là cô ta quá cực đoan nên mới dùng cách đó. Nhưng ngẫm lại, người đàn bà đó cũng yêu hận mãnh liệt như hắn vậy.

Quang Triệu từng bước xuống lầu, hắn thấy Như Quỳnh đứng quay lưng về phía hắn. Cô không chạy nữa nhưng đôi vai mỏng manh vẫn đang run lên, hết như năm năm về trước khi cô né tránh hắn.

Cô mới gặp lại hắn ít ngày đã trở nên suy nhược như vậy.

Mắt hắn lại di chuyển đến bàn tay gầy guộc của cô, những ngón tay vẫn đang nhóp nhép máu, còn chưa được băng bó.

Hắn muốn tiến lên một bước, hắn muốn làm vậy chết đi được, nhưng cuối cùng vẫn đứng lại, cách cô một khoảng đủ lớn.

- Thu dọn hành lý đi, căn nhà này vậy bẩn rồi, không ở nữa. – Hắn nói cho cô, cũng là nói cho lão quản gia đang ở gần đó.

Như Quỳnh bỗng quay ngoắt lại, ngẩng đầu nhìn thẳng hắn:

- Đủ rồi, Quang Triệu, anh muốn tiếp tục đến bao giờ? Ngày hôm nay anh giết một người vốn không thù oán gì với anh, vậy tôi nhiều thù oán với anh như vậy, bao giờ mới đến lượt tôi?

Quang Triệu trong lòng tê lạnh, mặt ngoài trào phúng cười, đi đến trước mặt cô, bóp lấy cằm cô:

- Cô hỏi rất hay, tôi cũng đang nghĩ đến. Nếu đem một người đàn bà khác tới, một ngày nào đó cô ta đánh cãi chửi nhau với cô rồi lộ ra tật xấu làm tôi chán ghét, mắt công tôi lại phải giết một người. – Bàn tay còn vừa vậy máu của hắn vuốt ve dọc mặt cô – Giờ tôi lại muốn cô làm đồ chơi vừa để tôi hưởng thụ, để tôi chà đạp trả thù cho chán. Tôi chơi chán rồi thì cô sẽ biết phải chết lúc nào.

Nói rồi lời mạnh cô đi, Như Quỳnh hoảng sợ nhưng không náo loạn, lúc bị hắn nhét vào xe, cô vẫn bình tĩnh chống chọi:

- Còn nhớ, anh từng nói tôi rất bẩn, không phải sao?

- Cô đúng là rất bẩn, nhưng năm năm trước khi tôi có được thân thể cô, ngày đó cô hẳn là còn trong sạch. – Hắn nhếch môi thâm độc nói. – Sao ngày đó cô không kiên nhẫn một chút, bây giờ tôi cũng có tiền rồi.

Hắn nhắc lại chuyện đó, thâm tâm Như Quỳnh liền co rút lại. Chỉ thấy cô kiên quyết, đầy chắc chắn mà nói:

- Quang Triệu, nếu như anh động vào tôi một lần, ngày hôm sau anh liền nhận được thêm một cái xác như của Tú Anh.

- Cô đang đe dọa tự sát? Cô chẳng nhẽ đã quên người nhà mình?

- Người chết rồi, sẽ không còn có thể quan tâm nhiều nữa... – Cô bỗng dưng rất bình thản mà khép mắt, thực sự cô đã rất mệt mỏi. – Còn nhớ một đêm anh đã nói với tôi, người sống thì mãi chịu dày vò, chỉ có người chết mới được giải thoát? Bây giờ tôi đang suy nghĩ lại đây...

Quang Triệu chợt thấy ý chí muốn sống tiếp của cô mỏng manh như sương khói. Nhưng hắn không đành lòng buông tha cho cô, vĩnh viễn không bao giờ.

- Nếu đã vậy, tôi muốn nhìn cô héo mòn mà chết trong địa ngục cô quạnh và tuyệt vọng.

Hắn đem cô đến căn nhà màu trắng, đem cô nhốt trong đó, sai người canh chừng cô cả ngày, trong phòng ngủ cũng có mấy người phụ nữ cao to thay nhau giám sát. Mọi liên lạc của cô đều bị cắt đứt, hắn còn đe thuộc hạ, chỉ cần cô chạy trốn thì họ sẽ bị giết. Ai tự ý bắt chuyện với cô cũng sẽ bị trừng phạt.

Đây là cái mà hắn gọi là “chết trong địa ngục cô quạnh và tuyệt vọng”...

Hai ngày liền, hắn cũng không xuất hiện. Mà có lẽ hắn cũng sẽ không bao giờ xuất hiện, một là cô cầu xin, hai là cứ như vậy chịu giam cầm cả đời sao?

Trong mấy ngày đó, Như Quỳnh chợt cảm nhận được sự tuyệt vọng.

Cô muốn vì Tấn Khang mà kiên cường, tại sao con đường càng lúc gian truân như vậy?

Tấn Khang, Tấn Khang... Cô đã thực sự không biết cách xoay sở, giá như anh có thể ở đây, giá như anh có thể xuất hiện, giá như ...

Đời này kiếp này, thực sự còn có thể gặp Tấn Khang sao? Chẳng hay năm năm qua cô cũng đã tự huỷ hoại mình?

Vết thương trên tay Như Quỳnh vì không xử lý kịp mà nhiễm trùng sưng tấy, trong lúc phát sốt, cô càng suy nghĩ miên man.

Đêm hôm đó, Quang Triệu trở về biệt thự màu trắng sau khi nhận được thông báo của thuộc hạ. Bọn chúng thấy tình hình của Như Quỳnh có vẻ nghiêm trọng nên liền thông báo với hắn. Lúc hắn đứng bên đầu giường, cô vì sốt đã mê man mất ý thức.

Rốt cuộc lại đem cô đến bệnh viện, một lần nữa trả thù thất bại.

...

...

Trong giấc mộng đẹp đẽ, Như Quỳnh thấy mình cùng Tấn Khang đi may đo cưới. Cô mỉm cười rất hạnh phúc.

Bỗng dưng khi cô vô tình quay đầu nhìn sang phía bên kia đường, liền thấy bóng dáng Quang Triệu đứng đó, hắn ta tuy là trên môi mỉm cười, nhưng trên người lại vậy đầy máu. Cô kinh hoàng giật mình, lập tức vì thế mà tỉnh dậy.

Bên cạnh cô, cũng là người đàn ông ám ảnh trong giấc mộng đó – Quang Triệu.

Hắn chậm rãi xoay đầu nhìn sang cô, nhận lại được từ phía Như Quỳnh một ánh mắt căm hận không gì tả nổi.

Trên tay hắn còn cầm điện thoại của Như Quỳnh, ban nãy vừa mới bật nguồn lên xem. Toàn là tin nhắn của Vy Oanh và một người đàn ông tên Anthony. Tin nhắn của người đàn ông khá khách sáo lịch sự, coi bộ không giống nhân tình. Hắn không hiểu sao vì thế mà lại thoải mái trong lòng. Tin nhắn của Vy Oanh, chỉ có mấy tin đại loại như “Bạn đã tìm cách nói chuyện với Quang Triệu chưa?”, “Sao rồi, tại sao không nhắn lại?”

Như Quỳnh thấy hắn tự ý xem điện thoại của mình, tuy bất mãn nhưng lại im lặng quay đầu sang hướng khác.

- Cô muốn nói chuyện gì với tôi? – Đột nhiên hắn hỏi.

- Không cần thiết nữa. – Giọng cô còn khá yếu ớt.

- Vậy phải mời cô ta đến hỏi rồi. – Hắn cười lạnh.

- Không được làm hại Vy Oanh, cô ấy là người không liên quan!

- Vậy thì đợi cô bình phục thì nói chuyện. – Hắn liền tự ý tuyên bố.

Trả lại điện thoại cho cô, hắn xoay người rời khỏi phòng bệnh. Khi bước đến cửa, bỗng dưng hơi quay đầu lại:

- Tú Anh kia không phải do tôi giết, cô ta tự sát.

Nói xong cũng không xem phản ứng của Như Quỳnh, đóng mạnh cửa lại.

Năm năm về trước, hắn không chủ ý làm tổn thương Như Quỳnh, nhưng ngoài cách chạy theo cô giải thích và xin lỗi thì chẳng còn lựa chọn nào.

Hiện tại, dù cam chắc là cô sẽ không tin, dù hắn không muốn hạ mình biện minh... nhưng rồi không hiểu sao vẫn cứ phải nói ra một lần.

...

...

Như Quỳnh cầm điện thoại, hồi âm lại cho Anthony và Vy Oanh. Cô không dám nói là mình bị thương, chỉ bảo là làm rơi điện thoại xuống nước, bây giờ mới sửa được.

Ngày hôm sau lúc Quang Triệu trở lại phòng bệnh, không thấy Như Quỳnh ở đó. Hắn thoát đầu rất tức giận đến mức muốn giết người, may mà cô y tá sợ sệt vội báo bệnh nhân vừa mới ra ngoài đi WC. Mãi không thấy cô trở vào, hắn sai cô y tá vào WC tìm cô nhưng cũng không thấy.

Những tưởng Quang Triệu sẽ nổi đóa lần nữa, cũng lại may là hắn liền trông thấy bóng dáng cô đứng ở một góc hành lang khuất khác.

Như Quỳnh vốn đang nói chuyện điện thoại với Anthony, cũng đang hỏi thăm tình hình của Tấn Khang thì nghe thấy tiếng bước chân đi tới. Vừa quay đầu bắt gặp gương mặt bức dọc của Quang Triệu, cô vội vã chào Anthony rồi cúp máy.

- Tại sao phải ra ngoài nghe điện thoại?

- Là thói quen thôi, tôi thích riêng tư. – Cô chậm rãi trở về phòng bệnh trước.

- Là gọi cho ai mà phải riêng tư? – Lúc vừa vào đến phòng bệnh, hắn tự dừng lại nổi điên truy xét.

Thấy cô không muốn đáp, hắn giật lấy điện thoại của cô mở ra xem. Gọi hơn mười phút với gã Anthony, lại còn lén lút lút lút, họ có thực sự chỉ là bạn bè?

Như Quỳnh vội giật lại điện thoại, trong lòng vô cùng phẫn nộ vì bị xâm phạm đời tư.

Trước đây hắn tỏ ra lạnh lùng mà thâm hiểm, mấy hôm gần đây bỗng trở nên mưa nắng thất thường, tức giận mà không có một chút ury.

- Hắn ta không phải là tình nhân của cô sao? Tiền lần trước cô định đem trả cũng là của hắn?

- Chúng tôi là bạn bè đồng sàng, không có gì hổ thẹn. – Như Quỳnh rất muốn nói “không liên quan gì đến anh” nhưng chỉ e hắn làm khó Anthony nên đành bình thản trả lời.

Quang Triệu thấy ít nhiều thoải mái, nhưng mặt ngoài vẫn độc mồm độc miệng nói thêm:

- Vậy là cô thực sự chưa từng lên giường với hắn?

- Tôi không giống như anh, ai cũng có thể ngủ cùng.

- Ha ha, cô nói vậy phải chăng có ý bảo rằng... – Hắn cười vang, cầm một sợi tóc cô lên mân mê – Không phải từ trước đến giờ, cô chỉ ngủ với một mình tôi đấy chứ?

- Anh... ! – Bỗng thấy Như Quỳnh vươn tay lên tát hắn, mắt đỏ lên vì tức giận.

Hắn nhìn phản ứng mãnh liệt bộc phát của cô, không hiểu sao lại càng vui vẻ, rất muốn tin đó là sự thật. Cái tát này chẳng làm hắn phẫn nộ, một chút bức mình cũng không có.

Hắn lấy cái cặp lồng ban nãy mới xách vào đặt trước mặt cô, ngấn ngon ra lệnh:

- Ăn hết! – Nói rồi đứng lên ra về.

Mở cặp lồng ra thấy cháo thịt yến xào xa xỉ, đồ đi là phải tội, Như Quỳnh liền không nghĩ nhiều mà đem xuống khu phòng bệnh dành cho người nghèo tặng ấy cụ già neo đơn.

27. Chương 27

Hai ngày sau, bác sĩ kiểm tra lại lần cuối cho Như Quỳnh rồi đồng ý cho cô xuất viện. Quang Triệu đứng lù lù ở cửa phòng bệnh từ sớm.

Như Quỳnh không nói gì, lẳng lặng theo hần ra bãi đậu xe, lúc lên xe rồi mới nói:

- Như đã đề cập, tôi muốn tìm nơi nào đó nói chuyện.

Quang Triệu cũng không đáp lại, chở thẳng cô đến một trung tâm thương mại cao tầng. Tuy là giới hắc đạo nhưng bọn hần cũng có đầu tư làm ăn, đứng tên một vài công ty, nhà hàng hoặc siêu thị. Khu thương mại này hiện cũng thuộc quyền sở hữu của hần.

Hần dùng thang máy riêng đưa cô lên tầng thượng. Buổi chiều hoàng hôn, gió trên cao lồng lộng thổi, Như Quỳnh chợt thấy hơi lạnh.

Nơi này không một bóng người, cũng thật là yên tĩnh.

Bỗng nhiên cô thấy Quang Triệu cởi áo vest ném cho cô:

- Vừa ra viện, tốt nhất đừng có ngất vì lạnh. Lát nữa dùng xong thì cứ ném ra đường.

Như Quỳnh không muốn run rẩy trong lúc nói chuyện, miễn cưỡng mặc vào áo. Đột nhiên thấy Quang Triệu bước sát ra phía lan can rồi treo lên.

- Anh làm gì?

Hần ngạo nghễ đứng trên ranh giới của sự sống và cái chết, không sợ mà còn ngẩng đầu, dang hai tay, bộ dạng như đang hít thở không khí trong lành.

- Không chỉ có cô, tôi từ lâu cũng không còn sợ cái chết. – Hần cười nói – Đã từng có rất nhiều con nợ đứng trước mặt tôi, khi họ đứng trên lan can như thế này, mặt kẻ nào cũng trắng bệch. Tôi vốn nghĩ rằng, nếu có kẻ nào bình thản ngẩng cao đầu một chút, tôi nhất định bỏ qua cho kẻ đó. Nhưng mà đa số họ, chưa nhảy đã vì run rẩy hay chóng mặt mà rơi xuống.

- Chỉ có kẻ điên mới có thể bình tĩnh! – Như Quỳnh liền đáp.

- Cô đang mắng tôi là kẻ điên? Cô trước mặt tôi lúc nào cũng thích tỏ ra bình tĩnh, chẳng phải cô cũng điên?

- Tôi không muốn nói chuyện vô nghĩa! Anh xuống đây!

- Tôi từng nghe giang hồ truyền lại một kì tích, năm xưa gã Hoàng Tấn Khang đấu với một gã trùm khác, họ quyết định thắng thua sống chết bằng việc đứng trên lầu cao như thế này đấu súng. Cô chắc cũng biết nhỉ? Xem như hần cũng có chút ít công phu hơn người, cô thích những người đàn ông vừa có tiền vừa mạnh mẽ như thế sao?

Như Quỳnh không hề biết chuyện này, mà nếu biết, cô cũng chỉ có thể thầm cảm thán, trách anh chơi một canh bạc quá nguy hiểm.

- Tôi thực sự yêu anh ấy, không phải vì anh ấy có tiền hay có uy quyền. Nếu tôi thích mấy thứ đó, chẳng phải bây giờ đã lợi dụng anh rồi sao? – Như Quỳnh thẳng thắn đáp.

Quang Triệu nghe được câu trả lời của cô, bỗng nhiên bật cười ngặt nghẽo, người hần vì cười mà rung lên, đứng nơi lan can kia xem chừng lại càng nguy hiểm. Trông vậy nhưng hần vẫn đứng rất vững, cười xong mới đi xuống trước mặt cô.

Thì ra, hần lại muốn nhận một cái đáp án thế này, một cái đáp án đau lòng cũng không kém...

Cô ta không ham tiền, không ham quyền lực sức mạnh? Nhưng cũng có nghĩa là, trước đây hay là mai sau, dù hấn có trở nên như thế nào, cô ta cũng vĩnh viễn không thích hấn?

Mà hấn thì vừa mới phát hiện ra.

Năm năm, mười năm, mười lăm năm... cũng không biết kéo dài đến bao giờ, hấn vẫn sẽ để tâm đến cô ta. Vì cô ta mà yêu hận không thể rạch rời, vô cùng bế tắc.

Như Quỳnh nhìn người trước mặt, không tưởng được rằng hấn ta lại đang có vẻ rất cô tịch u ám...

Giống như bầu trời hoàng hôn tím đỏ này, ảm đạm hiu quạnh...

- Quang Triệu, không cần biết anh có tin không... Nhưng năm năm về trước, không phải tôi chủ ý sai người đến trả thù anh. – Cô hít một hơi sâu rồi nói. – Tôi hận anh, tôi rất hoảng loạn, nhưng tôi hoàn toàn không muốn anh phải chết...

- Vậy cô có tin không? – Hấn cười khổ đáp lại – Năm năm về trước, không phải là tôi cố ý làm tổn thương cô. Tôi chỉ muốn cô bình tĩnh một chút, nghe tôi giải thích...

Như Quỳnh hơi ngẩn người, Quang Triệu liền nói tiếp:

- Hồi đó tôi còn ngây thơ nên không thể hiểu nổi là làm sao, ngoài xin lỗi cô ra thì cũng không thể giải thích hết cảm giác mình từng trải qua. Hôm đó tôi đưa cô về đến nửa đường, khắp người liền thấy nóng rực nhột nhột, thoáng cái lí trí bị bay mất, nhục dục bức đến phát điên, cũng không nhận ra người bên cạnh là cô nữa. Hấn là bị người ta chuốc thuốc kích dục.

- Chuốc... thuốc...? – Như Quỳnh kinh hoàng lùi ra sau – Anh nói, anh bị người ta chuốc thuốc?

- Đúng vậy.

- Là ai ?

- Tôi năm đó ngây thơ, thuốc kích dục là cái gì cũng không biết, làm sao biết được là ai đã ra tay. – Hấn vận hỏi lại cô – Nếu không phải cô muốn giết tôi, vậy cô thì có biết kẻ nào đã sai người đánh tôi chẳng?

Như Quỳnh sợ hãi lắc đầu. Cô không biết, thực sự không biết chính xác là ai. Năm đó mọi biến cố cứ dồn dập bất ngờ kéo đến, cô còn không thở kịp... Chẳng hay mọi chuyện lại trùng hợp đến thế?

- Vậy anh sau đó có biết là kẻ nào không?

- Hừ, cô cho rằng sau khi tôi suýt mất mạng, còn liên lụy hại chết cha tôi, tôi còn lòng dạ quan tâm đến những chuyện liên quan cô? – Hấn nghiêng răng nói.

Bỗng thấy Như Quỳnh đầy run rẩy, mặt mũi thất sắc, âm điệu hoảng hốt:

- Anh nói sao? Hại chết cha anh? Bác ấy thế nào?

- Cha tôi vì lao vào đỡ đòn cho tôi mà bị tụ máu não, không phát hiện sớm, hai tuần sau đó mới tử vong. – Lúc này hấn lại thản nhiên mà kể lại.

Cô ngã bệt xuống nền gạch, hai mắt mở lớn, nước mắt trào ra, không ngừng lắc đầu... Quang Triệu vẫn đứng lặng tại chỗ, neho mắt nhìn biểu cảm của cô.

Cứ hi vọng là cô không giả tạo đi.

Cứ nghĩ là cô hận hấn, hấn hận cô, rồi cô làm tổn thương hấn một lần, hấn hủy hoại cô một lần thì coi như hòa. Nhưng không ngờ lại kéo theo cái chết của cha hấn, cô vĩnh viễn nợ không trả đủ. Người nhà hấn, không tính hấn ra thì chỉ có bác ấy là luôn quý cô, trước sau không đổi. Mẹ cô bị ốm, bác trai bác gái không ai đi hợp phụ huynh, cũng chỉ có bác ấy thay người nhà của cô đến trường...

Khó trách hấn và Quang Tuấn lại hận cô đến vậy.

- Quang Triệu, tôi xin lỗi... thực sự rất xin lỗi... – Đây là những lời đau đớn chân thành từ lòng cô, cô hoàn toàn không muốn hại chết người như vậy.

Quang Triệu cũng vì nước mắt của cô mà trở nên phiến não.

Bao năm nay, cô không khóc trước mặt hắn, ngay cả lúc bị thương cũng rất kiên cường. Bị hắn uy hiếp cũng không tỏ ra yếu đuối...

Trong kí ức của hắn, hình như chỉ có một lần, đó là khi cô chạy ra từ nhà nghỉ, rất hoảng loạn và đau khổ...

Ngày ấy, cô là công chúa của hắn, nữ thần của hắn.

Sau đêm cô đem tiền về cứu mẹ, hắn còn luôn cho rằng đó là lỗi của mình, là do hắn vô dụng nên mới khiến cô cùng đường phải bán thân, còn muốn dùng cả đời này bù đắp cho cô... Thậm chí dù biết cô làm bạn gái của Tấn Khang, hắn vẫn tự gạt bản thân mình theo đuổi cô, thậm chí giao du với xã hội đen để tiếp cận cô. Làm sao có thể nói, hắn chủ ý cưỡng đoạt trinh tiết của cô?

...

...

Quang Triệu thấy lệ cô vẫn không ngừng rơi, lòng hắn từ ngứa ngáy hóa thành nôn nao, từ nôn nao hóa thành đau thắt. Hắn cũng đau đầu suy nghĩ một hồi rồi, rút cuộc xâu chuỗi các sự kiện lại với nhau. Nếu như lời cô nói là thật, chỉ sợ họ đã vô tình rơi vào một âm mưu nào đó.

- Đừng khóc nữa. – Cuối cùng hắn cũng lên tiếng, từ từ bước đến trước mặt cô. – Tôi tạm thời tin cô không phải cố ý, cha tôi cũng không trách cô.

Hắn rút chiếc khăn tay trong người ra lau nước mắt cho cô, lúc này cô không né tránh hay tỏ ra căm ghét hắn, chỉ mở to mắt, yên lặng để hắn thấm đi từng giọt lệ.

- Tôi thực sự cảm thấy có lỗi với bác ấy...

- Được rồi, tôi nhất định đem chuyện năm đó lật lại. Tôi phải tìm ra chân tướng sự việc, chúng ta có lẽ đều đã bị trúng kế...

Như Quỳnh lúc này mới ngộ ra nhiều điều. Cũng như Quang Triệu ban nãy, cô cảm thấy dường như có một bàn tay vô hình ngầm sắp đặt tất cả.

Vì sao Quang Triệu bị chuốc thuốc để cưỡng bức cô? Vì sao có người đến đánh hắn? Vì sao cô bị bắt cóc? Vì sao Tấn Khang bị phản bội, còn suýt mất mạng?

Đó như một màn kịch hết sức hoàn hảo, từng chương từng chương không có sơ sẩy, cứ ngỡ như là do số phận đưa đẩy vậy...

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 28

28. Chương 28

Quang Triệu đưa cô về biệt thự màu trắng của hắn, nghiêm giọng nói:

- Trước khi tôi tra ra chân tướng, cô nhất định không được bỏ trốn.

- Được, tôi không bỏ trốn. Nhưng anh cũng không được cho người theo sau giám sát hay canh chừng tôi. – Như Quỳnh cũng bổ sung điều kiện.

- Được. Đây coi như là cam kết.

Lúc họ bước vào, hàng chục người làm đã đứng ngay ngắn xếp hàng chào đón. Quả nhiên như lão quản gia kia đoán, sớm muộn cũng là cô gái này.

Thức ăn được dọn lên đầy một bàn, ông chủ còn chưa bao giờ đích thân liệt kê ra một thực đơn chi tiết như vậy. Cô gái kia ngày hôm nay không phải người giúp việc, mà có lẽ đã trở thành chủ nhân.

Như Quỳnh lặng lẽ ngồi vào bàn ăn, cúi đầu ăn qua loa một vài thứ. Bây giờ Quang Triệu vẫn mãi nhìn cô, thỉnh thoảng mới đưa rượu lên môi nhấp một chút. Cảm tưởng chỉ hơi ngẩng đầu lên là chắc chắn sẽ bắt gặp ánh mắt của hắn.

Mà trong đôi mắt của Quang Triệu kia, rõ ràng là đang ưu phiền.

- Tại sao lại làm ắt môi thâm xì như vậy? – Hắn bỗng dưng hỏi.
- Để tiện buôn bán, không muốn người ta bắt nạt thì cũng phải tỏ ra lọc lõi một chút. – Cô cũng rất thẳng thừng đáp.
- Nếu không gặp lại tôi chắc cô vui lắm?
- Nếu tôi không xuất hiện chắc anh cũng rất vui vậy...
- Làm ặt mũi trở về bình thường đi. – Hắn sau khi hừ lạnh liền tuôn ra một câu.
- Không cần. – Như Quỳnh buông chén đĩa, toan đứng lên – Tôi ăn xong rồi, có thể về được chứ?

Quang Triệu có vẻ như không hề nói đùa, lạnh giọng tuyên bố:

- Không được, cô phải ở lại đây.
- Tôi cũng có nhà cửa, tôi không chạy thoát khỏi bàn tay anh được, không cần thiết phải giam giữ tôi. Chúng ta đã đồng ý tin tưởng đối phương đến khi tìm ra sự thật.

Hắn đứng dậy, đi đến ngay sát bên cô, không e ngại, vươn tay ôm chặt lấy.

- Nhưng tôi muốn cô ở lại. Như Quỳnh, hắn ta đã chết rồi, tại sao tôi lại không được? Tôi có thể đối xử với cô như lúc xưa, còn mang lại cho cô nhiều thứ viên mãn hơn ngày đó. Những gì tôi ngày trước không làm được, bây giờ liền có thể làm cho cô.

- Quang Triệu, cả đời này tôi không bao giờ phản bội Tấn Khang! – Như Quỳnh giãy dụa, kiên quyết nói.

Họ vì giằng co mà làm chén bát trên bàn rơi xuống nền đất tạo ra những chuỗi âm thanh vỡ nát. Quang Triệu rút cuộc khó có thể kiên trì, dùng sức mạnh siết chặt cô, đôi môi rơi xuống mặt cô, tai cô, liên tiếp hôn. Hơi thở nóng như lửa mang theo mùi men không ngừng quấn quanh mũi cô.

- Quang Triệu, anh so với năm năm trước có gì khác nhau, chỉ biết cường bức tôi! – Cô oán hận thét lớn. – Anh so với ngày đó chỉ càng kinh tởm hơn!

Quang Triệu đang trong cơn sóng tình bất chợt ngắt người, tạm đình chỉ động tác, cũng phần nộ xen đau đớn mà hét lên:

- Cô nói cô không phản bội hắn, được thôi, cho cô không phản bội hắn về tư tưởng, nhưng người cô rõ ràng là của tôi, mãi mãi chỉ là của tôi. – Nói rồi lại tiếp tục hôn xuống – Cô yêu hắn ta được bao nhiêu lâu? Tôi từng yêu cô nhiều như vậy, tôi cũng có quyền sở hữu tình yêu mà tôi muốn!

Đột nhiên thấy cô không giãy dụa nữa, chỉ run bần vì mỗi nụ hôn hay những cử chỉ động chạm của hắn. Quang Triệu không muốn nghĩ nhiều, ôm cô lên lầu. Lúc hắn đặt cô xuống giường, mặt đối mặt với cô mới có phần hoảng hốt.

Cô cười lạnh, ánh mắt nhìn hắn đầy căm hận. Hắn giật mình, quên là cô và Tú Anh vốn khá giống nhau, bây giờ cô nhìn hắn như vậy, khiến hắn liên tưởng đến gương mặt Tú Anh hôm đó, bên tai còn vang rõ những lời nguyền rủa của cô ta.

- Còn nói là năm xưa anh không cố tình tổn thương tôi? Rõ ràng anh chỉ nói dối.
- Im đi, năm xưa tôi không hề!
- Tấn Khang anh ấy không bao giờ ép buộc tôi, anh ấy không phải loại người cảm thú như anh!
- Đừng so sánh thằng đàn ông khác với tôi. Tôi yêu cô mãnh liệt hơn hắn nhiều lần, ham muốn giữ lấy là chuyện tất yếu. Nhưng năm xưa tôi không hề âm mưu tổn hại cô!

Hắn nói rồi phẫn nộ nhảy xuống giường, trút giận lên những đồ đạc trong phòng. Chỉ trong chớp mắt, mọi thứ đồ đạc xa xỉ đều bị đập vỡ, hóa thành những đồng ngổ ngang tan tành...

Cuối cùng, hắn thần thờ đi ra phía cửa, chân dù dẫm phải từng mảnh vỡ cũng không quan tâm.

- Đi đi... đi đi...! – Hắn vừa cười vừa lẩm bẩm nói.

Như Quỳnh vội chạy ra ngoài, những tưởng hắn đã buông tha cho cô rồi, nào ngờ khi cô đi lướt qua hắn được mấy bước, cánh tay lại bị hắn bóp chặt:

- Nếu những lời cô nói có nửa chữ dối trá, tôi nhất định không tha thứ cho cô!

...

...

Hai tuần sau đó, Như Quỳnh không nghĩ là mình lại được tự do bình yên như vậy, Quang Triệu cũng không hề xuất hiện, cũng không hề gây cản trở cho cô.

Hắn biến mất không dấu vết hết như năm năm về trước vậy.

Thời gian này, cô ngày nào cũng có thể tranh thủ đến thăm Tấn Khang và chơi violon cho anh nghe. Bệnh tình của mẹ cô cũng tiến triển rất tốt, Anthony nói có thể để bà điều trị ngoại trú.

Một hôm, Anthony đến mời cô đi uống cà phê. Bấy giờ thái độ của anh giống như đang có điều muốn nói nhưng lại e dè chưa thể nói ra. Như Quỳnh cảm thấy anh cứ mãi nhìn xuống tách cà phê, bèn chủ động mở lời trước:

- Anthony, anh có chuyện gì muốn nói sao? Giữa chúng ta chẳng phải không cần e ngại ư?

Anthony bỗng thở dài, cuối cùng mới thừa nhận:

- Như Quỳnh, tôi có việc cần nhờ cô giúp đỡ, nhưng có lẽ sẽ làm phiền cô.

- Sao lại có thể nói như vậy? Anthony, anh luôn giúp đỡ tôi, khi anh có việc cần, nhất định tôi sẽ tận tâm...

- Cô quả quyết nói.

- Vậy thì tôi yên tâm rồi, nhưng nếu cô thấy không tiện thì cứ từ chối, cũng không cần nghĩ nhiều đâu. – Lúc này anh mới chậm rãi trình bày – Tuần tới là sinh nhật lần thứ bảy mươi của mẹ tôi, sức khỏe của bà dạo này rất sa sút, anh trai lớn của tôi cũng đã cố gắng tìm liệu pháp chữa trị nhưng cũng không mấy khả quan. Các anh của tôi đều đã lập gia đình, chỉ có tôi vẫn chưa có ý định đó, cũng chưa bao giờ mang bạn gái về ra mắt bà, cho nên mẹ tôi thường hay phiền lòng. Lần này, cũng do cha tôi và các anh thúc ép, nhất định phải đi cùng một cô gái về ra mắt để vui lòng mẹ...

- Cho nên... – Như Quỳnh nửa ngạc nhiên nửa phỏng đoán nói – Cho nên có phải anh muốn tôi giả làm bạn gái?

- Đúng vậy... – Anthony nhìn cô bằng ánh mắt tin tưởng hi vọng – Mẹ tôi thích những cô gái dịu dàng như cô, chắc chắn bà sẽ rất thích...

Anthony tuy là nói vậy nhưng trên thực tế, một người được nhiều phụ nữ mến mộ như anh thì không thiếu người để sắm vai này. Chỉ có điều trong tâm tưởng, anh vẫn muốn đó là Như Quỳnh, dù chỉ là giả trong vài ngày cũng được.

Còn Như Quỳnh, cô cũng cảm thấy có chút ít e ngại nhưng nhớ đến việc Anthony đã nhiệt tình giúp đỡ mình bao lâu nay như vậy, cô không nghĩ ngợi nhiều nữa, liền gật đầu đồng ý, dấu sao cũng chỉ sắm vai này trong một hai ngày.

Đọc tiếp Mím cười đợi em ở kiếp sau – chương 29

29. Chương 29

Để chuẩn bị cho buổi ra mắt làm vừa lòng mẹ Anthony, Như Quỳnh buộc phải quan tâm đến ngoại hình. Cô liền đi xóa xăm mắt xăm môi, chú ý việc chăm sóc tóc và da mặt trong một tuần liền. Cô cũng đang bắt đầu mở một cửa hàng tạp hóa cỡ vừa, cũng chẳng có ý định buôn bán cửa hàng vật liệu xây dựng nữa, cho nên sau này cũng không cần phải hóa trang thành già dặn lọc lõi.

Đến hôm lên máy bay, cô xuất hiện trước mặt Anthony trong một bộ váy thanh tú hoàn hảo hệt như nhiều năm về trước, khiến cho cả Anthony cũng phải ngây ngất ngỡ ngàng.

Chính là cô gái này, người đã thu hút ánh nhìn của anh ngay từ lần đầu gặp gỡ.

Như Quỳnh mặc một chiếc váy xanh ngọc đơn giản mà thanh nhã, tóc đen mượt thả xuống, càng tôn lên nước da trắng nõn của cô. Đi bên cạnh chàng người lai Anthony cao ráo điển trai, bọn họ thực sự là một cặp tiên đồng ngọc nữ, thu hút mọi ánh nhìn ngưỡng mộ của mọi người xung quanh.

Đây là lần đầu tiên Như Quỳnh đến nước Pháp, cô không khỏi ngỡ ngàng khi đứng trước kinh đô Paris hoa lệ. Anthony mỉm cười, hứa sẽ đưa cô đi thăm thú thỏa thích.

Henri – anh trai của Anthony lái xe đến tận sân bay đón hai người bọn họ. So với Anthony, người anh cả sống lâu năm ở Pháp này càng có phần hào hoa lịch thiệp. Anh ta không rành tiếng Việt như Anthony nên chỉ nói bằng tiếng Pháp, chẳng hiểu anh ta nói câu gì mà Anthony nghe xong thì mỉm cười rất vui vẻ.

“Anh ấy nói em rất xinh đẹp, còn nói chúng ta rất đẹp đôi, mau mau tổ chức lễ cưới”.

Anthony ghé vào tai Như Quỳnh tường thuật xong, hai má cô liền đỏ bừng vì ngượng.

Bởi vì cha anh là người Việt cho nên họ đã giao hẹn trước, cách xưng hô cũng tạm thời thay đổi cho giống một cặp đôi yêu nhau.

Nhà của cha mẹ Anthony nằm ở vùng ngoại ô phía Đông Paris, là một biệt thự kiểu cổ với khuôn viên rất rộng. Gia đình họ đều là y bác sĩ cho nên trong nhà vô cùng sạch sẽ ngăn nắp.

Julie, chị dâu đảm đang của Anthony đã ở nhà chuẩn bị bữa tối từ sớm. Cha anh thì vừa đưa mẹ anh đi bệnh viện kiểm tra, anh hai và anh ba thì phải đến một tiếng nữa mới hạ cánh xuống sân bay Paris.

Gần tám giờ tối, đại gia đình mười mấy người mới sum họp đầy đủ bên bàn ăn lớn. Cha mẹ và các anh chị của Anthony đều là những người nhã nhặn thân thiện, chưa kể đến việc họ đều là những bác sĩ hiền đức lương thiện. Họ vừa gặp liền rất quý Như Quỳnh, cô hoàn toàn không cảm thấy áp lực như khi con dâu đến ra mắt một gia đình truyền thống phương Đông.

Cha mẹ Anthony nghe nói Như Quỳnh là nghệ sĩ violon thì càng vừa lòng, nhất là mẹ Anthony, mắt bà không giấu khỏi vui mừng vì đứa con trai út cứng đầu không chịu có bạn gái kia cũng đã tìm được một cô nàng tốt.

Anh trai Anthony còn tự nhiên nói đùa trước mặt mọi người rằng, suýt nữa cả nhà đã nghĩ Anthony là gay rồi. Trong nhà đã lắm con trai, không lẽ Anthony sau này lại dẫn thêm một anh chàng về? Nói đến đó, mọi người cùng vui vẻ bật cười, Anthony chống đỡ bằng cách bình tĩnh ôm lấy Như Quỳnh.

Cuối cùng mọi người động viên cặp đôi nhỏ nhất song kiếm hợp bích biểu diễn một bài. Lúc Như Quỳnh còn đang ngơ ngác thì đã thấy Anthony ngồi vào đàn piano, dịu dàng nhìn cô rồi xướng lên đoạn đầu của bản Canon in D. Thì ra anh còn biết chơi piano, không phải chỉ suốt ngày biết cầm dao mổ, đúng là công tử hào hoa con nhà danh giá có khác.

Như Quỳnh liền lấy violon hợp tấu với anh, hai người họ uyển chuyển tạo nên một bản nhạc vô cùng đẹp...

Đến tối, bỗng dưng có chút bất tiện xảy ra. Bọn họ đều nghĩ Như Quỳnh và Anthony chính là một cặp uyên ương mặn nồng nên chỉ chuẩn bị có đúng một phòng. Anthony đành phải nói với cha anh, Như Quỳnh chính là một thiếu nữ Á Đông chuẩn mực, cho nên hai người họ tôn trọng phong tục tập quán, trước khi kết hôn không thể ngủ chung. Cha anh là người gốc Việt, dĩ nhiên ông hiểu điều này, cho nên liền bảo chị dâu Anthony đi thu xếp thêm một phòng.

...

...

Sáng hôm sau, Anthony cùng với anh cả và chị dâu dẫn Như Quỳnh đi thăm thú Paris. Bốn người họ có một ngày rất vui vẻ, đặc biệt là Như Quỳnh...

Lúc Như Quỳnh và Anthony hồn nhiên nắm tay đi dạo trên phố, cô hoàn toàn không biết rằng hình ảnh xem chừng rất hạnh phúc ngọt ngào của họ đã vô tình rơi vào tầm mắt của một người đàn ông đứng cách đó không xa...

Quang Triệu lúc này chỉ đứng cách cặp đôi kia chừng mấy chục bước chân nhưng họ hoàn toàn không để ý đến hắn – kẻ đang khoác trên người bộ vest xám và đeo kính râm. Từ xa bỗng dưng bắt gặp bóng dáng của Như Quỳnh, hắn vốn đã không tin nổi vào mắt mình. Nhưng sau khi xác nhận chính là cô, hắn liền lặng người đi, nheo mắt nhìn về phía xa đó, đôi bàn tay vô thức siết chặt, tạo nên những tiếng khớp xương kêu răng rắc...

Mấy tuần nay, hắn vốn đang có việc phải sang Paris diện kiến người đỡ đầu cho hắn năm xưa, chính là một lão đại hiện đứng đằng sau một hệ thống mafia có mặt ở nhiều nước. Tập đoàn của hắn ở Việt Nam, có thể nói là một chi nhánh trực thuộc mạng lưới của lão đại này.

Vốn định đi lòng vòng Paris mua quà gửi về cho cô ta, không ngờ đã thấy cô ta xuất hiện, còn cặp kè với đàn ông ngay trước mắt. Mà gã đó, lại không xa lạ gì, chính là gã bác sĩ người lai từng hẹn hò với cô ta, cho cô ta ba tỷ để trả hắn. Còn nói họ là bạn bè ư? Rõ ràng cô ta đã nói dối không biết ngượng mồm lừa hắn.

Mà càng bất ngờ hơn là, hôm nay cô ta xuất hiện trước mặt hắn, chính là trong bộ dạng xinh đẹp thuần khiết của nhiều năm về trước. Là vì gã đàn ông mà cô ta đang mãi mê đầu mảy cuối mắt kia ư? Quang Triệu không nén nổi cảm hận khi nhìn thấy cô ta tình tứ bên người đàn ông khác. Giả dối, tất cả chỉ là giả dối, hắn đã bị cô ta lừa.

Ra vẻ thương tâm trước cái chết của cha hắn, còn dám nói là năm đó không phải cô ta sai người? Hết to trước mặt hắn là yêu thương gã Tấn Khang đã chết, một lòng chung thủy với gã đó? Cô ta luôn có thể nói dối không cần chớp mắt.

Hôm nay hắn tận mắt chứng kiến, còn có thể ngu ngốc tin tưởng nữa sao?

...

...

Như Quỳnh bỗng cảm thấy hơi lạnh sống lưng, thâm tâm bỗng lo sợ khó hiểu. Anthony thấy biểu cảm không ổn trên mặt cô, vội sờ tay lên trán cô xem thử.

- Em không sao, Anthony.

- Em có đói không? Ở đây có bánh mì baguette rất nổi tiếng, em đợi anh một lát!

Anthony nói rồi chạy vào cửa hàng gần đó, mua một bao bánh mì cho cả bốn người. Như Quỳnh ăn thử, tấm tắc khen ngon. Anthony cao hứng vui vẻ thuyết minh cho cô một hồi, mọi cử chỉ gần gũi của họ đều được một người đàn ông đằng xa ghi nhận.

...

...

Lúc bốn người kia dần khuất xa khỏi tầm mắt Quang Triệu, cũng có một chiếc xe hơi đến đỗ trước mặt hắn. Là thuộc hạ của lão đại được cử đến đón hắn đi dự tiệc. Quang Triệu chui vào xe, bên trong còn có một người phụ nữ gốc Việt sắc sảo mặn mà khác đang mân mê khối rubic trong tay, khóe môi gợi cảm khẽ cong lên cười, điệu bộ bí ẩn mang theo một chút chế giễu:

- Triệu, chú không vui à? Chẳng phải nói là đi thăm thú vòng quanh sao? Làm sao mà lại có vẻ không hào hứng gì vậy? – Nói rồi khẽ liếc mắt nhìn về phía gương chiếu hậu, nơi có phản chiếu bóng dáng mỗi lúc một nhỏ dần của Như Quỳnh, nụ cười trên môi càng thâm thúy.

- Thanh Nguyệt, chị không phải chộc tôi. – Hấn hơi cau mày, ngả lưng về phía ghế dựa tìm một chút thư giãn.

...

...

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 30

30. Chương 30

Trong một căn phòng khách sạn xa hoa.

Quang Triệu thả người vào một chiếc ghế nhung sang trọng, môi nhấp rượu vang, tai lắng nghe những tin tức do thuộc hạ bẩm báo:

- Ông chủ, những thông tin đã điều tra này hoàn toàn là chính xác. Bọn họ là dòng họ bác sĩ danh tiếng ở Pháp, cô gái người Việt kia là vợ chưa cưới của gã con trai út đem về ra mắt cha mẹ.

Quang Triệu chợt cảm thấy ba chữ “vợ chưa cưới” kia đâm vào tai hấn đến đau nhức. Tên thuộc hạ kia vẫn tiếp tục báo cáo:

- Gã con trai út thì ở lại Pháp thêm một thời gian để thăm mẹ, còn cô gái thì ngày kia lên máy bay về nước, chuyển bay lúc bốn giờ chiều...

- Được rồi, lui ra. – Đáy mắt hấn tắm tối tràn ngập oán hận, ngón tay gõ trên mặt bàn tạo nên những tiếng lạch cạch khô khốc.

...

...

Hai ngày sau, Anthony tự mình chở Như Quỳnh ra sân bay, lưu luyến tiễn đưa cô. Anh đợi cô lên máy bay, nhìn máy bay cất cánh rồi mới trở về.

Cô gái ấy, có lẽ suốt đời này chỉ coi anh như bạn, mà anh chỉ có thể tìm một chút hạnh phúc mãn nguyện ở mấy ngày giả làm bạn trai bạn gái với cô vừa rồi...

...

...

Trên máy bay, Như Quỳnh giở những tấm hình chụp ở Paris ra ngắm một lượt. Trong lòng cô, chuyến đi này thực sự rất thú vị.

Lúc xuống sân bay Nội Bài, có một gã taxi bộ dáng rất chỉnh tề nhanh nhẩu ra đỡ hành lí cho cô. Nhìn thấy đồng phục hãng taxi quen thuộc, Như Quỳnh liền lập tức lên xe, dặn đến địa chỉ nhà mình. Sau một hồi, thấy taxi đi không đúng đường, cô vội nghiêm giọng nói:

- Này anh, anh đi đường vòng sao? Đừng có lừa đảo, tôi không phải trẻ con.

Gã taxi có bộ mặt hiền lành kia đột nhiên xảo quyệt cười:

- Chị yên tâm, em không đi nhầm đường. Không lo về tiền taxi đâu, vì ông chủ đã dặn, hộ tống chị về nhà cẩn thận.

Như Quỳnh liền giật mình, ông chủ nào chứ? Trong lúc hoang mang, đã cảm thấy chiếc xe này dường như đang trên lộ trình dẫn tới biệt thự màu trắng của Quang Triệu.

Như Quỳnh cố gắng lấy bình tĩnh, không biết tại sao Quang Triệu lại sai người đem cô đến. Căn bản cô còn chưa nghĩ ra, chuyện cô giả vờ tình tứ bên Anthony đã bị hấn trông thấy.

Cho nên lúc mới bước vào biệt thự, cô cũng không quá sợ hãi, còn cho là hấn tìm cô vì chuyện điều tra bí mật năm năm về trước.

- Cô Quỳnh, xin mời lên trên lầu... – Một người giúp việc cúi đầu nói.

Như Quỳnh thấy hơi bất an nhưng cũng từng bước đi lên đó. Lúc cô bước vào phòng ngủ, cánh cửa phía sau đột nhiên đóng sầm lại, Như Quỳnh phát hoảng đập cửa kêu gào, nhưng làm thế nào cũng không mở ra được.

Trong phòng liền xuất hiện tiếng bước chân, cô xoay đầu lại nhìn thử. Là Quang Triệu, hấn bước ra từ nhà tắm, mái tóc còn ướt, trên người chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm, điệu bộ ngả ngớn ngồi xuống bên giường.

- Anh muốn gì đây? – Giọng cô có phần tức giận.

Quang Triệu không nói gì, rất thản nhiên cầm điều khiển mở tivi lên. Trên màn hình lớn, cô thấy Anthony đang đi dạo quanh Paris, nhưng mà có một vài người đàn ông lạ mặt bí mật đi theo anh, bộ dạng của họ rất hung hiểm.

Cô kinh hãi nhìn Quang Triệu, thực sự chưa hiểu Anthony đã đắc tội gì với anh ta.

- Sao? Lo lắng cho vị hôn phu? – Quang Triệu tà ý cười – Gã đó cũng thật tội nghiệp, đâm đầu vào người đàn bà dối trá lừa lọc không biết xấu hổ như cô.

Cô bấy giờ mới hơi ngờ ngợ ra, Quang Triệu trực tiếp lật ngửa bài:

- Nếu không phải chính mắt tôi ngẫu nhiên nhìn thấy cô cặp kè với gã đó bên Pháp, ắt còn bị cái lưới giảo hoạt của cô lừa. – Hấn đứng dậy, như hung thần ác sát đi về phía cô. – Tôi đã cảnh cáo, nếu trong lời cô có nửa từ dối trá, nhất định bắt cô trả giá.

- Không, tôi không có! – Như Quỳnh luống cuống lùi lại. – Tôi không hề lừa anh, mọi việc cũng không liên quan đến Anthony, không được làm hại anh ấy!

- Mồm nói không liên quan nhưng đã vội lo cho hấn rồi? – Hấn vươn tay nắm lấy vai cô, bóp chặt rồi kéo đến – Còn dám nói năm năm trước không phải là cô muốn giết tôi?

Tình ngay lý gian, nhất thời cô cứng họng không thể giải thích, mà hấn xem chừng không còn muốn tin cô. Chỉ lo hấn sẽ sát hại Anthony, khiến cho cô cả đời sống trong ân hận tội lỗi.

- Tôi muốn cô cũng phải chứng kiến nỗi đau nhìn thấy người thân của mình ra đi như thế nào? – Hấn độc ác nói, tay cầm điện thoại nhấn phím gọi.

Cầu xin, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ phải nhục nhã cầu xin hấn. Nhưng để đổi lại sự an toàn của Anthony, danh dự cô cũng không cần.

Quang Triệu từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ hèn mọn đang quỳ rạp dưới chân mình, trong lòng nửa thống khoái, nửa đau đớn.

- Muốn tha cho hấn?

- Bỏ qua cho anh ấy, việc gì tôi cũng làm.

Hấn ngồi xổm xuống nhìn cô, vạt áo vì thế mà mở rộng, lộ ra vết sẹo dài gớm ghiếc.

- Tôi đem cô cho bọn đàn em cùng nhau chà đạp, có được không?

- Được. – Thấy cô như kẻ vô hồn đáp lại.

Câu trả lời này, cô chờ đợi đáp trả, hấn sâu trong lòng đau đớn lẫn phần uất đan xen.

- Đem trái tim cho tôi có được không?

Thấy Như Quỳnh đột nhiên chớp mi mắt, ngẩn người nhìn hấn, Quang Triệu bèn cười lớn:

- Cô có hay không có thứ đó?

- Thứ đó, bản thân tôi cũng không còn sở hữu. Nhưng cùng lắm nếu anh muốn, tôi có thể tỏ ra như một Tú Anh ngoan ngoãn, thần phục anh, thế nào?

- Cô đánh giá mình hơi cao sao?

- Chẳng phải anh từng theo đuổi tôi mười mấy năm sao? Như vậy cũng đủ để tôi ngẩng đầu.

- Tôi phải thử xem đã! – Hắn nhếch môi cười, giẫy tiếp theo liền quăng cô lên giường.

Như Quỳnh nghiêng đầu nhắm mắt lại, phong tỏa mọi cảm xúc. Sau ngày hôm nay, có lẽ cô rất muốn chết đi. Nếu như còn có thể trăn trở lại một điều, cô chỉ ước muốn sau này có thể hợp táng cùng Tấn Khang, kiếp sau là vợ chồng, không bao giờ lìa xa...

Anh đã nói: “Như Quỳnh, dù thế nào em cũng phải sống.”

“Như Quỳnh, con người mở mắt ra có thể thấy mình đang sống trong một ngày tăm tối cùng cực, nhưng không thể vì vậy mà không sống tiếp. Tôi đã từng sống như vậy, nhưng dù không có lí do để sống, tôi vẫn sống tiếp, vì chỉ hi vọng ngày mai sẽ tìm thấy một lí do tốt. Mà lí do ngày hôm nay tôi tìm được, chính là em”.

Tấn Khang, từng là bờ vai duy nhất khiến cô có thể yên tâm òa khóc.

Vĩnh biệt anh, vĩnh biệt anh...

Điều mà anh nói, cô không làm được...

Phía trên người cô, Quang Triệu tràn đầy hận ý, bàn tay không kiêng nể xé rách quần áo của cô. Nhưng chính vào giây phút này, điện thoại trong túi áo cô lại reo vang. Quang Triệu vốn định ném đi nhưng Như Quỳnh đã kịp liếc thấy đó là số điện thoại ở bệnh viện tư nhân của Anthony. Mẹ cô đã xuất viện, nếu như bệnh viện gọi đến, chỉ có thể là vì Tấn Khang!

Tấn Khang, anh lại làm sao rồi? Tấn Khang, lẽ nào anh vẫn muốn ra đi trước cô?

Đột nhiên cô lấy được sức mạnh vùng lên, gào thét giãy dụa, cố lấy được chiếc điện thoại.

- Trả điện thoại cho tôi! Bệnh viện! Bệnh viện gọi đến, anh mau trả cho tôi! – Như Quỳnh như kẻ điên, đấm đá loạn xạ trên người hắn.

Quang Triệu bất ngờ khi thấy con người bao lâu nay điềm tĩnh như cô lại có thể điên cuồng gào thét đến vậy. Chuông điện thoại không ngừng kêu rất nhức óc, dục tính của hắn cũng vì vậy mà tiêu tan, liếc mắt nhìn thấy trên màn hình hiển thị dòng chữ “Khoa điều trị đặc biệt bệnh viện S”, hắn liền mềm lòng trả điện thoại cho cô. Là mẹ cô ta đang nằm viện sao?

Như Quỳnh vội vã nhấc máy, chỉ thấy đầu dây bên kia là giọng điệu gấp gáp của cô y tá:

“Cô Như Quỳnh, bệnh nhân Hoàng Việt phòng số P21 đột nhiên không thấy trong phòng bệnh nữa!”

Như Quỳnh nghe vậy, trong lòng kinh hoàng lo sợ đến co thắt, toàn thân run lấy bầy. Hoàng Việt chính là tên trong hồ sơ giả của Tấn Khang ở bệnh viện...

“Đêm qua chúng tôi đi kiểm tra thấy anh ấy vẫn nằm đó như bình thường, nhưng ban này vào liền thấy giường bệnh trống trơn, đã hỏi các bác sĩ hộ lý nhưng họ đều xác nhận rằng không có việc di chuyển người bệnh đến phòng khác điều trị... Cô có thể đến đây ngay được không? ”

Như Quỳnh đánh rơi máy điện thoại, bên kia đầu dây vẫn oang oang giọng cô y tá. Cô ngẩng đầu nhìn Quang Triệu, trong mắt đầy dè chừng lẫn ghê tởm. Ánh mắt đó đột nhiên làm hắn cảm thấy rất khó chịu. Năm năm về trước, cũng là ánh mắt ghê tởm đến mức như thế này.

- Là anh làm phải không? – Cô oán hận hét lên, nước mắt tuôn ra như suối, túm lấy áo hắn – Tại sao? Tại sao?

Hắn một vẻ ngạc nhiên không hiểu nổi, vội nắm lấy hai cổ tay cô mà không chế.

- Tôi không làm gì mẹ cô ở bệnh viện cả! Cô nói linh tinh cái gì vậy?

Như Quỳnh bấy giờ mới tỉnh ngộ. Hắn còn không biết chuyện mẹ cô ở hay không ở bệnh viện, lại càng không biết đến sự tồn tại của Tấn Khang? Vậy là cô đã đoán sai rồi?

Tấn Khang không ở bệnh viện, vậy thì anh ở đâu? Anh đang trong trạng thái hôn mê sâu như vậy thì có thể đi đâu được? Rốt cuộc ai đã mang anh đi?

Không được, cô nhất định phải đến bệnh viện xem.

Hai mắt cô mở lớn nhìn hắn, ngay cả lúc này quỳ xuống cũng không có vẻ cấp bách sợ hãi đến như vậy:

- Làm ơn, tôi phải tới bệnh viện, anh làm ơn thả tôi đi được không?

Hắn nhàu mày, hai người họ giằng co thêm một lát, cuối cùng vì cô đã gào thét đến khản cả giọng, hắn không còn nhẫn nại nổi, cau mày nói:

- Tôi trực tiếp đưa cô ra ngoài, tôi không muốn thấy cô lại lừa dối!

Như Quỳnh lúc đó không thể chờ đợi thêm, cũng không có cách nào mặc cả với hắn nữa, chỉ có thể chấp nhận để hắn đưa tới bệnh viện.

Nếu anh thực sự không còn ở đó, có nghĩa là sự tồn tại của anh đã bị bại lộ rồi sao? Năm năm qua cô cất giấu anh kĩ như vậy, không ngờ một ngày anh đột ngột biến mất.

Anh đang ở đâu, còn sống hay đã chết? Như Quỳnh không ngừng miên man suy nghĩ lẫn tự trách bản thân mình.

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 31

31. Chương 31

Xe vừa đỗ trước cổng bệnh viện, Như Quỳnh đã hấp tấp mở cửa xe bước xuống. Vì vội vàng mà cô suýt nữa vấp ngã nhưng vẫn cầm đầu chạy tới khu điều trị đặc biệt. Quang Triệu lập tức đuổi theo.

Căn phòng mở toang, giường bệnh lạnh lẽo trống không. Mà cạnh chiếc giường, từng đầu ống truyền đã bị gỡ ra, buông thõng dưới sàn nhà.

Cô hoang mang run rẩy từng bước đi vào, sắc mặt tái nhợt khi cầm lên một đầu ống truyền.

Thứ này, ngày hôm qua còn truyền vào cơ thể anh duy trì sinh mạng, năm năm qua, Tấn Khang luôn phải sống với mấy thứ dây rợ này. Nếu như đem chúng đứt ra, anh làm sao có thể sống?

Cô quỳ dưới nền nhà, tóc bết dính vào nước mắt, khóc rất thương tâm.

Bên ngoài cửa, Quang Triệu chăm chăm nhìn vào, hắn vốn không hiểu gì cả, nhưng bỗng dừng lại có một linh cảm trời dậy trong đầu.

Như Quỳnh dờ dẩn trong chốc lát, thoáng cái trong đầu liền nghĩ nhất định phải tìm được Tấn Khang. Cho dù anh còn sống hay đã chết, cho dù anh bình an hay hiểm nguy, cô nhất định phải tận mắt trông thấy. Rõ ràng vô phương vô hướng nhưng cô vẫn lao ra ngoài, trong đầu chỉ có một khái niệm “tìm kiếm anh, tìm kiếm anh”.

Quang Triệu nhanh chân đuổi theo túm cô lại, hai người giằng co, Như Quỳnh như con thú hoang bị thương, há miệng cắn vào cổ tay hắn rồi chạy bán sống bán chết.

Cô muốn về nhà, cô muốn lục tìm tất cả những thứ có liên quan đến Tấn Khang, mọi quan hệ, mọi manh mối...

Cô chạy ra đường gọi một cái taxi, lúc này cũng không thể để ý đến Quang Triệu. Bỗng dưng điện thoại reo, cô trợn mắt kinh ngạc, số điện thoại này năm năm rồi chưa từng một lần liên lạc đến, chính là số di động của Tấn Khang:

“Tấn Khang, Tấn Khang...” – Cô cuồng cuồng gọi, trái tim như nảy lên.

“Như Quỳnh, tôi là Ngọc Thu” – Đầu dây bên kia lạnh giọng nói – “Tấn Khang đang ở chỗ tôi, anh ấy vẫn được an toàn, cũng đã tỉnh lại rồi.”

“Anh ấy tỉnh rồi? Anh ấy tỉnh rồi?”

“Như Quỳnh, rất xin lỗi, nhưng vì sự an toàn của Tấn Khang và tất cả chúng tôi, cô buộc phải ra đi, Tấn Khang không biết gì cả, tôi nói với anh ấy rằng cô đã bỏ anh ấy mà đi từ năm năm trước.” – Ngọc Thu thần nhiên nói – “Cô đã vất vả chăm sóc Tấn Khang năm năm qua, nhưng anh ấy cũng là do cô hại, cô chính là điểm yếu chết người của anh trai tôi, tôi không thể để cô tồn tại. Nếu sau này anh ấy vì cô mà phân tâm một lần nữa, chính anh ấy và toàn bộ chúng tôi sẽ đều chết dưới tay kẻ thù!”

“Cô nói gì? Làm sao cô có thể nhẫn tâm như vậy?” – Như Quỳnh bèn hét lên.

“Ở cái thế giới tanh bần này, ai cũng phải nhẫn tâm, cô đã làm anh ấy mềm lòng và suy yếu đi, cô vốn không cùng ở một thế giới với anh ấy, xin lỗi, tôi sẽ lưu tâm đến mẹ cô.”

Ngọc Thu vừa dứt lời, phía trước mặt Như Quỳnh chợt xuất hiện một chiếc xe tải cỡ lớn phẳng phẳng lao tới, đèn pha chiếu rọi đến nhức mắt.

...

...

Như Quỳnh cảm thấy người mình bị văng ra, va đập vào lề đường đến đau đớn. Đầu óc cô ong ong, có một vài tiếng la hét thất thanh.

Lúc cô quay đầu lại, kinh hoàng khi thấy nửa người của Quang Triệu gần như nằm dưới bánh xe. Ngay sau đó có một toán người khác chạy đến, tiếng súng nổ ầm ầm. Lái xe tải vội vã chạy trốn, nhưng liền bị một người khác bắn trúng. Người đi đường sợ hãi nháo nhác ầm ĩ...

Khoảnh khắc đó, cô thấy Quang Triệu còn một chút tỉnh táo, hấn cắn răng giương mắt tìm kiếm cô, thấy được cô bình an ngồi trên vệ đường mới yên tâm một chút, nhếch môi cười, chuẩn bị gục xuống.

Hắn đã cứu cô?!

Như Quỳnh lồm cồm bò đến bên hắn, chỉ thấy xung quanh hắn rất nhiều máu. Hắn vô cùng suy yếu, từng chữ thều thào:

- Đi.. đi... Quang Tuấn... sắp đến...sợ rằng anh sẽ không thể... bảo vệ em...

- Quang Triệu, anh sẽ không chết chứ?

- Chắc là không... nhưng nửa đời sau này... chắc anh không thể đuổi theo em nữa rồi.

Lần đầu tiên, hắn nhìn thấy cô vì hắn mà rơi lệ. Mắt hắn nhòa đi, tất cả mọi thứ đều chìm vào khoảng tối, bao gồm cả gương mặt xinh đẹp đầm nước mắt của cô mà hắn có biết bao lưu luyến.

...

...

Lúc Quang Triệu mở mắt, hắn cảm giác như đã mê man trong suốt hàng trăm năm. Thuốc tê đã gần hết tác dụng, cho nên hắn mới vì đau mà tỉnh lại. Đây cũng là lần thứ hai rồi thì phải, trong căn phòng theo dõi vô trùng kín mít của bệnh viện này.

Một thoáng sau, Quang Tuấn em trai hắn tiến vào thăm. Không một lời hỏi han hắn có đau không, Quang Tuấn mặt lạnh, ánh mắt mang theo hận ý nhìn hắn, độc ác phun ra một câu:

- Tự mình mê muội, thật đáng đời. Trước đây tôi nghĩ là anh yêu cô ta nhiều quá nên thành ra mất lý trí, nhưng bây giờ tôi cho rằng, anh đúng là bị tâm thần rồi.

Gương mặt nhợt nhạt của Quang Triệu vẫn bình thản, chưa bao giờ hắn có được sự điềm tĩnh như vậy. Quang Tuấn có mắng nhiếc gì cũng mặc kệ, chỉ hỏi một câu đơn giản:

- Chân của anh có còn không?

- Không còn. – Quang Tuấn tức giận trả lời – Với người điên như anh thì như vậy cũng tốt lắm, tôi sẽ đưa anh về một căn biệt thự rộng rãi để điều dưỡng, mua cho anh một cái xe lăn, nếu thích thẩm mỹ thì gắn cho anh một cái chân giả. Sau này tôi chính là đại ca, muốn làm gì thì làm, anh không thể ngăn cấm tôi.

Quang Triệu thở dài, hẳn biết sự phẫn nộ và những lời lẽ cay nghiệt của Quang Tuấn cũng là do đau lòng mà tạo thành. Tuy nhiên hẳn vẫn không thể kìm chế được mà liền phải hỏi:

- Như Quỳnh đâu? Chú có đã làm gì cô ấy?

- Anh sợ tôi chặt một chân của cô ta à? Đối với tôi, cô ta chết bao lần cũng không đủ.

- Tuấn, chuyện năm năm trước phải điều tra kĩ rồi hãy nói...

- Sao trước mặt tôi thì anh cứ phải bênh cô ta chăm chặp như vậy? Yên tâm đi, tôi còn chưa giết bảo bối của anh, chỉ xỉ vả cô ta một bài. Anh lúc bất tỉnh vào phòng cấp cứu vẫn còn nắm chặt tay cô ta không buông, bác sĩ phải tiêm thuốc mê liều cao cho người anh mềm đi mới gỡ được. Nếu cô ta chết, tôi e rằng mỗi năm cũng phải tốn công hương khói cho anh.

Quang Triệu bật cười khê:

- Nếu có kiếp trước, chắc là tôi đã nợ mạng cô ấy.

- Hừ, kiếp trước tôi nợ gì ông hả ông anh? – Quang Tuấn nhún mắt nói – Anh muốn nghe tin tức mới, hay là muốn tiếp tục tỉnh dưỡng?

- Nói đi.

- Đau lòng đấy, cổ mà chịu đựng. – Quang Tuấn chậm rãi kể – Tôi đã bắt bọn bác sĩ y tá ở bệnh viện đến tra hỏi, bệnh nhân mất tích đó là một người đàn ông, bị hôn mê sâu năm năm rồi. Tuy là trong bệnh viện lưu hồ sơ giả, nhưng chắc anh cũng đoán được là ai rồi đấy... Còn chuyện ám sát Như Quỳnh ngày hôm nay, vẫn chưa tra ra là thế lực nào, nhưng anh cũng phải cẩn thận.

- Được rồi, chú ra ngoài đi.

- Đi chết đi. – Quang Tuấn nguyên rửa rồi bước ra.

Trong phòng lại vô cùng yên tĩnh. Quang Triệu không phải là không nghi ngờ, ngay từ giây phút hẳn đứng ngoài cửa phòng bệnh đó nhìn vào.

Thì ra, cô không hề nói dối hẳn, cô thực sự yêu Tấn Khang đến thế sao? Một mình bí mật che giấu hẳn suốt năm năm, tự mình ngụy trang hết thấy.

Hắn phẫn nộ, hắn ghen tị, hắn đau lòng. Vì bản năng hắn lao vào cứu cô, nhưng sau khi nằm dưới lòng đường, đó chính là khoảnh khắc hắn cảm thấy tuyệt vọng mệt mỏi nhất, muốn kết thúc ở đó.

Người chết rồi thì sẽ được giải thoát, hẳn sau khi chết cũng chẳng có cơ hội mà bận tâm xem cô có cảm động vì hắn hay không.

Hắn đối với cô, đã dốc hết sức yêu rồi.

Bây giờ hắn bỗng dưng chẳng cần gì cả, nhẹ nhõm như vậy đấy, thật muốn sáng khoái mà cười.

...

...

Nghe thấy tiếng mở cửa, hắn giả vờ nhắm mắt lại, nếu là Quang Tuấn thì thôi đi, hẳn lúc này không muốn nghe lời nhải.

Nhưng tiếng bước chân này, tựa hồ nhẹ nhàng hơn tiếng bước chân của Quang Tuấn rất nhiều. Người đó đang đứng bên đầu giường, hẳn có thể cảm nhận được hơi thở phien nào. Tim hắn lạc nhịp, hẳn biết đó là cô.

Bống đứng thấy cô nói, là đang nói với hắn, nhưng cũng giống như tự lẩm bẩm nói một mình, âm điệu mỗi câu mỗi từ đều rất u uẩn:

- Việc trên đời này mà tôi hận anh nhất, đó là hôm nay anh đã cứu tôi. Quang Triệu, hiện tại tôi rất muốn chết...

Cô ngưng một lát rồi lại nói tiếp:

- Tôi cứ nghĩ rằng, dù việc gì khó khăn thì gắng gượng chống chọi cũng có thể thay đổi, nhưng cả đời này, tôi chẳng thể làm việc gì. Mọi việc cứ đầy nghịch lí, sai càng thêm sai. Tôi và anh quen nhau hai mươi mấy năm, vậy mà thực sự lại không thể tin tưởng trọn vẹn đối phương. Thì ra, chúng ta đều là những người sợ bị tổn thương. Còn nữa, tôi yêu Tấn Khang, tin tưởng vào lời anh ấy nói rằng tôi là lý do để anh ấy sống, nhưng thực tế lại trở thành vật cản đường của anh ấy. Nếu tôi chết sớm một chút, Tấn Khang đã không sao, mà anh cũng không có mệnh hệ gì. Từ nhỏ, tôi đã là sao chổi xui xẻo gây họa, trong khi những người bên tôi chịu tổn hại thì tôi chỉ có cách giương mắt nhìn...

Hắn nghe được những lời lẽ tuyệt vọng của cô như vậy, định mở mắt nói với cô vài điều an ủi. Nhưng bống thấy cô hít vào một hơi sâu, sau đó lại có vẻ bình thản hơn mà nói tiếp:

- Nhưng tôi phát hiện ra rằng, nếu tôi dùng cái chết để chạy trốn, để giải thoát ột mình mình thì thật ích kỉ và vô liêm sỉ. Cho nên nửa đời sau, anh không cần phải đuổi theo tôi, anh cứ việc hưởng thụ, vì anh mãi là ông chủ, cũng đừng sa thải tôi, có được không?

- Ai cần cô chịu trách nhiệm? – Hắn bống đứng mở mắt – Cô coi thường tôi như thằng tàn phế phải không? Nói cho cô biết, tôi vẫn có thể một tay che trời. Cô đã gian dối tất cả mọi người suốt năm năm để bảo vệ cho tình nhân của cô, chẳng phải cô một lòng muốn đi tìm hắn sao?

Hắn nói rất khó nghe, chính là vì muốn cô bỏ đi, hắn đương nhiên không cần sự thương hại này.

Như Quỳnh nghe thấy vậy, cô chỉ trầm mặc cúi đầu đợi hắn nói hết một tràng mắng nhiếc xua đuổi rồi mới lúi thủi đi ra cửa. Cho rằng hắn sau khi tỉnh lại biết mình bị tàn tật vĩnh viễn nên tâm trạng mới không tốt, cô đành nhẫn nhịn quanh quẩn ở bệnh viện.

Cô vì chuyện của Tấn Khang vốn đã rất đau lòng. Nếu anh thực sự tin tưởng cô thì có lẽ anh sẽ muốn gặp cô, nhưng cô lại không dám gặp anh. Anh năm xưa rơi vào bẫy của kẻ thù, mà cô chính là mồi nhử... Bây giờ anh mới tỉnh lại, còn Ngọc Thu năm năm trước nói là đi du học nhưng có lẽ là âm thầm gây dựng lại thế lực, đợi ngày trả thù, bọn họ không hề muốn một người thừa như cô.

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 32

32. Chương 32

Thời điểm đó, tại một biệt thự bí mật.

Hoàng Tấn Khang nâng người ngồi dậy, vì cơ thể còn yếu ớt nên anh chỉ có thể dựa vào thành giường, đưa mắt nhìn qua cửa sổ ngắm khu vườn tươi tốt.

Người con gái anh yêu, thực sự đã bỏ rơi anh rồi sao? Thật khó mà trách cô ấy, một cô gái nhỏ bé yếu ớt như vậy, cáng đáng cuộc sống của mình còn khó khăn, làm sao có thể vất vả chăm lo thêm cho anh nữa?

Nghĩ như vậy nhưng trong lòng anh vẫn rất đau khổ, chẳng lẽ năm năm qua, những thứ trong vô thức anh mơ hồ cảm nhận được, từ nước mắt của Như Quỳnh, tiếng đàn violon của cô ấy cho đến những câu chuyện thủ thỉ bên tai... đều chỉ là ảo giác trong tâm tưởng của anh thôi sao?

Anh luôn cảm thấy, cô ấy chính là người đã níu giữ anh về với cuộc sống này, chẳng lẽ lại sai rồi sao? Chỉ là ý niệm cố chấp của một mình anh thôi sao?

...

...

Có người bước vào căn phòng của Tấn Khang, chính là một thuộc hạ cũ của anh, một trong số ít người mà anh cuối cùng còn tin tưởng được. Hắn tên là Duy Thành, hiện tại là bạn trai của Ngọc Thu.

- Đại ca, anh vẫn còn suy nghĩ nhiều sao? – Duy Thành quan tâm tiến đến gần anh mà hỏi.
- Năm năm trước lúc chú đến cứu cô ấy, cô ấy vẫn khỏe mạnh bình an chứ? – Giọng anh chậm rãi, tưởng chừng như đang hồi tưởng đến một câu chuyện xưa xa xăm.
- Vâng, cô ấy rất an toàn, không bị thương ở đâu cả.

Tấn Khang khẽ mỉm cười. Mặc dù trong lòng anh rất muốn hỏi Duy Thành rằng năm xưa lúc cô ấy rời khỏi anh, cô ấy có đau khổ không, cô ấy có bao nhiêu lưu luyến, sau đó còn quay lại thăm anh mấy lần... nhưng anh lại chọn sự im lặng. Dẫu sao năm nay cô ấy đã hai mươi sáu tuổi, hẳn là đã lập gia đình và có một cuộc sống yên bình, hoặc không thì cũng đã có bạn trai mới, một người có thể đem cho cô ấy một cuộc sống nhân hạ, không có sóng gió...

Duy Thành tuy là cũng rất khó xử nhưng Ngọc Thu đã kiên quyết bắt gã phải giữ bí mật để Tấn Khang không còn bị bận tâm. Năm năm qua, mấy người bọn họ đã sống chui lủi vật vờ, thực sự cũng đã rất khổ cực...

- Đại ca, anh không muốn nghe thêm tin tức về cô ấy sao? – Duy Thành sau cùng gạt bỏ cảm giác tội lỗi, đã làm thì có lẽ nên làm đến cùng, để đại ca của gã không còn tâm tưởng.
- Chú nói đi.
- Cô ấy bây giờ sống rất tốt, vẫn xinh đẹp như xưa... – Duy Thành lấy trong túi áo ra mấy tấm ảnh.

Đều là hai bức chụp gần đây. Tấm thứ nhất là hình ảnh lúc Như Quỳnh vừa từ Pháp trở về ở sân bay, thái độ vui vẻ thản nhiên. Bức này zoom rất kĩ, có thể thấy gương mặt xinh đẹp và nụ cười của cô. Bức thứ hai là chụp trước cửa biệt thự màu trắng của Quang Triệu, lúc hắn chở cô đến bệnh viện. Bức này chỉ thấy bóng lưng của Như Quỳnh nhưng lại thấy rõ mặt Quang Triệu, hắn đang mở cửa xe cho cô.

Tấn Khang nhìn vào bức này, ánh mắt liền trầm xuống. Duy Thành giọng điệu rất bình tĩnh nói tiếp:

- Cô ấy đã quay về với Quang Triệu, chính là người theo đuổi cô ấy từ thời thơ ấu. Hắn hiện tại cũng có uy danh rất lớn. Cuộc sống của cô ấy hiện tại rất đầy đủ và mãn nguyện, anh không cần lo lắng.

Đây là lần đầu tiên Duy Thành phụ sự kì vọng của Tấn Khang mà nói dối anh. Hắn hi vọng rằng lần này sẽ giáng cho Tấn Khang một thương tổn lớn khiến anh hoàn toàn từ bỏ Như Quỳnh. Năm năm về trước, khi nghe tin Như Quỳnh vào nhà nghỉ cùng Quang Triệu, Tấn Khang vẫn có thể tin tưởng bảo vệ cô ấy, nhưng thêm lần này, chắc hẳn anh sẽ rất thất vọng về Như Quỳnh.

Bỗng thấy Tấn Khang cầm bức ảnh Như Quỳnh một mình ở sân bay lên, ngón tay xoa nhẹ trên gương mặt cô, sau đó thản nhiên nói:

- Được rồi, bây giờ anh muốn được yên tĩnh, chú ra ngoài xem cái Thu về chưa dùm anh.

...

...

Một ngày nọ, Như Quỳnh mang cháo vào trong phòng bệnh của Quang Triệu, lập tức gặp được gương mặt sa sầm của hắn. Cô đặt cặp lồng cháo lên cái bàn đầu giường, cúi đầu nói:

- Đây là cháo thịt hầm, rất dễ ăn...

Thấy hắn vẫn lạnh lùng không chịu động đậy, cô tự tay mở cặp lồng, cầm muống cháo đưa đến trước mặt hắn, không ngờ hắn gạt phăng cả cặp lồng cháo xuống nền nhà.

Cô không tức giận, lúi húi thu dọn. Nhìn cô tội nghiệp, hắn thực sự cũng rất đau lòng, nhưng hắn không cần sự thương hại của cô, cũng không muốn cô cả đời quanh quẩn hầu hạ hắn chỉ vì trách nhiệm. Dọn xong, bộ dạng cô lại có phần buồn bã ủy khuất:

- Lát nữa, anh Tuấn sẽ vào thăm anh, tôi bảo anh ấy mua gì anh thích ăn vậy... – Nói rồi bước ra ngoài.

- Tôi đã bảo không muốn nhìn thấy cô nữa cơ mà, phải nói bao lần cô mới hiểu? Cô vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa! – Phía sau lưng cô, Quang Triệu phẫn nộ nghiêng răng nói – Về nhà của cô đi, tôi ghét nhìn thấy bản mặt của cô, đúng là tai họa!

Nói xong mới thấy hai vai Như Quỳnh hơi run run, cô bước thật nhanh ra khỏi phòng bệnh. Bấy giờ hân liên hồi hận, dường như đã hơi quá lời, hôm trước cô ấy cũng tự trách mình đáng chết, trách mình là tai họa, hôm nay hân lại mắng như vậy, nếu như cô ấy nghĩ quẩn thì làm sao?

Khó khăn nhồm người dậy, quơ tay định với chiếc nệm đầu giường, nào ngờ chiếc nệm rớt xuống đất. Lúc này, hân liên cảm nhận được sự vô dụng của bản thân.

May mà vừa lúc đó, Quang Tuấn liền bước vào, nhìn Quang Triệu ngạc nhiên hỏi:

- Anh đuổi cô ta về à, thấy cô ta vừa thu dọn đồ đạc rời khỏi đây. – Nói rồi đưa một tập tin tức thu thập được cho Quang Triệu xem – Đã điều tra được một phần manh mối. Người đứng ra thuê chiếc xe tải hôm ấy, trông rất giống một gã thuộc hạ năm xưa trong băng đảng của gã Tấn Khang, có điều không hiểu sao họ muốn ám sát Như Quỳnh?

Đang nói đến đó thì Quang Tuấn lại có điện thoại gọi tới, sau khi nghe xong, sắc mặt hân không được tốt lắm, nhúu mày nói:

- Lại có thêm thông tin, em gái Hoàng Tấn Khang, người đã ra nước ngoài rồi biến mất năm năm trước hiện đã xuất hiện lại trong nước, tuy nhiên không bắt được chính xác hành tung của cô ta...

Quang Triệu nghĩ mấy giây, sắc mặt trắng bệch rồi hét lên:

- Không được! Không được để cô ấy rời khỏi đây, nếu cô ấy trở về nhà của mình sẽ càng nguy hiểm! – Hân luồng cuống đến mức suýt ngã nhào khỏi giường – Anh phải đi, phải đi!

- Ở đâu, em đi thay anh! – Quang Tuấn vội đỡ Quang Triệu – Ngồi yên đi, cô ta mới rời khỏi đây mấy phút, đuổi theo là kịp chứ gì?

Quang Triệu không đủ yên tâm, cũng không đủ tin tưởng Quang Tuấn sẽ thực sự cứu Như Quỳnh. Vợ được cái nệm rồi, hân liền linh đứng lên, nhất thời cũng không biết đau hay mệt mỏi, từng bước lê ra ngoài, hét lớn với thuộc hạ đứng ngoài, kêu bọn chúng chuẩn bị xe.

...

...

Như Quỳnh không biết nơi nào có thể đi. Hiện tại, cô đúng là ở trạng thái “không có lý do để sống”.

Cô lẩm nhẩm trong miệng, rốt cuộc “cái ngày mai sẽ tìm được một lý do tốt để sống” như Tấn Khang nói có đến không?

Cuối cùng lại trở về căn nhà chứa nhiều kỷ niệm với Tấn Khang, nếu như muốn bỏ đi xa, tìm một nơi nào đó để trốn chạy thì cũng phải quay về nhà lấy một thứ, đó là bức tranh đầu tiên anh vẽ tặng cô. Nếu chỉ có thể giữ lại một thứ duy nhất, cô cũng chỉ hi vọng được mang đi kỷ vật đó thôi...

Lúc Như Quỳnh bước ra cổng, có một phụ nữ mặc áo đen, đội mũ rộng vành đã đứng ở một góc bên đường.

Cô rất bình tĩnh, nhìn thẳng vào người đó mà nói:

- Ngọc Thu, cô nhất định muốn giết tôi?

Nơi này là khu biệt thự bên hồ yên tĩnh, nếu Ngọc Thu có muốn chớp nhoáng ra tay, hân sẽ không khó khăn.

- Chẳng phải nếu không có sự tồn tại của cô, anh ấy sẽ không rơi vào bẫy ư? – Cô ta tiến lại gần hơn – Như Quỳnh, Tấn Khang chắc không kể với cô, thật ra chúng tôi không phải anh em ruột, tôi chỉ là con gái nuôi thôi...

- Cô yêu anh ấy? – Như Quỳnh liền hiểu ra, động lực mạnh mẽ như vậy, chỉ có thể là vì tình yêu.

- Đúng vậy, tôi đã ở bên anh ấy nhiều năm, chứng kiến anh ấy qua bao thăng trầm khổ khó, đã một thời, tôi là niềm quan tâm duy nhất của anh ấy. Khi tôi tám tuổi, mẹ ốm rồi mất, anh ấy thì vì ngộ sát cha mình mà đi tù, tôi chỉ còn lại anh ấy là người thân. Tôi luôn ở cô nhi viện một lòng một dạ chờ anh ấy đến đón tôi, cho dù bị bọn trẻ khác bắt nạt, cướp quần áo, đồ chơi, thức ăn... nhưng tôi vẫn kiên cường, bởi Tấn Khang đã hứa một ngày nào đó sẽ cho tôi một cuộc sống hạnh phúc no đủ. Khi cô xuất hiện thì hai chữ “hạnh phúc” đó không còn nữa!

Như Quỳnh liền cười:

- Cô yêu anh ấy, nhưng lại không biết anh ấy muốn gì ư? Thay vì ở bên chăm sóc anh ấy năm năm, cùng anh ấy đối mặt với sinh tử, cô lại chọn cách sang nước ngoài gây dựng thế lực để phục thù? Nếu như anh ấy không còn sống, những việc làm của cô có ý nghĩa sao?

- Cô trách tôi năm năm qua lợi dụng cô à? – Ngọc Thu cũng không yếu thế đáp lại – Cô có biết, anh ấy còn có cả hàng trăm anh em đồng đạo, cô giành anh ấy, để anh ấy muốn thoái thác trách nhiệm người lãnh đạo mà bỏ đi là rất ích kỷ không? Anh ấy không yêu tôi, tôi có thể chấp nhận anh ấy nuôi người đàn bà khác trong nhà làm thú cảnh, nhưng vì một người đàn bà mà đánh mất lí trí, bỏ rơi những người anh em bao năm cùng anh ấy vào sinh ra tử là không thể!

Nói rồi Ngọc Thu rút ra từ thắt lưng một con dao găm sáng loáng, nhanh chóng lao tới phía cô, Như Quỳnh giật mình vội lùi về phía sau. Nhưng chớp mắt Ngọc Thu đã giơ chân ra đánh ngã cô rồi vung dao xuống.

- Thu! Dừng lại ! – Bấy giờ, chợt có người hét lên.

Là Duy Thành, hần vội lao vào giằng con dao từ tay Ngọc Thu.

- Thu, em làm gì vậy? Dù hôm nay em xuống tay được, nhưng nhờ như một ngày Tấn Khang biết được em tính sao? Tấn Khang rất tinh ý, chưa kể nếu anh ấy bí mật đi tìm tin tức của cô ấy, biết cô ấy đã chết hay mất tích, mọi việc đều sụp đổ, em hiểu không?

Ngọc Thu vẫn tiếp tục giằng co, Duy Thành buộc phải mạnh tay với cô.

- Chưa kể đến, hôm nay cô ấy còn đang được sự bảo hộ của phe cánh Quang Triệu, em muốn chưa tìm được kẻ thù đã chết trong tay Quang Triệu sao?

Ngọc Thu nghe vậy liền bốt kháng cự, Duy Thành nhanh chóng kéo cô ta đi, nói với Như Quỳnh:

- Cô Như Quỳnh, chốn giang hồ máu tanh không hợp với người như cô, mong cô đi đến nơi nào đó an bình mà sống!

Nói rồi liền kéo Ngọc Thu lên xe, thoáng thấy phía sau xuất hiện mấy chiếc ô tô phóng tới, gã vội đánh xe đi, nhanh chóng rời khỏi khu này. Trên đường, vừa đi vừa giải thích với Ngọc Thu về việc hần chụp ảnh Như Quỳnh rồi sắp xếp để Tấn Khang hiểu lầm. Ngọc Thu nghe vậy mới yên tâm, chấp nhận từ bỏ việc giết hại Như Quỳnh.

Độc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 33

33. Chương 33

Xe của Quang Triệu đỗ trước cửa nhà Như Quỳnh, thấy cô đang ngã bệt dưới lòng đường, hần kim lòng không được vội lao đến. Thuộc hạ muốn dìu hần nhưng hần lại gạt đi, chống nạng lê đến bên cô. Phát hiện ra Như Quỳnh đang khóc, hần liền hốt hoảng ôm lấy cô.

- Quỳnh, anh xin lỗi, là anh không tốt! – Hần càng siết chặt cô vào lòng – Anh sẽ không bao giờ làm em tổn thương nữa, cũng không bao giờ đuổi mất em!

Tuy cô không hề kháng cự, không hề né tránh vòng tay của hần nhưng nước mắt cứ lặng lẽ rơi xuống từng giọt, ánh mắt thì vô hồn. Hần không biết chuyện ban nãy xảy ra, cho nên đổ hết tội lỗi lên đầu mình.

- Anh không muốn thấy em vất vả chăm sóc anh, càng không muốn thấy em gượng ép bản thân mình vì trách nhiệm hay lòng thương hại với anh nên mới nói như vậy... – Hấn vội lau nước mắt cho cô – Đừng khóc nữa, em thương hại anh cũng được, không yêu anh cũng được, em muốn ở bên anh bao lâu cũng được, khi nào không muốn liền có thể rời đi, anh sẽ không ép buộc em gì cả...

- Anh có anh em cùng vào sinh ra tử không? Anh có gì vướng bận không? – Bồng thấy cô hỏi hấn những câu rất lạ – Anh có cảm thấy tôi là vật cản đường, là tai họa không? Vì tôi, anh có thể đánh đổi sự nghiệp, bạn hữu của mình không?

Hấn hơi ngần người, nhưng rất nhanh liền đáp:

- Như Quỳnh, trước giờ điều anh cần nhất vẫn chỉ là em. Tất cả những thứ khác đều không đáng giá. Anh cũng từng cố chấp sai lầm, vì hận em nên mới bước vào con đường này... Nhưng ngày hôm nay, ngày hôm qua hay ngày mai, mọi việc anh làm đều có em là lý do. Nếu em không muốn, anh có thể từ bỏ tất cả giới đạo này, giao lại hết cho Quang Tuấn. Dù sao hiện giờ anh cũng không còn khỏe mạnh, bọn họ sẽ không ai có ý kiến.

Hấn nói đến đó thì thấy cô khóc càng lớn, nước mắt ướt hết vai hấn, run run nói:

- Được rồi, tôi mệt mỏi quá, anh đưa tôi đến nơi nào yên tĩnh được không? Thật xa... thật xa...

...

...

Quang Triệu trước hết là đưa cô về biệt thự màu trắng. Hấn cần sắp xếp một số việc, cũng phải thông báo lại với lão đại về việc xin rút lui.

Mọi việc có vẻ cũng không quá mức phức tạp, em trai hấn Quang Tuấn còn là người tàn nhẫn và có dã tâm hơn, lại còn là một kẻ máu lạnh thực sự, trong lòng không bị bất cứ thứ tình yêu nam nữ gì vướng bận, rất phù hợp lên làm đại ca thay cho hấn.

Ngẫm lại, khi cô hỏi hấn, anh em vào sinh ra tử là sao? Hấn ngoài em ruột Quang Tuấn thì không tin tưởng bất cứ ai, mà ngay cả với Quang Tuấn cũng còn có ít nhiều bất đồng. Trước giờ hấn vì muốn nhanh lớn mạnh đã luôn dùng thủ đoạn, mọi mối quan hệ đều là lợi dụng lẫn nhau, có lợi thì làm, thực sự không có cái gì gọi là anh em vào sinh ra tử. Cho nên với việc hấn gặp nạn phải từ bỏ vị trí lãnh đạo, chắc chắn có không ít kẻ vui mừng, làm gì có mấy ai luyện tiếc hay thương xót cho hấn.

Anh em vào sinh ra tử, họa chẳng chỉ có gã Tấn Khang kia mới có. Anh em bạn hữu trên giang hồ có thể là chỗ dựa tốt, nhưng đôi khi cũng là ràng buộc, hấn không thích.

Cô đồng ý đi theo hấn, hấn rất mừng, dù có mất thêm một cái chân, một cái tay hấn cũng cam lòng. Nhưng Hoàng Tấn Khang kia chỉ là đột nhiên biến mất chứ không thể bảo hấn ta đã chết, nếu một ngày hấn ta trở lại, Như Quỳnh liệu có thay đổi ý định?

Quang Triệu tuy nói là không gượng ép cô, nhưng hấn lại sợ đến lúc đó, hấn sẽ nổi điên, ích kỷ muốn giữ chặt cô...

Dẫu sao, trước mắt hấn cũng phải bảo vệ cho cô thật tốt.

...

...

Như Quỳnh bước vào phòng trong lúc hấn còn đang liên miên suy nghĩ.

- Em vào chuẩn bị nước tắm, anh tắm trước đi, tắm xong là cơm vừa chín...

Thật ra trong nhà vốn có nhiều người giúp việc nhưng vì Như Quỳnh muốn yên tĩnh, hấn liền cho họ nghỉ việc, chỉ giữ lại một hai người để quét dọn, dù sao biệt thự này cũng không quá lớn. Như Quỳnh vẫn tự tay đi chợ, nấu cơm, quét dọn phòng ngủ cho hấn, hết như một người vợ đảm.

Nghe tiếng cô xả nước trong nhà tắm, hắn vươn tay lấy gậy chống đứng dậy. Hắn không thích ngồi xe lăn, hơn nữa ngày nay kĩ thuật hiện đại, lắp một cái chân giả cao cấp là cũng có thể đi lại thông thả gần như bình thường.

Hơi nước trong phòng tắm bốc lên mờ mờ, hắn nhìn cô cẩn thận đưa tay vào thử nước ấm, trong lòng cũng liền ấm áp.

Như Quỳnh đứng dậy, không ngờ đã bị hắn ôm lấy eo.

- Anh tắm đi, em đói rồi. – Chợt hắn thấy cô lúng túng.

- Giúp anh một chút... – Hắn mờ ám nói.

Tuy hắn đang tranh thủ quyền lợi của kẻ khuyết tật nhưng cũng không nghĩ là cô sẽ đồng ý, chỉ muốn trêu cô một chút thôi. Chẳng ngờ cô xoay người lại, bình tĩnh như không nói:

- Được, anh giơ tay ra.

Hắn dang tay, ném gậy chống xuống, một tay thuận tiện bám vào người cô. Như Quỳnh đưa tay lên cởi cúc áo hắn, mặt cô rất hồn nhiên, tựa như là đang làm việc, không giống hắn dục vọng đã nhộn nhạo.

Khi nhìn thấy vết sẹo dài của hắn, cô hơi giật mình đành chỉ động tác.

- Xấu lắm à?

- Từng rất đau ư?

Giọng hắn và cô gần như cùng vang lên. Cô lắc đầu thay cho câu trả lời nhưng hắn lại gạt đầu, rõ ràng là muốn ăn vạ.

Hắn xoay người ngồi xuống thành bồn tắm, chờ đợi cô cởi quần dài cho.

Quả nhiên cô có phần bối rối, chứng tỏ năm năm qua chưa từng tiếp xúc thân mật với người khác giới. Lúc nhìn thấy chân giả của hắn, bối rối trong mắt cô bị thay bởi sự thương xót. Trên mặt hắn cũng có một chút phiền muộn.

- Cả đời anh từ nay phụ thuộc vào cái chân giả này, rất xấu phải không?

- Tại sao anh lại cứu em?

- Anh muốn em trước mắt anh lúc nào cũng xinh đẹp hoàn mỹ. – Hắn an ủi cô. – Cho nên để anh thay em gánh hết khiếm khuyết là được rồi. Cứ cho là vì lòng tham của anh, con người mà, cho dù bản thân mình xấu xí vẫn muốn sở hữu một thứ đẹp, đàn ông tàn tật nhưng vẫn lấy được vợ đẹp, chẳng phải có thể rất hãnh diện sao? Biết đâu sau này có một ngày, khi chúng ta già đi một chút, sẽ có những người thắc mắc rằng anh làm thế nào lại có thể lừa được một phụ nữ tốt như em, lúc đó chắc chắn anh có thể rất vui vẻ.

Thấy cô trân trân nhìn mình, gương mặt càng ủ dột, hắn liền có phần hối hận, hắn an ủi cô là để cô vui hơn chứ có phải để cô càng phiền muộn hơn đâu?

- Anh cũng đói, em đi dọn cơm đi.

- Anh không cần giúp gì nữa à?

- Thế em muốn giúp cái gì? – Mắt hắn lộ ra vẻ chờ đợi háo hức.

- “...”

Cô im bật quay mặt đi, cẩn thận xếp khăn bông, áo choàng tắm và gậy cho hắn.

Cô bưng mâm cơm lên lầu, cùng hắn ăn. Nếu có thể, hắn muốn hạnh phúc này kéo dài mãi mãi...

Nhưng vì hiểu rõ, lòng cô vẫn luôn yêu Tấn Khang, hắn càng cảm thấy những giây phút này quá mong manh. Chỉ là một phút cô mệt mỏi, một phút cô muốn dừng chân nghỉ ngơi nên mới quay đầu lại nhìn hắn trong chốc lát.

- Thức ăn em làm có phải mặn quá không? – Thấy hắn ăn chậm chạp, Như Quỳnh bèn hỏi.

Hắn lắc đầu, sau đó liền hỏi thẳng cô:

- Như Quỳnh, không muốn đi tìm Tấn Khang nữa? Có phải vì người của hắn muốn ám sát em để bót chương ngại?

Lại thấy cô buồn đũa, mi mắt trùng trùng. Lát sau cười khỏ nói:

- Nếu như anh ấy còn tin tưởng em hay muốn gặp em thì chắc chắn sẽ bằng mọi cách đi tìm, nếu không cũng sẽ gửi cho em tin tức. Anh ấy không làm vậy, chỉ có thể là do không muốn gặp, cho dù là vì lí do gì đi nữa. Cũng có thể anh ấy đang đối mặt với kẻ thù nguy hiểm, sự có mặt của em chắc chỉ gây hiểm họa cho cả em và anh ấy. – Bỗng dừng ngẩng đầu nhìn hắn – Quang Triệu, em cho rằng năm xưa kẻ thù muốn bày kế li gián em và anh ấy, để em bỏ đi sau đó bắt cóc em, uy hiếp anh ấy tới. Kẻ này phải ở rất gần anh ấy mới có thể biết rõ như thế, chưa kể còn khiến anh ấy bị cô lập, không có trợ thủ đến ứng cứu kịp...

Quang Triệu nhũ mày suy tư một hồi lâu, sau đó bèn tiếp lời cô:

- Thủ hạ năm xưa của hắn rất nhiều, chân tay thân tín cũng không ít. Sau khi xảy ra chuyện, bọn họ mỗi kẻ một nơi, đầu quân cho người này người nọ, nếu thế thật khó xác định ai là chủ mưu. Năm năm qua, cái giới hắc đạo này cũng không ngừng biến đổi, người được kẻ mất chỉ trong chớp mắt, thù bạn cũng chỉ là khái niệm mơ hồ.

Hắn rất muốn hỏi cô “Bây giờ thì là vậy, nếu một ngày Tấn Khang trở lại, em sẽ thế nào?” nhưng lại sợ hãi câu trả lời gần như tất yếu rằng cô sẽ trở về bên gã đó.

- Không nghĩ nhiều nữa, ăn đi! – Hắn gấp cho cô một miếng đùi gà, dịu dàng nói.

- Anh ăn đi, không cần nhường em. – Cô liền từ chối, bỗng dừng nhớ đến chuyện ngày xưa, Quang Triệu là con cả, chẳng bao giờ được miếng ngon, toàn phải gấp cho các em, lúc đi với cô thì cũng giành ăn phần thiệt thòi.

Ăn xong, Như Quỳnh dọn dẹp rồi vắt nước cam mang lên lầu cho hắn uống. Hắn rủ cô chơi game Mario, trò mà rất nhiều năm về trước thịnh hành. Như Quỳnh không giỏi chơi điện tử nhưng cũng ngồi lại chơi cùng, mắt chăm chú vào màn hình.

Hắn ngồi cạnh, nghiêng đầu ngắm hàng lông mi cong cong của cô, chiếc mũi thanh tú của cô, làn môi mềm mại của cô, trong lòng thực sự muốn ghì chặt lấy cô, hôn đến triền miên, hôn đến tan chảy...

Chứng kiến hai lần phản ứng dữ dội trước đây của cô, hắn lại nén ham muốn đó lại. Khó khăn lắm họ mới trở về trạng thái hòa bình đã đánh mất bao năm, hắn không muốn vì phút chốc xúc động mà hủy hoại. Chỉ có thể nhắm mắt mà tưởng tượng...

- Như Quỳnh, em muốn đi đến nơi nào? Trước mắt, anh sẽ dẫn em đến một nơi an toàn và yên bình.

- Em muốn đi Đà Lạt...

Nhiều năm về trước, Tấn Khang và cô cùng có dự định sẽ tìm một nơi thanh tịnh mà sống, tránh xa hết thấy giang hồ bụi bặm. Hai người bọn họ cùng thích Đà Lạt...

- Được, đi Đà Lạt.

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 34

34. Chương 34

Nửa năm sau.

Có một căn nhà nằm dưới đồi thông.

Như Quỳnh mỗi buổi sáng đều dậy sớm chăm chút cho vườn hoa trước nhà. Khắp nơi trên đất nước này, có lẽ không đâu thích hợp với trồng hoa bằng Đà Lạt.

Khi cô mải mê với hoa cỏ, Quang Triệu sẽ nằm dài trên chiếc ghế bên hiên nhà đón nắng sớm, thưởng thức cà phê, thỉnh thoảng nhìn cô rồi tự mỉm cười.

Tuy quan hệ của họ vẫn không thể tiến xa hơn, cứ chầm chầm yên bình như cuộc sống ở nơi này nhưng mà đối với hắn, cứ như vậy cũng là một loại mãn nguyện. Những năm tháng trước đây, có những lúc hắn khao khát cô đến điên cuồng, có lúc lại cảm thấy có được tình yêu của cô là một điều quá xa xỉ ngoài tầm với.

Như hiện tại, mỗi buổi sáng mở mắt là có thể thấy bóng dáng cô, ăn thức ăn cô nấu, ngắm cô thoăn thoắt làm việc, nhìn cô gấp cho hắn từng chồng quần áo phẳng phiu xếp vào tủ, thỉnh thoảng còn có thể nghe cô chơi violon.

Mỗi bản violon của cô, hắn đều cẩn thận thu âm lại...

Mỗi đêm, khi cô đã đi ngủ, hắn lặng lẽ gọi cho Quang Tuấn hỏi thăm một số tình hình, đồng thời trao đổi bàn bạc. Hắn có một linh cảm, biến cố lớn chắc chắn sắp xảy ra, cho đến ngày ấy, hắn cũng phải chuẩn bị một chút.

...

...

Như Quỳnh xếp từng loại hoa thành từng bó rồi chất lên phía sau chiếc xe đạp. Quang Triệu thấy vậy liền đứng lên:

- Hôm nay anh đi với!
- Không phải từ sáng anh kêu đau lưng sao?
- Càng nằm sẽ càng đau lưng thôi. – Hắn nói vậy rồi chống gậy, từng bước đi đến gần cô, leo lên xe đạp.
- Cẩn thận không làm dập hoa của em nhé!
- Anh ôm lên là được chứ gì!

Hoa nhà trồng nhiều, để héo tàn cũng uống phí nên cứ mấy ngày Như Quỳnh lại cắt hoa đem xuống chợ bán lấy tiền. Ngoài căn nhà hắn mua thì hiện tại có thể nói là cô nuôi hắn, thỉnh thoảng cô còn làm từ thiện nữa.

Vì Quang Triệu đôi lúc cũng đòi đi chơi nên cô phải sắm một cái xe đạp đôi, cô ngồi trước điều khiển chính, hắn ngồi sau, hoa chất trên giá đỡ hàng ở đuôi xe.

Nhiều năm về trước, hắn đeo cô, hiện tại, cô lại chở hắn... Chỉ cần có cô ở bên, hắn muốn mỗi con đường đều dài ra mãi...

...

...

Như Quỳnh thường là đem hoa giao ột đại lý thu mua rồi lấy tiền, nhưng không hiểu sao hôm nay đại lý đó lại nghỉ làm. Cô đành đứng ở chợ bán lẻ hoa, giữa trưa mới bán gần hết. Quang Triệu đặc biệt kiên trì, cô muốn làm gì hắn cũng ủng hộ, còn che ô cho cô.

Phía xa xa, có một người ngồi trong ô tô bình thản nhìn về phía họ. Anh mở cửa kính xe, gọi một cô bé bán rong gần đó đến và đưa ột tờ tiền:

- Cháu à, lại gánh hoa của chị kia mua hộ chú một nhánh hoa hồng.

Cô bé chạy lại mua một cành rồi đem đến trước mặt anh, Hoàng Tấn Khang mỉm cười rồi cho cô bé toàn bộ số tiền trả lại. Anh đánh xe về khách sạn.

...

...

Giữa đêm, Hoàng Tấn Khang thu dọn hành lý rời khỏi khách sạn.

Nửa năm nay, không ngày nào anh không nhớ cô. Anh nghĩ rằng, dù thế nào cũng phải nhìn thấy cô, xem cô có thực sự hạnh phúc không.

Chỉ cần cô hạnh phúc, chẳng đường phía trước của anh dù gian nan đến đâu, dù sống hay chết cũng không quan trọng.

Thực ra, trái tim ích kỷ của anh vẫn muốn giành lấy cô, đem cô đi thật xa.

Nhưng anh không làm được nhiều như thế. Có người muốn giết anh, chỉ cần anh còn hơi thở, kẻ đó nhất định sẽ truy đuổi anh đến cùng trời cuối đất. Kể từ trước đây đã rắp tâm suy tính hàng bao năm chỉ để bày ra một kế hoạch trừ khử anh, làm sao có thể dễ dàng để sống anh. Không chỉ anh mà còn có Ngọc Thu, Duy Thành và một vài anh em trung thành khác, cho dù anh có mai danh ẩn tích chạy trốn được, bọn họ cũng không thể sống an toàn.

Ân oán giang hồ, cô không nên vì anh mà bước vào. Từ địa ngục cải tử hoàn sinh, anh mới hiểu mộng tưởng sống bên cô thật quá xa vời. Máu tanh đã từng nhuộm tay, làm sao có thể quay đầu?

Hoàng Tấn Khang vừa đánh xe rời khỏi khách sạn, bỗng dừng liền thấy một chiếc xe đỗ giữa lòng đường. Anh bấm còi mấy lần không thấy chiếc xe kia dịch chuyển, nhú mắt cảnh giác.

Cửa xe phía trước bật mở, có một người bước xuống. Đèn pha của Hoàng Tấn Khang chiếu thẳng mặt hắn.

Quang Triệu một tay đưa lên chắn bớt ánh sáng trước mặt, mỉm cười nói với Hoàng Tấn Khang:

- Nói chuyện được chứ?
- Ở đâu? – Tấn Khang liền đáp lại.
- Tùy anh chọn chỗ.
- Vậy quay lại nhà hàng trong khách sạn kia.
- Được. – Quang Triệu quay lại xe của mình, nói với tài xế đi theo Tấn Khang.

...

...

Ngồi trong một căn phòng riêng tư của nhà hàng, Tấn Khang nâng ly mời Quang Triệu, sau đó bình tĩnh bắt đầu câu chuyện:

- Biết chính xác được hành tung của tôi, quả nhiên mạng lưới của anh ở đâu cũng rất tốt.
- Anh lại quá khen rồi. – Quang Triệu bật cười – Không phải anh cũng tìm được chúng tôi sao? Còn đem tờ năm trăm ngàn mua một cành hoa, nếu không phải vì vậy, tôi cũng không gặp may tìm được.

Tấn Khang cười trừ cho sự sơ ý lúc đó của mình. Thực sự khi ấy rất muốn mua một cành hoa của cô, nhưng trong ví anh không có tờ tiền nào mệnh giá nhỏ hơn, cũng không muốn chạy lòng vòng đổi tiền lẻ, sợ cô sẽ bán hết hoa rồi ra về.

- Tôi vào vấn đề luôn nhé. – Quang Triệu thẳng thừng nói – Vừa vặn gặp anh ở đây, tôi có thể chính thức bàn giao lại Như Quỳnh cho anh...

Tấn Khang liền hơi bất ngờ, tuy nhiên anh kiên nhẫn nghe Quang Triệu nói hết một lượt.

- Tôi biết nửa năm qua, anh cũng không quá miệt mài với việc phục dựng thể lực. Mà thực sự, trong tình hình hiện nay, việc anh tái thiết lập cơ nghiệp như xưa là không dễ dàng... Nếu ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy gượng ép thì cần phải quan tâm gì chuyện ân oán, đem cô ấy cao chạy xa bay có phải hơn không? Tôi cũng từng đứng trong giang hồ, cái gọi là người giết của ta một mạng, ta đòi lại của người một mạng sẽ chẳng có hồi kết, tay ai mà chẳng dính máu...

Tấn Khang vẫn rất điềm tĩnh, phong thái của người đàn ông này quả là danh bất hư truyền.

- Tôi muốn nghe nguyên nhân từ chính phía anh, tại sao muốn đem trả Như Quỳnh cho tôi? – Tấn Khang bèn nhìn hẳn, anh không phủ nhận những gì hẳn nói nhưng không đưa ra nhận xét.

- Anh thử đoán xem.

Tấn Khang mỉm cười chấp nhận thách thức, anh suy nghĩ một thoáng, người hơi ngả ra sau, chậm rãi nói:

- Giữa những người như chúng ta mà nói đến thứ gọi là tình yêu cao thượng thì hơi buồn cười. Anh Quang Triệu đem giao cô ấy cho tôi, hẳn là vì cảm thấy sắp tới không còn khả năng giữ cô ấy ở bên nữa?

- Nhanh chóng đoán được ý tứ của người khác, bản lĩnh của anh lớn như vậy, thảo nào thiên hạ liền có kẻ rắp tâm muốn trừ khử anh.

- Anh Triệu không phải cũng biết người đó là ai rồi sao? – Hoàng Tấn Khang đưa li rượu lên mời.

Quang Triệu nhếch môi cười thay cho lời đáp trả, cụng li rượu cùng Tấn Khang. Sau khi nhấp một chút, Tấn Khang liền nói tiếp, giọng điệu cứng rắn như thép:

- Nhưng anh Triệu, rất tiếc, đây là kẻ thù chính của tôi, là việc của tôi.

- Đâu phải chỉ mình anh là nạn nhân? Nếu nói đến, tôn nghiêm của tôi mới là bị xúc phạm nặng nề. – Quang Triệu cũng đành giọng đáp trả. – Tôi cũng là vì con đường tương lai của bản thân mình thôi. Mà tôi biết chắc, anh hiện tại muốn đấu với người đó chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, riêng việc lẩn tránh bị truy sát còn khá là mệt. Anh muốn đổi đầu, phải đợi năm năm, mười năm. Còn tôi thì ngày nào kéo dài, ngày đó còn ngồi trên bàn chông, không thể chờ đợi.

Ánh mắt hai người dần ông giao nhau, chính là đang dùng nhãn quang âm thầm đối chọi. Cuộc chiến này, còn liên quan đến tôn nghiêm, bản lĩnh của họ.

Từ cổ chí kim, anh hùng mới có được giai nhân, nhưng hiện tại, anh hùng muốn chọn giai nhân là phải buông bỏ thiên hạ.

- Như Quỳnh vẫn luôn thủy chung chờ đợi anh. – Quang Triệu bèn nói – Còn tôi thì không muốn chung cuộc về trắng tay.

Tấn Khang khẽ nhắm mắt, bàn tay hơi siết chặt, lát sau anh mới thả lỏng bản thân mình, nhìn Quang Triệu thành ý nói:

- Tôi có thể trợ giúp gì cho anh?

- Không cần, tôi trước nay chẳng thích vướng víu, cứ một mình làm là tốt hơn. – Quang Triệu nghiêm túc nói – Có một người đàn bà bên cạnh anh hai lần muốn giết cô ấy, nếu anh không giải quyết ổn thỏa đòi lại công bằng cho cô ấy, e rằng đã làm tôi thất vọng rồi.

Trời gần về sáng, Quang Triệu chẳng thể lưu lại lâu, trước khi Như Quỳnh tỉnh giấc, hẳn phải trở về căn nhà dưới đôi thông.

...

...

Năm năm về trước.

Thanh Nguyệt chính là một người phụ nữ được cài bên Hoàng Tấn Khang từ lâu, là cánh tay đắc lực được lão đại của cô ta trực tiếp bồi luyện. Mà lão đại tưởng chừng một tay có thể che trời đó, xưa kia lại từng mất đi một con mắt trái dưới họng súng của Tấn Khang.

Muốn tiêu diệt Hoàng Tấn Khang không phải là dễ. Và nếu anh ta còn tiếp tục sống và bành trướng thế lực, chắc chắn sẽ có một ngày lão đại bị đe dọa.

Thanh Nguyệt vốn đã quan sát Tấn Khang rất lâu, muốn tìm thấy hoặc tạo ra một sơ hở chí mạng cho anh. Và vô tình cô ta phát hiện ra Tấn Khang có quan tâm đặc biệt với Như Quỳnh, vừa vặn lại là một cô gái có gia cảnh khó khăn. Bắt đầu từ lúc dâng thiếu cô ấy cho anh đã là một màn kịch được tính toán kỹ lưỡng,

nhằm khiến con người tưởng chừng có trái tim chai lì sắt đá như anh phải mềm lòng. Đến một ngày nào đó anh yêu cô hơn chính sinh mạng mình, Thanh Nguyệt mới có thể thành công.

Muốn dụ Tấn Khang, phải bắt cóc được Như Quỳnh. Muốn vậy, chỉ có thể tạm thời li gián họ, khiến Như Quỳnh kiên quyết rời khỏi anh.

Thanh Nguyệt khiến Như Quỳnh ngủ với Quang Triệu, một gã thanh niên đã từng theo đuổi cô nhiều năm, khiến hắn ta trong mắt cô trở thành kẻ cường hiếp. Nhưng khi Tấn Khang nói muốn gặp Quang Triệu hỏi cho ra lẽ, Thanh Nguyệt liền sợ mọi chuyện chưa thành đã bị phát giác, vội triển khai thêm một bước.

Cho người mạo danh thanh toán Quang Triệu, tuy nhiên không giết chết hắn vì sợ gây ra nghi ngờ, chỉ li gián hắn khỏi Như Quỳnh và Tấn Khang, để hắn vì oán hận mà chấp nhận lời chào mời của lão đại, đi theo dưới trướng ông ta. Bề ngoài giống như được người của ông ta bảo kê che chở, Tấn Khang không thể tìm đến được.

Cùng lúc đó, càng phải kích động Ngọc Thu cùng thuộc hạ của Tấn Khang gây áp lực cho Như Quỳnh, khiến cô bỏ đi càng nhanh càng tốt.

Sau khi Tấn Khang gặp nạn, Quang Triệu tưởng chừng được lão đại đỡ đầu, kết hợp với dã tâm và tố chất của mình mà dần lớn mạnh, nhưng thực tế cũng chỉ là một nạn nhân, bị lừa mà còn tưởng kẻ thủ ác là ân nhân của mình...

Trước ngày hắn đưa Như Quỳnh đi Đà Lạt, hắn đã có nghi ngờ.

Chính vì vậy, sau khi hắn đã rõ chân tướng, hắn nhất định không cam tâm tiếp tục làm một con rối. Lão đại là một kẻ lòng dạ bẩn thỉu như vậy, giả sử có một ngày Quang Triệu lớn mạnh đến mức ông ta phải đề phòng, chắc chắn ông ta sẽ trừ khử hắn. Mà anh em nhà hắn đã bước chân vào con đường này, rút chân an toàn là việc không tưởng.

Tấn Khang gần đây đã bị lão đại phát giác, anh ta có thể chưa thành công thì đã bị tiêu diệt. Mà Thanh Nguyệt vẫn ở bên lão đại, rất có thể cô ta sẽ dùng thủ đoạn tìm kiếm Như Quỳnh làm mồi nhử Tấn Khang một lần nữa, nếu như cô ta biết chắc anh ta còn nặng tình với Như Quỳnh.

Không thể nói là kế cũ soạn lại sẽ không hiệu quả, cho dù là bao nhiêu lần, chỉ cần nắm được Như Quỳnh trong tay, việc trừ khử Tấn Khang vẫn sẽ dễ dàng.

Chính vì vậy, Quang Triệu phải tranh thủ đi trước một bước.

Con đường hắn đã đi vốn quá nhiều sai lầm, hắn phải tự chấp nhận hậu quả.

Và nếu con đường tương lai của hắn và cô đều định trước là hiểm nguy, hắn sẽ tiến lên phía trước gánh lấy trước.

Cả cuộc đời yêu cô, hắn đã ném trải tất cả.

Từ nhiệt tình theo đuổi cho đến khát khao mãnh liệt rồi bỗng chìm trong oán hận sâu như bể lớn. Giữa lúc oán hận vẫn day dứt yêu, để rồi lại khát khao, kết thúc lại là học cách bình thản chấp nhận và tự mãn nguyện.

Đến lúc này mới hiểu, Như Quỳnh vốn là một người con gái mà không phải cứ ngày đêm đeo bám cô hay tìm cách giữ cô thật chặt là có thể khiến cô giao ra trái tim...

Ngẫm lại, hắn phát hiện ra bản thân mình đã hoang phí quá nhiều năm, mà Như Quỳnh cũng luôn phải sống trong trái ngang. Tuổi thanh xuân của cô ấy không còn dài, hắn chẳng muốn cô như cánh hoa dần héo rũ...

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 35

35. Chương 35

Ngày hôm sau, Như Quỳnh hơi ngạc nhiên vì Quang Triệu thức dậy rất sớm, còn ra vườn tưới hoa.

- Anh muốn biết công việc em vẫn thường làm có gì vui đến vậy, thì ra đó cũng thực sự là một cái thú. – Thấy cô xuất hiện, hắn xoay đầu lại mà nói.

- Em vẫn thấy quá nhàn rồi. – Bộ dạng cô giống như là đang mãi mê suy tính – Có nên mua một chiếc máy khâu không?

- Em từ nhỏ đâu có giỏi khâu vá, em định may tạp dề à? – Quang Triệu thấy vậy liền trêu chọc cô.

- Tạp dề cũng có nhiều chủng loại, may được tạp dề đẹp cũng tốt.

Như Quỳnh đã quyết, chạy vào nhà mở tủ ra lấy tiền đếm. Quang Triệu biết cô sắp ra ngoài liền cao hứng dặn dò:

- Anh muốn ăn gà sốt cà ri, sườn xào chua ngọt, nem cuốn, đậu nhồi dằm bông và cá kho tộ.

- Trời, anh ăn nhiều thế, em phá sản mất. – Cô oán than, giơ ra hai ngón tay – Chọn hai trong số đó thôi.

- Mỗi tháng nên có một ngày ăn uống sung túc chứ. Em còn phải khai trương cái tiệm may nhỏ, không nên hà tiện mất phúc.

Hôm nay tuy là cô nấu rất nhiều, nhưng hắn lại tham lan ăn hết thấy, cũng không gắp cho cô hay nhường cô miếng ngon như trước nữa. Như Quỳnh chợt nghĩ, Quang Triệu bắt đầu rơi vào giai đoạn biến chất hư hỏng, ngày ngày chỉ ăn ngon ngủ kĩ, tính dưng hưởng thụ.

Cô mới vật lộn rửa đồng chén đĩa xong, còn chưa ngơi tay thì hắn đã nằm dài ở salon, bộ dáng kiêu ngạo như ông chủ ban phát yêu cầu mệnh lệnh:

- Quỳnh, em chơi violon đi.

- Không, em phải nghỉ ngơi. – Cô ngồi xuống bật ti vi – Anh vận động cho tiêu mỡ đi, bụng anh hình như ngày càng to ra.

Hắn túm lấy bàn tay cô, kéo về phía bụng mình ấn ấn:

- Em đếm đi, còn đủ cả sáu múi. – Nói rồi bày ra bộ mặt quyến rũ, ánh mắt đưa tình mê hoặc.

Như Quỳnh vội rút tay lại, hắn quả nhiên không biết ngượng.

- Em chơi đàn! – Cô vội chạy lên lầu lấy cây violon.

Cô đặt cây đàn trên vai, đưa mắt nhìn hắn hỏi:

- Anh muốn nghe bản gì?

- My Memory. – Hắn mỉm cười đáp.

Bản nhạc nền nổi tiếng trong bộ phim Bản tình ca mùa đông được diễn tấu dưới cây đàn violon của Như Quỳnh. Lời ca vốn được viết cho câu chuyện tình lãng mạn và nhiều đau khổ.

“Ôi hoài niệm của anh,

Anh nhớ từng khoảnh khắc.

Ngay cả khi nhắm mắt lại,

Anh vẫn thấy những điều nhỏ bé nhất.

Em rời xa anh rồi,

Một nơi nào đó anh không thể chạm tới.

...

Tuy trái tim anh sống bao ngày thiếu vắng em,

Suốt cả quãng thời gian dài,
Nhưng em luôn ở trong trái tim anh.

...

Anh thực sự không thể hình dung rằng có thể gặp lại em một lần nữa...”

...

Cô chơi chưa hết bản đàn thì đã thấy Quang Triệu thêm thiếp ngủ.

Như Quỳnh nhìn hấn bằng ánh mắt phiến não. Một bản tình ca động lòng người như vậy mà có thể coi như nhạc ru ngủ sao? Hay là gần đây cô chơi rất tệ?

Cô chạy lên lầu lấy cái chăn mỏng đem đắp cho hấn, trông bộ dạng hấn ngủ y như một đứa trẻ con.

Cô hiểu rõ, nếu như không có thù hận, hấn tuyệt nhiên là một người rất tốt.

Thời gian gần đây, khi hai người ở chung một chỗ, coi căn nhà này như một nơi tốt để tạm thời nghỉ ngơi, tránh gió tránh bão, hấn cũng không hề có một lần xúc phạm đến cô. Mà cô cũng chân thành chăm sóc giúp đỡ hấn, không hấn là chỉ vì cảm giác nợ nần như lúc ban đầu.

Cô biết, tâm tưởng của hấn đối với cô chưa bao giờ nhạt phai. Nhưng hiện tại, hấn không tỏ ra nặng nề theo đuổi cô như trong quá khứ, cũng không bộc phát ra khát khao cuồng điên, khiến cho cô không hề cảm thấy áp lực.

Họ giống như hai kẻ đi trên một con đường, cô mệt mỏi dừng chân, mà hấn cũng chọn cách đứng lại phía sau cô một đoạn, lặng lẽ nhìn cô.

...

...

Lúc Như Quỳnh đứng dậy, mắt vô tình nhìn lên cuốn lịch treo tường, cũng liền ngẩn người ra một hồi.

Thì ra đã nửa năm trôi qua rồi.

Tấn Khang thực sự không muốn gặp cô hay liên lạc với cô sao? Anh hiện tại đang ở đâu, đang làm gì? Anh có khỏe mạnh không? Có còn nhớ đến cô... Mỗi khi nhớ về anh, cô đều tự hỏi những câu tương tự, trong lòng cũng không ít lần gào thét muốn đi tìm anh nhưng lại không thể.

Vy Oanh đã nói thời thanh xuân không còn dài lâu, phải nhanh chóng có quyết định, nhưng cô vẫn chẳng thể tiến lùi, vẫn cứ chôn chân trên quãng đường này.

Trước đây anh từng nói, chỉ cần cô đứng lại đợi anh là đủ, anh sẽ chạy đến bên cô.

Nhưng hiện tại, bọn họ phát hiện ra, phía sau mình còn rất nhiều thứ không thể nhắm mắt từ bỏ. Con người ta nếu chỉ theo đuổi tình yêu cá nhân mà phụ bạc tình nghĩa của người khác, phải chăng sẽ rất ích kỉ? Trên đời này, có rất nhiều giấc mơ không thể thực hiện, có rất nhiều việc mà làm như thế nào cũng không thể tìm ra cái kết toàn vẹn.

Cô cúi đầu nhìn Quang Triệu. Có một ngày nọ, cô cũng từng nhủ trong lòng, cô cần thời gian, có thể là một năm, đủ cho những ảo vọng ngóng đợi Tấn Khang hoặc không cũng là để lòng mình nhẹ vơi... Sau đó, cô sẽ gắng tiếp nhận tâm ý của Quang Triệu.

Người này, là thanh mai trúc mã hai mươi mấy năm của cô, cũng là người theo đuổi cô lâu dài nhất, mỗi vết thương trên người hấn, mỗi nỗi đau trong lòng hấn, đều là vì cố chấp yêu cô...

...

...

Lúc cô trở về phòng ngủ, Quang Triệu mới chậm rãi mở mắt. Hấn nhìn kim đồng hồ treo tường lê từng vạch. Trước mắt, muôn vàn kỉ niệm lại trôi qua như những ảo ảnh.

Khi những hồi tưởng của hắn tạm kết thúc, nhìn lên thấy kim đồng hồ đã điểm mười hai giờ đêm. Hắn lặng lẽ đứng dậy, cẩn thận nhẹ nhàng đi lên phòng cô.

Đứng bên giường Như Quỳnh, trong bóng đêm tĩnh lặng, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng từng nhịp thở đều đều yên bình của cô.

Hắn cúi đầu xuống, vốn chỉ định đặt một nụ hôn lướt nhẹ qua môi cô để không khiến cô thức giấc nhưng khi vừa chạm vào làn môi ấy, lòng hắn lại không thể kiềm chế nổi mà chuyển sang mãnh liệt, tham lam miết lấy.

Như Quỳnh giật mình tỉnh giấc, vì quá bất ngờ, trong lòng cô dấy lên kinh sợ, theo bản năng giẫy dụa khỏi hắn. Mà hắn cũng không cưỡng ép cô, thấy cô có phản kháng là lập tức buông ra.

- Anh xin lỗi. – Không thấy rõ gương mặt hắn, chỉ nghe thấy giọng điệu buồn bã.

Trong kí ức giữa hai bọn họ, “anh xin lỗi” dường như là câu mà hắn nói nhiều nhất, còn nhiều hơn số lần nói yêu cô. Bất cứ lúc nào cô không vui, bất cứ lúc nào cô bị đau hay có điều phiền muộn, hắn đều nói câu này.

- Ngủ đi. – Hắn nói rồi xoay người đi, từng bước rời khỏi phòng cô.

- Anh... – Khi thấy cánh cửa sắp đóng lại, cô hơi bối rối nói – Anh cũng ngủ ngon...

...

...

Rạng sáng, Quang Triệu rời khỏi căn nhà mà hắn đã có nửa năm hạnh phúc mãn nguyện nhất. Trước khi lên xe, hắn ngoảnh đầu lại một lần cuối.

“Tình yêu của anh, hãy nhanh chóng vui vẻ theo đuổi hạnh phúc mà em muốn... Nếu còn có thể, hẹn gặp lại em trong một kiếp sau nào đó.”

Trong xe, Quang Tuấn thỉnh thoảng lại liếc sang nhìn Quang Triệu, thấy hắn đang lúi húi cầm bút viết một cái gì đó.

Một tấm thiệp chúc mừng, dành cho ngày hôn lễ trong tương lai của Như Quỳnh. Hắn cẩn thận gấp nó lại, cài lên cây đàn violon mà hắn muốn tặng cô...

...

...

Sáng hôm sau, khi Như Quỳnh tỉnh dậy, cô vẫn bình thản xuống bếp làm thức ăn sáng. Đợi đến tám giờ không thấy Quang Triệu xuống, cô nghĩ là hắn đã ngủ lười, bèn thử lên phòng hắn gõ cửa.

Hắn không có trong phòng, trên chiếc bàn cạnh giường chỉ có một mảnh giấy.

“Như Quỳnh, cô bị sa thải rồi. Cô nghĩ mình là ai, phụ nữ tôi không thiếu!”

Cô cầm lên, hoảng hốt nghĩ đến đêm qua, chẳng lẽ sự phản kháng của cô lại làm hắn nghĩ ngợi sinh ra giận dữ cùng tự ti? Hắn quả nhiên đã nhẫn nhịn nửa năm, đến lúc bộc phát ra lại bị cô dội cho gáo nước lạnh.

Cô vội xuống nhà, chạy loanh quanh một vòng trước sân ngoài cổng cũng không tìm thấy bóng dáng hắn, gọi điện thoại cho hắn cũng không ai nhắc máy, phải đến lần thứ mười mấy mới thấy nổi máy. Chỉ thấy đầu dây bên kia vọng đến tiếng rên rĩ kích tình vô cùng thối nát. Lát sau lại đột ngột ngắt kết nối. Nếu không phải là hắn cố tình thể hiện cho cô xem thì cũng là do bọn họ vật lộn qua lại mới vô tình đề đi đề lại vào phím nghe vậy.

Cô ném điện thoại, quyết định không để tâm nữa. Mới chỉ như vậy mà hắn liền đã vứt đi sự tin tưởng khó khăn lắm mới xây dựng lại giữa hai người, xem ra bọn họ thực sự không thể chung sống dài lâu... Mà hắn hiện là kẻ lắm tiền, muốn thân thể đàn bà là liền có, cũng rất ỉn cái quyền hưởng thụ đó. Chuyện này thực sự không lạ lắm gì, cũng như trong quá khứ khi thất vọng về cô, hắn kiếm người phụ nữ khác để bao dưỡng...

...

...

Đầu dây bên kia, Quang Triệu cũng tắt đi bộ phim AV vừa bật. Nhìn đồng hồ đã gần đến giờ ra sân bay, hắn nhanh chóng đi chuẩn bị.

Đọc tiếp Mỉm cười đợi em ở kiếp sau – chương 36

36. Chương 36

Tại một căn biệt thự nằm ẩn khuất ở ngoại ô Paris, Thanh Nguyệt đang tự tay đầm bóp cho lão đại của cô ta.

- Thăng Tấn Khang còn sống ngày nào, ta không khỏe được ngày đó.

- Lão đại xin chờ vội vàng. – Thanh Nguyệt kiều mị cười – Quang Triệu thực sự nghe lời, chắc hắn cũng biết không phản kháng lại được lão đại, đồng ý dâng Như Quỳnh ra để làm mồi nhử Tấn Khang. Tin tức cũng cho thấy Tấn Khang hôm nọ bí mật đi đến Đà Lạt, hẳn là vì tình cũ chưa dứt với Như Quỳnh nên muốn đi tìm.

- Ừm, vậy sao?

- Nhưng mà Quang Triệu cũng ra điều kiện.

- Ra điều kiện? Xem ra thăng nhóc này cũng khá đấy, dám ra điều kiện với ta. Vốn nghĩ là nó phản kháng thì giết quách nó ngay, không ngờ nó cũng biết linh hoạt.

- Vâng. – Thanh Nguyệt từ từ nói tiếp – Hắn ra điều kiện rằng phải đảm bảo tính mạng cho Như Quỳnh, lát nữa hắn tới đây, muốn lão đại trước mặt hắn xác nhận.

- Hừm? – Lão đại kia liền bật cười – Cả đời ta không thích ai buộc dây vào mình, Thanh Nguyệt, liền một mẻ thanh trừng luôn đi.

- Vâng thưa lão đại, Thanh Nguyệt hiểu rồi...

...

...

Hai ngày sau, lan ra một tin tức chấn động...

Lão đại khét tiếng của một đường dây mafia đa quốc gia đã bỏ mạng trong một cuộc đánh bom tự sát của chính thuộc hạ. Có tất cả hơn mười người tử vong tại hiện trường. Kẻ cầm đầu thiệt mạng, thế lực mafia của hắn trong chốc lát bỗng hỗn loạn đảo điên. Cảnh sát quốc tế cũng sẽ nhân cơ hội này mà vào cuộc, triệt phá hang ổ tội phạm đã có từ lâu năm...

Còn tại Việt Nam, giữa một rừng thông xanh mướt nơi Đà Lạt thơ mộng, Tấn Khang ôm lấy Như Quỳnh, anh ấy trong túi áo ra một chiếc nhẫn, vốn đã chuẩn bị rất lâu để cầu hôn cô.

Như Quỳnh nhớ lại, vẫn vui mừng đến không thể tin nổi rằng buổi chiều hoàng hôn hôm trước, Tấn Khang bỗng dưng xuất hiện trước mắt cô. Lúc ấy cô đang cúi húi quét dọn trong vườn, khi ngẩng đầu lên đã thấy bóng anh đứng ngoài hàng rào trắng, trầm lặng ngắm cô... Cô rất muốn chạy đến, nhưng lại sợ đó chỉ là ảo giác của mình. Nhưng anh đã tiến về phía cô, dùng vòng tay mạnh mẽ để chứng minh anh là người thật, có hơi thở ấm áp, có nhịp tim đập trong lồng ngực...

Tấn Khang định xỏ chiếc nhẫn vào tay cô, bắt chợt cả hai cùng nhú mày...

Đầu ngón tay áp út của Như Quỳnh vì bị thương mà đang băng bó, thành ra chiếc nhẫn không thể xỏ qua.

Vết thương này có từ ngày hôm qua, khi mà cô đang làm bếp, không hiểu sao cứ cảm thấy hoa mắt choáng váng, rồi giật mình khi thấy đầu ngón tay đã bị con dao lẹm trúng, một dòng máu đỏ tươi trào ra, như những hạt trân châu óng ánh rớt xuống.

Thời điểm đó, cô cảm thấy đầu ngón tay không đau lắm, nhưng trong lòng lại rất bồn chồn. Phải đến khi Tấn Khang phát hiện ra và chạy đến băng bó rồi an ủi cô, cảm giác đó mới vơi đi...

- Không sao, chúng ta còn có ngày mai, ngày kia, anh còn có cả đời để cầu hôn em! – Tấn Khang bèn nói.

Hai người họ nắm tay nhau đi xuống đồi khi ánh chiều tà tím đỏ dần buông...

...

...

Ngày cưới của Như Quỳnh không quá xa hoa ồn ào, Tấn Khang dấu sao vẫn còn phải chú ý đến đường đi nước bước. Cũng chỉ có người thân và một số bạn bè đến dự. Anthony không đến dù cô đã gửi thiệp mời, anh chỉ còn có thể nói lời chúc phúc cho cô trước khi trở về Pháp cùng anh trai nghiên cứu những phương pháp trị bệnh ẹ.

Đến cuối cùng, Anthony liền hiểu ra, anh nên cảm thấy mãn nguyện vì vẫn giữ vẹn nguyên được tình bạn với cô, để cô không bao giờ phải đứng trước anh mà e ngại...

Nhưng không ngờ hôm đó Quang Tuấn lại xuất hiện ở bữa tiệc, cô vốn nghe đồn gần đây thế lực của anh em nhà hấn gặp khó khăn, còn bị cảnh sát lùng bắt nên đành phải ẩn dật, thường xuyên thay đổi hành tung.

Quang Tuấn nâng ly rượu do cô mời, Như Quỳnh mãi mới có thể mở lời hỏi hấn:

- Anh Triệu chắc là không muốn đến.

- Ừm. – Quang Tuấn nhếch môi nói – Anh ấy đã đến một nơi rất xa, an toàn, không ai có thể làm hại anh ấy.

- Vậy thì tốt quá...

Quang Tuấn nén xuống hận ý, cứ thản nhiên mà tiếp lời:

- Tôi rất muốn bắt cô đem đến chỗ của anh ấy, nhưng mà thôi, trên đời này cũng sẽ chẳng có mấy bí mật chôn giấu được mãi, đến lúc đó...

Hấn nói nửa câu thì ngưng, đưa rượu lên môi uống. Đến lúc đó, đối với cô sẽ là một loại kinh hoàng, là một sự giằng vò khiến cô không thể hạnh phúc trọn vẹn suốt nửa đời còn lại...

Trước khi ra về, hấn đưa cho cô một hộp quà.

- Không phải quà của tôi đâu. – Nói rồi liền nhanh chóng rời đi.

Cô mở ra, bên trong có cây đàn violon và tấm thiệp do Quang Triệu tự tay viết, dòng chữ ngay ngắn, câu từ đơn giản:

“Quà này thay cho lời chúc phúc.

Chúng ta, cuối cùng sẽ có một ngày mà không còn ai phải chịu cô đơn hay đau khổ.”

Như Quỳnh đọc xong, bồi hồi một lát mới ngẩng đầu lên. Khi nhìn về phía luồng sáng ngoài cửa lễ đường, cô giật mình khi thấy hấn đứng đó, dáng vẻ thản nhiên mỉm cười.

Cô cũng mỉm cười, xách váy đi đến, nào ngờ khi đến gần, chớp mắt một cái đã thấy bóng hấn biến mất, tựa như chỉ là ảo ảnh.

Cô ngẩn người, đưa mắt tìm kiếm, lại thấy bóng hấn đứng ở một chỗ khác.

- Này, anh đứng lại đã, tại sao không nói lời nào bèn đã đi?

Cô cứ đuổi theo mà không biết bản thân mình lúc này không ý thức được hoàn cảnh xung quanh, không nghe thấy tiếng Tấn Khang từ đằng sau gọi cô. Đến khi anh vươn tay kéo lấy cô rồi vì mất thăng bằng mà

cả hai cùng ngã xuống vỉa hè, cô mới giật mình thanh tỉnh, phát hiện ra chút nữa mình đã băng qua lòng đường đầy xe cộ.

Cô ngẩng lên, nhìn sang phía bên kia đường, dường như hấn vẫn đang đứng đó, nhưng lại có cảm giác hấn nhàn nhạt như sương khói.

- Quang Triệu?

- Như Quỳnh, anh ta đâu? – Tấn Khang bèn ngạc nhiên hỏi.

- Bên kia. – Cô vươn tay sang phía bên kia chỉ – Anh ta dù sao cũng đã đến, em phải mời anh ta một ly rượu mới phải.

Tấn Khang bèn hoảng hốt, xoa lên gương mặt cô, vội vã nói:

- Như Quỳnh, em bị ảo giác! – Anh ôm chặt lấy cô.

- Không có, anh ta vẫn đang đứng kia, tại sao anh lại không nhìn thấy?

- Không phải đâu Như Quỳnh, em làm sao vậy?

Anh bóp mạnh vào vai Như Quỳnh, lúc này cô mới như tỉnh ra. Bên đường, thực sự không có ai là Quang Triệu cả...

Nhưng cô bỗng thấy sợ hãi.

Kể từ sau ngày hôm đó, mỗi khi suy tưởng đến, cô lại thấp thỏm không yên. Tấn Khang đưa cô đi tuần trăng mật, nhưng cô lại kêu mệt không đi bơi được, trong lúc anh ra ngoài gọi đồ ăn, cô lên lấy laptop tra cứu thông tin... Bất đầy từ cái ngày cô có cảm giác bồn chồn và đầu ngón tay bị thương đó, thật sự đã diễn ra chuyện gì?

Việc Quang Triệu bỏ đi, quả thật cũng hơi bất thường, ngay cả thái độ của Quang Tuấn ở lễ đường cũng vậy.

Cô tra tìm thông tin liên quan đến tập đoàn Phi Ảnh, tổ chức xã hội đen trá hình. Liên thấy kết quả trên mạng trả về, tập đoàn đó đang trong diện quan tâm của cảnh sát bởi bị nghi ngờ có liên quan đến hệ thống mafia đa quốc gia. Mà người đứng đầu hệ thống đó, lại bị thuộc hạ liều mình đánh bom chết gần đây.

Thời điểm xảy ra, là ngay khi Quang Triệu đã rời đi!

...

...

Khi Tấn Khang quay lại phòng, trông thấy dáng vẻ thất thần của cô, anh liền hiểu rằng không thể không nói ra.

Anh kể hết sự thật cho cô. Cứ nghĩ cô sẽ vì thương tâm mà khóc, không ngờ cô còn bình tĩnh, cứ không ngừng hỏi anh: “Không phải cảnh sát nói là vụ đánh bom này không thể nhận diện hết người chết sao? Hấn còn cơ hội sống phải không?”

Sau đó, cô vẫn sống chậm rãi, an nhàn, dần dần cũng không đem chuyện này ra trước mặt anh mà hỏi.

Cô ấy tự lừa mình. Một người tàn tật lại chủ động đánh bom, thử hỏi anh ta còn có cơ hội thoát chết sao? Ngay cả Quang Tuấn cũng đã đến xác minh qua những mảnh thi thể cháy xém.

Năm tháng cứ thế mà trôi qua, Như Quỳnh tuyệt nhiên không có biểu hiện bất thường, cho đến một ngày nọ, tự dưng cô ấy nghĩ ra điều gì, từ sáng đi chợ mua bột, mua bơ, kem... về làm bánh, hì hục đến tận chiều tối. Tấn Khang vẫn kiên nhẫn, lặng lẽ đứng xa xem, cũng bí mật đi theo cô ấy.

Buổi tối trời mưa, nhưng cô ấy vẫn đội ô đi vào một cái ngõ vắng dẫn vào một khu nhà dân cũ kĩ. Nơi này chẳng bao lâu nữa cũng sẽ bị giải thể.

Cô ấy đứng cạnh cột đèn lơ mơ, đợi từ bảy giờ tối cho đến mười một giờ đêm. Cuối cùng Tấn Khang không chịu nổi, đến trước mặt cô dỗ dành, muốn dắt cô ấy về. Như Quỳnh như đứa trẻ ương bướng, nài nỉ nói:

- Tấn Khang, anh về trước đi, em đợi một lúc nữa thôi, ngày mai em sẽ về nhà, anh yên tâm, em nhất định sẽ về nhà!

- Em muốn đợi cái gì? – Anh không kìm lòng nổi, siết chặt lấy cô, anh muốn cô bị đau mà tỉnh ra – Như Quỳnh, em bị hoang tưởng rồi.

Anh vô cùng hối hận, ngày đó anh không nên đồng ý cùng Quang Triệu, nếu như vậy, người mà cô ấy luôn luôn nghĩ tới và thương nhớ sẽ chỉ có mình anh.

- Hắn chết rồi! – Cuối cùng anh phải nói lớn trước mặt cô, dù biết có thể sẽ làm cô sốc. – Xét nghiệm ADN trên thi thể cho thấy hắn đã chết rồi!

Như Quỳnh lúc này mới gào lên.

...

...

Đây rõ ràng không phải một câu chuyện cổ tích lãng mạn, hắn thực sự đã chết, cũng sẽ không có kì tích như trong những cuốn phim, nhân vật bỗng dưng xuất hiện sau tai nạn kinh hoàng mà mọi người tưởng như anh ta đã tử nạn sao?

Người đàn ông dùng cả mấy chục năm cuộc đời yêu cô, thực sự đã không còn. Anh ta đã được giải thoát khỏi tất cả khổ đau và bế tắc.

Tấn Khang vẫn ôm cô, vai áo anh thấm hết mọi nước mắt của cô, anh dịu dàng, bình tĩnh an ủi:

- Được rồi, nếu em muốn đợi, anh sẽ đợi cùng em. Năm nào ngày này, anh cũng cùng em đến đây đợi.

- Không, em muốn đợi một mình.

- Được, vậy anh ở nhà đợi em...

Bóng dáng Tấn Khang bước đi trông thật cô tịch. Như Quỳnh nhìn anh, cũng cảm thấy rất có lỗi khi tâm tình dành cho anh đã không còn nguyên vẹn như trước.

Tình yêu của một người đàn ông khác như một cơn sóng quá lớn, xô đẩy đi mọi thứ đã tưởng chừng như là kiên định trong lòng cô... Nhưng hắn ta lại vĩnh viễn tan biến như bọt biển... Thậm chí, khi trong đầu cô vẫn còn ảo tưởng muốn tìm kiếm sự tồn tại của anh ta thì lại giật mình khi phát hiện ra, cô không biết bất cứ nơi nào để có thể tìm. Giữa hắn ta và cô, chưa bao giờ có một dự định tương lai hay một lời hứa hẹn chung.

Nếu có cái gì đó để cô hoài niệm, chỉ có thể là những kí ức tuổi thơ xa xôi ở khu xóm nhỏ này.

Như Quỳnh mở nắp giỏ, mùi bánh kem thơm ngậy tỏa ra, cô thay hắn vươn tay lấy một miếng ném thử, cũng thay cả phần của hắn mà hứa hẹn:

Năm nào cũng sẽ đến tặng quà cho anh.

Năm nào cũng sẽ nhận quà...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mim-cuoi-doi-em-o-kiem-sau>